SCIENCE FICTION

ROBERT SHECKLEY

IMMORTALITY INC.

Partea întîi

1

După aceea, Thomas Blaine se gîndi la felul în care a murit şi îşi dori să fi fost mai interesant. De ce nu putea să vină moartea în timp ce lupta împotriva unui taifun, sau era atacat de un tigru furios, sau se urca pe un munte bătut de vînt? De ce a fost moartea lui aşa de blîndă, banală, aşa de obişnuită?

Dar o moarte îndrăzneaţă, îşi dădu seama, ar fi fost nefirească pentru el. Neîndoielnic, îi era sortit să moară aşa - rapid, simplu, dezordonat, nedureros, aşa cum a făcut-o. Şi toată viaţa prababil că i-a trecut modelînd şi schiţînd acea moarte - un semn vag în copilărie, o promisiune în anii de liceu, o certitudine implacabilă la vîrsta de treizeci şi doi de ani.

Totuşi, indiferent cît de banală ar fi, moartea cuiva este cel mai interesant eveniment al vieţii sale. Blaine se gîndi la a sa cu o vie curiozitate. Trebuia să ştie de acele minute, acele ultime preţioase secunde cînd moartea lui însuşi stătea aşteptîndu-l pe o autostradă întunecoasă din New Jersey. A existat vreun semn de avertizare, vreo prevestire? Ce a făcut sau ce nu a făcut? La ce s-a gîndit?

Acele ultime secunde erau decisive pentru el. Cum a murit efectiv?

Conducea pe o autostradă dreaptă, pustie şi albă, cu farurile scrutînd zarea. Vitezometrul indica şaptezeci şi cinci. I se păreau patruzeci. Departe de drum zări lumini de faruri venind spre el, primele două ore întregi.

Blaine se întoarcea la New York după o vacanţă de o săptămînă la coliba sa de la Chesapeake Bay.

A pescuit, a înotat şi a moţăit la soare pe scîndurile aspre ale docului său. Într-o zi a plecat cu cuterul său la Oxford, unde lua parte la o serată la Yacht Club. Acolo a întîlnit o fată stupidă cu un nas îndrăzneţ, îmbrăcată cu o rochie albastră, care i-a spus că arăta ca un aventurier din Mările Sudice, ce părea bronzat şi foarte înalt în hainele sale kaki. Naviga înapoi spre colibă în următoarea zi, ca să moţăie la soare şi să viseze că renunţă la toate; îşi încărcă barca cu alimente conservate şi se îndreptă spre

Tahiti. **Ah Raiatea, munţii din Mooréa, vîntul care suflă proaspăt...**

Dar între el şi Tahiti se afla un continent şi pe deasupra şi alte obstacole. Gîndul era bun numai pentru un vis de o oră, şi în mod sigur nu trebuia să te iei după el. Acum se întorcea la New York, la slujba lui de proiectant de iahturi mici pentru renumita şi vechea firmă Mattison & Peters.

Farurile celeilalte maşini se apropiau. Blaine încetini la şaizeci.

În ciuda titlului său, se găseau puţine iahturi pe care Blaine să le proiecteze. Bătrînul Tom Mattison se ocupa de bărcile convenţionale de croazieră. Fratele său Rolf, cunoscut ca un artist enigmatic, avea o reputaţie internaţională pentru bărcile de curse pe ocean şi modelele rapide. Aşa că, ce mai era de făcut pentru un proiectant de iahturi mici?

Blaine făcea proiecte şi schiţe de punţi şi se ocupa de desfacerea produselor, reclame şi publicitate. Era o muncă de responsabilitate şi nu fără de satisfacţii. Dar nu era proiectare de iahturi.

Ştia că trebuie să răzbată singur. Dar erau aşa de mulţi proiectanţi de iahturi şi aşa de puţini clienţi! Cum îi spunea Laurei, era cam ca proiectarea arbaletelor, scorpionilor şi catapultelor.

Muncă interesanta de creaţie, dar cine ţi-ar cumpăra produsele?

– Ţi-ai putea găsi o piaţă de desfacere pentru bărcile tale, i-a spus ea cu o francheţe dureroasă. De ce să nu încerci?

Rînji băieţeşte, fermecător.

– Faptele nu sînt punctul meu forte. Sînt expert în intenţii şi regrete uşoare.

– Vrei să spui că eşti leneş.

– Nicidecum. Este ca şi cum ai spune că un şoim nu galopează bine sau că un cal are aptitudini slabe de zbor. Nu se pot compara specii diferite. Eu nu sînt tipul uman de învingător. Pentru mine visele, iluziile, viziunile şi gîndurile sînt menite pentru meditaţie, niciodată pentru execuţie.

– Nu-mi place să te aud vorbind în felul acesta, replicase ea cu un oftat.

O **spusese** cam dur, bineînţeles. Dar era foarte mult adevăr în ceea ce afirmase. Avea o slujbă plăcută, un salariu adecvat, o poziţie sigură. Avea un apartament în Greenwich Village, un Hi-Fi, o maşină, o colibă la Chesapeake Bay, o şalupă frumoasă şi afecţiunea Laurei şi a multor altor fete. Poate că, aşa cum s-a exprimat fără haz Laura, a fost prins într-un vîrtej din curentul

vieţii... Şi ce dacă? Puteai observa peisajul mai bine dintr-un vîrtej uşor învolburat.

Farurile celeilalte maşini erau foarte aproape. Blaine a observat uluit că a mărit viteza la optzeci de mile pe oră. Luă piciorul de pe accelerator. Maşina smuci violent şi anormal către farurile ce se apropiau. Explozie de cauciuc? Pierderea direcţiei? A tras puternic de volan. Nu s-a rotit. Maşina a lovit parapetul de beton dintre benzile de circulaţie dinspre nord şi sud şi a ricoşat în aer. Volanul s-a eliberat, învîrtindu-se în mîinile sale, iar motorul a gemut ca un suflet pierdut.

Cealaltă maşină a încercat să schimbe direcţia, prea tîrziu însă. Urmau să se ciocnească aproape faţa în faţă.

Şi Blaine se gîndi că, într-adevăr, era unul dintre ei. Era unul dintre acei nenorociţi despre care citeşti că pierd controlul maşinilor şi omoară oameni nevinovaţi. Doamne! Maşini moderne, drumuri moderne, viteze mari şi aceleaşi vechi şi vagi reflexe...

Deodată, inexplicabil, volanul funcţiona din nou - o amînare a sentinţei exact la marginea prăpastiei. Blaine a ignorat-o. Cum farurile celeilalte maşini îl orbeau prin parbriz, starea lui s-a schimbat dintr-o dată de la regret la triumf. Pentru o clipă, a salutat impactul, rîvnindu-l, dorind distrugere, cruzime şi moarte.

Maşinile s-au ciocnit. Sentimentul de exaltare s-a stins la fel de uşor cum a apărut. Blaine a simţit un regret profund pentru toate lucrurile pe care le-a lăsat nefăcute, mările nenavigate, filmele nevizionate, cărţile necitite, fetele neatinse. A fost aruncat înainte. Volanul s-a rupt în mîinile lui. Axul volanului i-a pătruns în piept şi i-a zdrobit coloana vertebrală, în timp ce capul îi trecea prin sticla groasă securizată.

În acel moment ştia că murea.

O clipă mai tîrziu era mort - rapid, banal, încurcat, nedureros.

2

Se trezi într-un pat alb, într-o cameră albă.

– Trăieşte! spuse cineva.

Blaine deschise ochii. Doi oameni în alb stăteau aplecaţi deasupra lui. Păreau a fi doctori. Unul era un bătrîn, mic şi bărbos. Celălalt părea un om la cincizeci de ani, cu o faţă roşie şi urîtă.

– Cum te cheamă? rosti scurt bătrînul.

– Thomas Blaine.

– Vîrsta?
– Treizeci şi doi. Dar…
– Starea civilă?
– Necăsătorit. Ce…
– Vezi? spuse cel bătrîn, întorcîndu-se către colegul său cu faţa roşie. Sănătos. Perfect sănătos.
– N-aş fi crezut niciodată, spuse cel cu faţa roşie.
– Da, bineînţeles. Trauma morţii a fost supraevaluată. Supraevaluată grosolan, cum va dovedi cartea mea care va apărea curînd.
– Hmm. Dar depresiunea renaşterii…
– Prostii, spuse hotărîtor bătrînul. Blaine, te simţi bine?
– Da. Dar aş vrea să ştiu…
– Vezi? spuse triumfător doctorul. Din nou în viaţă şi sănătos. **Acum** vrei să contrasemnezi raportul?
– Presupun că n-am de ales, rosti omul cu faţa roşie.
Amîndoi doctorii plecară.
Blaine îi privi cum se îndepărtau, întrebîndu-se cu uimire despre ce au vorbit. O soră grasă, maternă, veni la capul patului său.
– Cum te simţi? îl întrebă.
– Bine, răspunse Blaine. Dar aş vrea să ştiu…
– Îmi pare rău, spuse sora. Fără întrebări deocamdată, sfatul medicului. Bea asta. O să te revigoreze. Aşa, cuminte băiatu'. Nu-ţi fă griji, totul o să fie bine.
Pleacă. Vorbele ei liniştitoare îl speriară. Ce vroia să spună cu **Totul o** să **fie bine**? Asta însemna că ceva nu era în ordine! Ce era, ce nu era în ordine? Ce făcea el aici, ce se întîmplase?
Doctorul bărbos reveni însoţit de o femeie tînără.
– Este refăcut, doctore? întrebă tînăra.
– Perfect sănătos, spuse bătrînul doctor. Aş spune excelent.
– Atunci pot să încep conversaţia?
– Bineînţeles. Deşi nu pot garanta comportamentul său. Trauma morţii, deşi grosolan supraevaluată, este capabilă să…
– Da, bine.
Fata se apropie de Blaine şi se aplecă spre el. Era foarte drăguţă, a remarcat Blaine. Trăsăturile erau regulate, pielea fragedă şi îmbujorată. Avea un păr lung, castaniu, strălucitor, tras prea tare spre spate peste urechile mici, şi se simţea o urmă slabă de parfum în jurul său. Ar fi putut fi frumoasă, dar era rigidizată de imobilitatea trăsăturilor, de încordarea controlată a trupului suplu. Era greu să ţi-o imaginezi rîzînd sau plîngînd. Era imposibil

să o imaginezi în pat. Avea ceva din fanatismul revoluţionarului dedicat; dar bănuia că ea însăşi îşi servea drept cauză.

– Salut, domnule Blaine, spuse. Mă numesc Marie Thorne.

– Salut, replică vesel Blaine.

– Domnule Blaine, unde crezi că te afli?

– Seamănă cu un spital. Presupun...

Se opri. Tocmai observă un microfon micuţ în mîna ei.

– Da, ce presupui?

Făcu un mic gest. Se apropiară nişte oameni, împingînd un echipament greoi în jurul patului său.

– Continuă, spuse Marie Thorne. Spune-ne ce presupui.

– La naiba cu asta, spuse Blaine iritat, observînd oamenii cum îşi fixează aparatura în jurul său. Ce-i asta? Ce se întîmplă?

– Vrem să te ajutăm. Nu vrei să cooperezi?

Blaine încuviinţă cu capul, dorind ca ea să zîmbească. Deodată se simţi foarte nesigur pe el. I se întîmplase ceva?

– Îţi aminteşti accidentul?

– Ce accident?

– Îţi amimteşti că ai fost rănit?

Blaine se cutremură în timp ce îi reveneau în memorie un iureş de lumini care se învîrteau, motorul care gemea, impactul şi sfărîmarea.

– Da. Volanul s-a rupt. Mi s-a înfipt în piept. După aceea mi s-a izbit capul.

– Priveşte-ţi pieptul, spuse ea liniştită.

Blaine se uită. Pieptul său, sub pijamaua albă, era neatins.

– Imposibil! ţipă.

Propria sa voce suna fals, distanta, ireală. Era conştient de oamenii care vorbeau în jurul patului său, în timp ce se aplecau deasupra aparaturii, dar ei păreau umbre neclare şi imateriale. Vocile lor subţiri, neimportante, erau ca muştele care bîzîie într-o fereastră.

– Frumoasă prima reacţie.

– Foarte frumoasă într-adevăr...

Marie Thorne îi spuse:

– Eşti viu şi nevătămat.

Blaine se uită la corpul său în perfectă stare şi îşi aminti accidentul.

– Nu pot să cred! ţipă el.

– Progresează perfect.

– Frumos amestec de credinţă şi scepticism.

Marie Thorne spuse:
– Linişte, vă rog. Continuă, domnule Blaine.
– Îmi amintesc accidentul. Îmi amintesc ciocnirea, îmi amintesc... că muream.
– Pricepi?
– Al naibii de bine. Chiar acţionează!
– O scenă perfect spontană.
– Extraordinar! Or să se înnebunească după ea!
– Mai puţin zgomot, vă rog. Domnule Blaine, îţi aminteşti că mureai?
– Da, da, am murit!
– Faţa lui!
– Această expresie grotescă exagerează realitatea.
– Sper că şi Reilly gîndeşte aşa.
– Uită-te cu atenţie la corpui tău, domnule Blaine. Aici ai o oglindă. Uită-te la faţa ta.
Blaine se uită şi tremură ca un om cu febră. Atinse oglinda, apoi îşi trecu degetele tremurînde peste faţă.
– Nu este faţa mea! Unde este faţa mea? Unde mi-aţi pus corpul şi faţa?
Era într-un coşmar din care nu mai putea să se trezească. Oamenii - umbre neclare îl înconjurară, vocile lor bîzîind ca muştele într-o fereastră, dirijîndu-şi maşinile de mucava, plini de o ameninţare, totuşi straniu de indiferenţi, aproape făcînd abstracţie de el. Marie Thorne se aplecă uşor spre el, cu faţa drăguţă şi inexpresivă, iar din micuţa gură roşie veneau cuvinte blînde de coşmar.
– Corpul tău este mort, domnule Blaine, omorît într-un accident de maşină. Poţi să-ţi aminteşti moartea lui. Dar am reuşit să salvăm partea din tine care contează. Ţi-am salvat sufletul, domnule Blaine, şi i-am dat un nou trup.
Blaine deschise gura ca să ţipe, închizînd-o apoi din nou.
– E de necrezut, spuse încet.
Şi muştele bîzîiau.
– Afirmaţie moderată.
– Ei, da. Nu poţi fi frenetic la nesfîrşit.
– Mă aşteptam la o contemplare mai lungă a priveliştii.
– Greşit. Afirmaţia moderată îi accentuează mai mult dilema.
– Poate în termeni scenici teoretici. Dar gîndeşte-te la faptul în sine, în mod real. Nenorocitul ăsta de-abia a aflat

că a murit într-un accident de automobil şi că a renăscut într-un nou trup. Şi ce spune despre asta? Spune: „E de necrezut!" La naiba, nu reacţionează cum trebuie la şoc!

– Ba da. Exagerezi!

– Te rog! spuse Maria Thorne. Continuă, domnule Blaine.

Blaine, adîncit în coşmarul său, nu prea îşi dădea seama de vocile blînde şi bîzîitoare. Întrebă:

– Chiar am murit?

Ea aprobă din cap.

– Şi chiar m-am renăscut într-un alt corp?

Ea dădu din nou afirmativ din cap, aşteptînd.

Blaine se uită la ea şi la oamenii-umbră care-şi dirijau maşinile de mucava. De ce nu-l lăsau în pace? De ce nu se puteau duce să aleagă alt mort? Cadavrele n-ar trebui forţate să răspundă la întrebări. Moartea era privilegiul străvechi al omului, pactul imemorial cu viaţa, acordat atît sclavului, cît şi nobilului. Moartea era consolarea omului şi dreptul său. Dar poate că au revocat acest drept şi acum nu mai poţi fugi de responsabilităţi doar murind.

Îl aşteptau să vorbească. Şi Blaine se întreba dacă demenţa îşi menţinea privilegiile ereditare. Putea uşor să treacă peste asta şi să afle.

Dar nebunia nu este dată oricui. Blaine îşi recăpătă stăpînirea de sine. Se uită spre Marie Thorne.

– Sentimentele mele, spuse încet, sînt greu de descris. Am murit şi acum meditez la acest fapt. Nu sînt convins că un om crede într-adevăr în moartea sa. În sufletul lui se simte nemuritor. Moartea pare că îi aşteaptă pe alţii, dar niciodată pe el. Este aproape ca şi cînd...

– Hai să ne oprim aici. Devine analitic.

– Cred că ai dreptate, spuse Marie Thorne. Mulţumesc foarte mult, domnule Blaine.

Oamenii, acum materiali şi tereştri, începură să-şi strîngă echipamentul.

– Staţi... spuse Blaine.

– Nu te nelinişti, adăugă ea. Îţi vom determina celelelate reacţii mai tîrziu. Am vrut să înregistrăm doar partea spontană acum.

– Al naibii de bine cît a durat.

– Un obiect de colecţionar.

– Aşteptaţi! ţipă Blaine. Nu înţeleg. Unde mă aflu? Cum...

– Îţi voi explica totul mîine, spuse Marie Thorne. Îmi pare nespus de rău. Acum trebuie să mă grăbesc să scriu raportul pentru domnul Reilly.

Oamenii şi echipamentul dispăruseră. Marie Thorne zîmbi liniştitor şi se îndepărtă rapid.

Blaine se simţi ridicol şi aproape de plîns. Clipi rapid cînd sora cea grasă şi maternă veni din nou.

– Bea asta, spuse sora. Te va face să dormi. Asta e, înghite-o toată ca un băiat bun. Acum relaxează-te, ai avut o zi plină, cu moartea şi renaşterea şi toate astea.

Două lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii lui Blaine.

– Vai de mine, spuse sora, acum ar fi trebuit să fie aici aparatele de filmat. Acelea sînt lacrimi cu adevărat spontane, dacă într-adevăr am văzut vreunele. Am asistat la multe scene tragice şi spontane în acest spital, crede-mă, şi le-aş putea spune ceva mutrelor alea care înregistrează, despre emoţia adevărată, dacă aş vrea, şi ei care cred că ştiu toate secretele inimii omeneşti.

– Unde sînt? întrebă Blaine fără vlagă. Unde este asta?

– Ai putea-o numi aflîndu-te în viitor.

– Oh, făcu Blaine.

După aceea adormi.

3

După multe ore se trezi, calm şi odihnit. Se uită la patul alb şi la camera albă şi îşi aminti.

A murit într-un accident şi s-a renăscut în viitor. Erau un doctor care considera trauma morţii supraevaluată şi oameni care îi înregistrau reacţiile spontane, pe care le-au declarat obiect de colecţie, şi o fată drăguţă ale cărei trăsături dovedeau o lipsă lamentabilă de sentiment.

Blaine căscă şi se întinse. Mort. Mort la treizeci şi doi de ani. Păcat, se gîndi, că această experienţă a fost nimicită în floarea vîrstei. Blaine era bun de fel, într-adevăr şi destul de promiţător…

Era plictisit de atitudinea sa uşuratică. Nu era chip să reacţioneze. A încercat să recapteze şocul pe care a înţeles că trebuie să-l simtă.

Ieri, îşi spuse hotărît, eram un proiectant de iahturi întorcîndu-mă cu maşina din Maryland. Astăzi sînt un om renăscut în viitor. Viitorul! Renăscut!

Nici un folos, cuvintelor le lipsea tăria. Deja se obişnuise cu ideea. Cineva se poate obişnui cu orice, se gîndi, chiar cu moartea. În special cu moartea sa. Probabil că poţi să baţi la cap pe cineva de trei ori pe zi şi să se obişnuiască cu asta şi să plîngă ca un copil dacă n-ai mai face-o...

Nu se mai sinchisea deloc de continuarea şirului ideilor.

Se gîndi la Laura. Va plînge pentru el? Se va îmbăta? Sau doar s-ar simţi deprimată la aflarea veştilor şi ar lua un calmant? Dar Jane şi Miriam? Cel puţin au auzit de moartea lui? Probabil că nu. După luni de zile s-ar putea întreba de ce nu a mai sunat la telefon.

Ajunge cu asta. Totul face parte din trecut. Acum se afla în **viitor**.

Dar tot ce a văzut în viitor era un pat alb şi o cameră albă, doctori şi o soră, oameni care înregistrau şi o fată drăguţă. Pînă aici nu era mare diferenţă faţă de epoca sa. Dar fără îndoială, erau şi diferenţe.

Îşi aminti de articole din reviste şi de relatări pe care le-a citit. Astăzi ar putea exista energie atomică gratuită, agricultură subacvatică, pace în lume, reglementare internaţională a naşterilor, călătorii interplanetare, amor liber, eliminarea totală a segregaţiei rasiale, un leac pentru toate bolile şi o societate planificată în care oamenii ar respira adînc aerul libertăţii.

Cam aşa ar trebui să fie, se gîndi Blaine. Dar erau şi posibilităţi mai puţin plăcute. Poate că un Oligarh fioros ţinea Pămîntul într-o strînsoare de fier, în timp ce rezistenţa slabă se lupta pentru libertate. Sau mici creaturi gelatinoase, extraterestre cu nume fantastice au înrobit rasa umană. Poate că o nouă boală oribilă înainta de-a lungul ţării sau chiar a Pămîntului, a distrus cultura datorită războiului atomic, luptîndu-se din greu să ajungă la un înalt nivel de dezvoltare tehnologică, în timp ce haite de oameni cutreierau ţinuturi aride; sau se putea întîmpla o mulţime de alte lucruri groaznice.

Şi totuşi, se gîndi Blaine, omenirea a dovedit o abilitate istorică în evitarea extremelor sorţii, cît şi a extremelor beatitudinii. Haosul a fost prevestit dintotdeauna şi utopia a fost continuu proorocită, dar nici una nu s-a întîmplat.

Prin urmare, Blaine se aştepta ca acest viitor să dovedească anumite îmbunătăţiri cerute în raport cu trecutul, dar se aştepta şi la anumite înrăutăţiri; cîteva vechi probleme ar fi dispărut, dar o altă serie le-ar fi luat locul.

– Pe scurt, îşi zise Blaine, mă aştept ca acest viitor să fie la fel ca toate celelalte în comparaţie cu trecuturile lor. Nu este prea clar, dar totuşi, nu sînt în branşa previziunilor **sau** profeţiilor.

Gîndurile-i au fost întrerupte de Marie Thorne, intrînd sprintenă în cameră.

– Bună dimineaţa, spuse Marie. Cum te simţi?

– Ca un om nou, răspunse Blaine, cu o faţă perfect sinceră.

– Bun. Vrei să semnezi asta, te rog?

Îi întinse un stilou şi o coală de hîrtie dactilografiată.

– Sînteţi al naibii de eficienţi, spuse Blaine. Ce semnez?

– Citeşte-o. Este o descărcare care ne absolvă de orice responsabilitate legată pentru salvarea vieţii tale.

– **Aţi** salvat-o?

– Bineînţeles. Cum crezi că ai ajuns aici?

– Nu prea m-am gîndit la asta, recunoscu Blaine.

– Te-am salvat. Dar este ilegal să salvezi vieţi fără acordul scris al victimei potenţiale. N-a existat nici o ocazie pentru ca avocaţii Corporaţiei Rex să-ţi obţină consimţămîntul anticipat.

– Ce este Corporaţia Rex?

Părea plictisită.

– Nu te-a pus nimeni în temă pînă acum? Aici eşti în cartierul general al lui Rex. Compania noastră este la fel de cunoscută cum era Flyer-Thiess pe vremea ta.

– Cine este Flyer-Thiess?

– Nu ştii? Ford, atunci?

– Mda, Ford. Aşa că Rex Corporation este la fel de cunoscută ca Ford. Cu ce se ocupă?

– Produce Sisteme de Putere Rex, care sînt utilizate la nave spaţiale de putere, maşini de reîncarnare, treceri în viitor şi altele asemănătoare. Exista o cerere a Sistemelor de Putere Rex, care te-a smuls din maşină în momentul de după moarte şi te-a adus în viitor.

– Călătorie în timp, spuse Blaine. Dar cum?

– Asta ar fi greu de explicat. Nu ai baze ştiinţifice. Dar voi încerca. Ştii că spaţiul şi timpul sînt aspecte asemănătoare ale aceluiaşi lucru.

– Adevărat?

– Da. Ca masa şi energia. Pe vremea ta, oamenii de ştiinţă ştiau că masa şi energia sînt interschimbabile. Au reuşit să deducă procesele de fisiune şi fuziune ale materiei stelelor. Dar nu au putut reproduce imediat acele procese care necesitau cantităţi mari de

energie. Ei au putut desface atomii prin fisiune şi construi alţii noi prin fuziune doar cînd au avut cunoştinţele şi energia necesară să o facă.

– Ştiu asta. Dar călătoria în timp?

– A urmat acelaşi tipar. Un timp îndelungat am ştiut că spaţiul şi timpul sînt aspectele aceluiaşi lucru. Ştiam că fie spaţiul, fie timpul poate fi redus la unităţi fundamentale şi transformat în celălalt printr-un proces energetic. Puteam deduce transformarea spaţiu-timp în apropierea unei supernave şi am izbutit să observăm dispariţia unei stele Wolf-Rayet cînd viteza conversiei timpului se mărea. Dar am mai avut de învăţat destule şi a trebuit să avem o sursă de putere exponenţială mai mare decît aveaţi voi nevoie să realizaţi procesele de fuziune. Cînd am înţeles astea, am putut interschimba unităţile de timp în unităţi de spaţiu, care sînt de fapt distanţe de timp pentru distanţe de spaţiu. Atunci am putut traversa distanţe de, să spunem, o sută de ani în loc de distanţa interschimbabilă de o sută de parseci.

– Înţeleg, după modă. N-aţi vrea să o mai reluaţi, însă mai încet?

– Mai tîrziu, mai tîrziu. Vrei te rog să semnezi degrevarea?

Acest document afirmă că el, Thomas Blaine, era de acord să nu intenteze proces împotriva Corporaţiei Rex pentru salvarea neautorizată a vieţii sale în anul 1958 şi transportarea ulterioară a acelei vieţi într-un loc în anul 2110.

Blaine semnă.

– Acum aş vrea să ştiu...

Se opri. Un adolescent intră în cameră ţinînd un afiş mare în mînă.

– Mă scuzaţi, domnişoară Thorne, Departamentul de Artă ar dori să ştie dacă acesta va fi suficient.

Băiatul ridică posterul care reprezenta un automobil în momentul izbirii. O mînă gigantică stilizată cobora din cer şi îl scotea pe şofer din rămăşiţele în flăcări. Titlul spunea: REX A FACUT-O!

– Nu-i rău, zise Marie Thorne încruntîndu-se chizbuitoare. Spune-le să facă culorile roşii mai strălucitoare.

Alţi oameni intrau în cameră şi Blaine începuse să se enerveze.

– Ce se întîmplă? întrebă el.

– Mai tîrziu, mai tîrziu, spuse Marie Thorne. A, doamna Vaness! Ce părere aveţi de afişul acesta ca reclamă?

Erau doisprezece oameni în cameră şi încă mai veneau. Se îngrămădeau în jurul lui Marie Thorne şi a afişului, ignorîndu-l

complet pe Blaine. Un bărbat care discuta serios cu o femeie cu părul grizonat, era aşezat pe marginea patului său. Şi calmul, echilibrul lui Blaine s-a rupt.

– Terminaţi! ţipă Blaine. Mi-e silă de fapta asta necugetată. Ce se întîmplă cu voi, nu vă puteţi comporta ca fiinţe umane? Şi acum duceţi-vă dracului de aici!

– Of, Doamne, ofta Marie Thorne, închizînd ochii. Cred că este plin de temperament. Ed, vorbeşte-i.

Un om impozant, transpirat, de vîrstă medie, veni la patul lui Blaine.

– Domnule Blaine, rosti acesta serios, nu ţi-am salvat noi viaţa?

– Presupun, spuse Blaine supărat.

– Nu eram obligaţi, înţelegi. Ne-a costat o grămadă de timp, bani şi necazuri ca să-ţi salvăm viaţa. Dar am făcut-o. Tot ce dorim în schimb este în valoare publicitară.

– Valoare publicitară?

– Bineînţeles. Ai fost salvat de un Sistem de Putere Rex.

Blaine încuviinţă din cap, înţelegînd acum de ce renaşterea lui în viitor a fost acceptată aşa, întîmplător, de cei din jurul lui. Le-a trebuit o grămadă de timp, bani şi necazuri ca să o facă, au analizat-o neîndoielnic din toate punctele de vedere posibile şi acum o exploatează conştiincios.

– Înţeleg. M-aţi salvat doar ca să mă folosiţi într-o campanie publicitară. Aşa-i?

Ed părea nefericit.

– De ce spui asta? Aveai o viaţă care trebuia salvată. Noi aveam o campanie de vînzători care necesita strălucire. Am avut grijă de ambele cerinţe, în beneficiul reciproc al tău şi al Corporaţiei Rex. Poate că motivele noastre nu erau tocmai altruiste. Ai fi preferat să fii mort?

Blaine scutură din cap.

– Bineînţeles că nu, aprobă Ed. Viaţa ta este valoroasă pentru noi. Mai bine viu astăzi, decît mort ieri, nu? Bine. Atunci de ce să nu ne arăţi puţină recunoştinţă? De ce nu vrei să ne ajuţi puţin?

– Aş vrea, dar vă mişcaţi prea repede pentru mine.

– Ştiu şi te înţeleg. Dar cunoşti jocul publicităţii, domnule Blaine. Timpul este decisiv. Astăzi este o noutate, mîine pe nimeni nu mai interesezi. Trebuie să exploatăm salvarea ta chiar acum, cît e caldă. Altfel este fără valoare pentru noi.

– Vă sînt recunoscător că mi-aţi salvat viaţa, chiar dacă nu a fost complet altruist. Aş fi fericit să cooperez.

– Mulţumesc, domnule Blaine. Şi te rog, fără întrebări pentru o vreme. Îţi vei da seama în timp ce avansăm. Domnişoară Thorne, este al dumneavoastră.

– Mersi, Ed. Acum pentru toată lumea, am primit avizul provizoriu de la domnul Reilly, aşa că vom continua conform planului. Billy, prezintă un comunicat pentru ziarele de dimineaţă. Ceva de genul „Omul din trecut".

– S-a făcut deja.

– Şi? Este mereu o noutate, nu-i aşa?

– Presupun că încă o dată nu o să strice. Deci: Bărbat din 1988 smuls...

– Scuzaţi-mă, spuse Blaine, 1958.

– Deci din 1958 smuls din maşina sa zdrobită în momentul de după moarte şi transpus într-un trup gazdă. Scurt paragraf despre trupul gazdă. Apoi spunem că Sistemele de Putere Rex au realizat această trecere peste o sută cincizeci şi doi de ani. Le zicem cîţi ergi de energie am utilizat sau ce-om fi utilizat. Voi stabili cu un inginer termenii corecţi. O.K.?

– Să menţionezi că nici un alt sistem de putere n-ar fi putut-o face, spuse Joe. Menţionează că noul sistem de calibrare a făcut-o posibilă.

– N-or să scrie toate astea.

– S-ar putea totuşi, zise Marie Thorne. Deci, doamnă Vaness, dorim un articol despre sentimentele lui Blaine cînd Sistemele de Putere Rex l-au smuls morţii. Fă-l sentimental. Redă primele sale senzaţii în lumea minunată a viitorului. Cam cinci mii de cuvinte. Rezolvăm noi aranjarea în pagină.

Grizonata doamnă Vaness aprobă.

– Pot să-l intervievez acum?

– Nu-i timp, spuse domnişoara Thorne. Redactează-l. Cutremurat, înfricoşat, uimit, surprins de toate schimbările care au avut loc faţă de epoca lui. Cuceririle ştiinţifice. Vrea să vadă planeta Marte. Nu-i place moda nouă. Crede că oamenii erau mai fericiţi pe vremea lui, cu mai puţine surprize şi mai mult timp liber. Blaine îţi va da O.K.-ul. Nu-i aşa, Blaine?

Blaine aprobă muteşte.

– Bine. Seara trecută i-au înregistrat reacţiile spontane. Mike, tu şi băieţii înregistrează-le pe o bandă de 15 minute pe care publicul o va putea cumpăra de la magazinele locale de senzaţii. Fă-l un adevărat obiect de connoisseur pentru comerţul de prestigiu. Dar

începe cu o scurtă şi demnă descriere tehnică despre modul în care Rex a realizat transpunerea.

– M-am prins, zise Mike.

– Bine. Domnule Brice, vei aranja ca Blaine să apară în nişte emisiuni importante. Ne va spune despre reacţiile sale faţă de epoca noastră, cum o simte, cum o compară cu epoca sa. Vezi să fie menţionat Rex.

– Dar nu ştiu nimic despre asta! zise Blaine.

– Vei şti, îi spuse Marie Thorne. În regulă, cred că este destul pentru început. Hai să ne mişcăm. Îi voi arăta domnului Reilly ce am planificat pînă acum.

Se întoarse spre Blaine în timp ce ceilalţi plecau.

– Poate că pare un tratament meschin. Dar afacerile sînt afaceri, indiferent în ce epocă te afli. Mîine vei fi un om cunoscut şi probabil bogat. În aceste condiţii, nu cred că vei avea motive să te plîngi.

Plecă. Blaine o privi îndepărtîndu-se, suplă şi sigură pe sine. Se întrebă care era pedeapsa în acea vreme pentru lovirea unei femei.

4

Sora îi aduse prînzul pe o tavă. Doctorul bărbos intră, îl examină şi îl declară în perfectă formă. Nu exista nici cea mai mică urmă de depresie a renaşterii, spunea el, şi trauma morţii era clar supraevaluată. Nu era nici un motiv pentru care Blaine să nu fie în picioare.

Sora se reîntoarse cu îmbrăcăminte, o cămaşă albastră, nişte pantaloni marinăreşti maro şi pantofi moi gri. Îmbrăcămintea, îl asigurase ea, era destul de conservatoare.

Blaine mîncă cu o poftă mare. Dar înainte de a se îmbrăca, îşi examină noul trup în oglinda lungă a băii. Era prima ocazie pe care o avea pentru o apreciere atentă.

Corpul de dinainte fusese înalt şi slab, cu păr negru lins şi o faţă umoristică de băieţandru. În treizeci şi doi de ani se obişnuise cu acel trup rapid, îndemînatic.

Îşi acceptase cu eleganţă defectele constituţionale, bolile ocazionale, glorificîndu-le ca virtuţi, în calităţi ale personalităţii care-l caracteriza.

Pentru limitările timpului său, mai mult decît pentru aptitudinile sale, părea că este exprimată esenţa sa proprie.

Îi plăcuse trupul acela. Noul său corp era un şoc pentru el.

Era mai scund decît statura medie, musculos din abundenţă, cu pieptul ca un butoi, cu umerii laţi. Îl simţea super-greu pentru că picioarele erau mai scurte în raport cu torsul herculean. Mîinile sale erau mari şi butucănoase. Blaine strînse pumnul holbîndu-se la el cu respect. Probabil că putea să doboare un bou dintr-o singură lovitură, dacă ar fi avut la îndemînă unul.

Faţa lui era pătrată şi curajoasa, cu un maxilar proeminent, oase largi ale obrazului şi un nas roman. Părul său era blond şi cîrlionţat. Ochii erau de un albastru rece. Era o faţă întrucîtva frumoasa, uşor brutală.

– Nu-mi place, spuse Blaine cu emfază. Şi nu pot să sufăr părul blond cîrlionţat.

Noul său corp avea o forţă fizică considerabilă; dar lui nu i-a plăcut niciodată forţa fizică pură. Trupul părea neîndemînatic, fără graţie, dificil de condus. Era genul de corp care se trîntea în scaune şi călca pe picioarele oamenilor, dădea mîna prea viguros, vorbea prea tare şi transpira din abundenţă. Hainele tot timpul ar fi umflat şi comprimat corpul. Avea nevoie continuu de exerciţii fizice grele. Poate că trebuia chiar să ţină regim; corpul arăta ca şi cînd ar fi avut o uşoară tendinţă de îngrăşare.

– Forţa fizică este foarte bună, îşi spusese Blaine, dacă ai un scop pentru ea. Altfel este doar bătaie de cap şi distragerea atenţiei, cum ar fi aripile pentru un dront[1]. Corpul era îndeajuns de urît. Dar faţa era şi mai rea. Lui Blaine nu i-au plăcut niciodată figurile puternice, dure, grosolane.

Ele mergeau pentru lucrători la terasamente, sergenţi de armată, exploratori de jungle şi alţii de genul acesta. Dar nu erau pentru un om căruia îi plăcea societatea cultivată. O asemenea faţă era clar incapabilă de expresii subtile. Toate nuanţele, influenţele reciproce ale liniilor şi suprafeţelor ar fi pierdute. Cu această faţă poţi să rînjeşti sau să te încrunţi - numai emoţiile ordinare s-ar arăta.

De probă a zîmbit băieţeşte în oglindă. Rezultatul a fost o privire de satir.

– Am fost tras pe sfoară, spuse Blaine amarnic.

Era evident pentru el că actualele calităţi ale minţii şi noul corp erau opuse. Colaborarea între ele părea imposibilă.

---

1 dront = Didus ineptus (n.t.)

Bineînţeles, personalitatea lui ar putea să-i remodeleze trupul, pe de altă parte, corpul său ar putea avea anumite pretenţii asupra personalităţii sale.

– Vom vedea, făcu Blaine către corpul său formidabil, vom vedea cine e şeful.

Pe umărul stîng avea o cicatrice lungă, crestată. Se întreba cum a putut corpul său să primească o rană aşa de cumplită. După aceea se întrebă unde se afla proprietarul de drept al corpului. Ar putea fi încă găzduit de creier, stînd la pîndă şi aşteptînd o ocazie ca să preia controlul?

Speculaţia era nefolositoare. Mai tîrziu, poate, ar fi aflat. S-a mai uitat încă o dată la el în oglindă.

Nu-i plăcu ce vedea. Îi era teamă că niciodată nu-i va plăcea.

– Ei, spuse într-un tîrziu, iei ce ţi se oferă. Morţii nu pot alege.

Asta era tot ce putea spune, pentru moment. Blaine se întoarse de la oglindă şi începu să se îmbrace.

Marie Thorne intră în camera lui după-amiază tîrziu. Spuse fără introducere:

– Este terminată...

– Terminată?

– Sfîrşită, isprăvită, încheiată!

Îl privi aspru şi amar şi începu să umble prin cameră de la stînga la dreapta, în sus şi în jos.

– Întreaga campanie publicitară afectată ţie este terminată.

Blaine se holbă la ea. Ştirea era interesantă, dar mai interesante erau semnele de emoţie de pe faţa domnişoarei Thorne. Avusese un autocontrol aşa de bun, aşa de perfect şi grotesc calculat. Acum era îmbujorată la faţă şi micile ei buze erau strîmbate amarnic.

– Am lucrat la acest proiect doi ani încheiaţi, îi spuse ea. Compania a achitat nu ştiu cîte milioane ca să te aducem aici. Totul era gata de pornire şi bărbatul ăla nenorocit spune să lăsăm totul baltă.

Este extraordinară, gîndi Blaine, dar frumuseţea ei nu-i da satisfacţie. Este o calitate bună în afaceri ca şi machiajul sau o duşcă bună de băutură, care se utilizează cînd este necesar sau chiar se abuzează de ea. Prea multe mîini erau întinse către Marie Thorne, dar ea nu lua nici una. Şi cînd mîinile avide se tot întindeau, se deprinse cu dispreţul, apoi cu răceala şi în final cu ura de sine.

Este puţin cam bizar, gîndi Blaine, dar îl păstrez pînă cînd va avea alt diagnostic.

– Tîmpitul ăla bătrîn, bodogăni Marie Thorne.

– Care bătrîn?

– Reilly, preşedintele nostru strălucit.

– S-a hotărît împotriva campaniei publicitare?

– Vrea să tăcem de tot. Dumnezeule, este chiar prea mult! Doi ani!

– Dar de ce? întrebă Blaine.

Marie Thorne clătină ciudat din cap:

– Din două motive, ambele la fel de proaste. Întîi, problema juridică. I-am spus că ai semnat degrevarea şi că avocaţii au restul problemei sub control, dar îi este frică. Se apropie timpul reîncarnării sale şi nu vrea să aibă nici o neplăcere cu Guvernul. Poţi să-ţi dai seama? Un bătrîn fricos la conducerea lui Rex! Al doilea, a vorbit cu bătrînul ăla prost şi senil care e bunicul lui, şi lui bunică-su nu-i place ideea. Şi asta a încheiat afacerea. După doi ani!

– Stai puţin, spuse Blaine. Ai spus reîncarnarea sa?

– Da. Reilly o s-o încerce. Eu personal cred că ar putea fi mai elegant să moară şi să termine cu asta.

Era o motivaţie înverşunată. Dar Marie Thorne nu părea supărată făcînd-o. Părea că face doar o simplă afirmaţie de circumstanţă.

Blaine spuse:

– Crezi că ar trebui să moară în loc să încerce reîncarnarea?

– Da, cred. Dar am uitat, nu ai fost pus în temă. Aş fi vrut doar să se hotărască mai demult. Şi bunicul ăla senil care se băga ca musca-n lapte…

– De ce nu l-a întrebat Reilly mai demult pe bunicul lui?

– L-a întrebat. Dar bunică-su n-a vrut să vorbească mai demult.

– Înţeleg. Cîţi ani are?

– Bunicul lui Reilly? Avea optzeci şi unu cînd a murit.

– Ce?

– Da, a murit acum şaizeci de ani. Şi tatăl lui Reilly este mort de asemenea, dar el nu vrea să vorbească deloc, ceea ce este un lucru regretabil pentru că avea un simţ al afacerii. De ce te holbezi la mine, Blaine? Ah, am uitat, nu cunoşti sistemul. Este foarte simplu, zău!

A stat puţin, gîndindu-se. Apoi aprobă emfatic din cap, se răsuci şi se îndreptă spre uşă.

– Unde te duci? întreba Blaine.

– Să-i spun lui Reilly ce gîndesc despre el! Nu poate să-mi facă una ca asta! Mi-a promis!

Dintr-o data îi reveni autocontrolul.

– Cît despre dumneata, Blaine, presupun că nu mai eşti necesar aici. Ai viaţa ta, un trup adecvat în care să trăieşti. Cred că poţi pleca oricînd doreşti.

– Mersi, spuse Blaine în timp ce ea părăsea camera.

* * *

Îmbrăcat în pantalonii lui marinăreşti maro şi în cămaşa albastră, Blaine părăsi spitalul şi merse de-a lungul unui coridor pînă cînd ajunse la o uşă. Un gardian în uniformă stătea lîngă ea.

– Scuzaţi-mă, spuse Blaine, uşa asta duce afară?

– Hî ?

– Uşa asta duce spre exteriorul clădirii Rex?

– Mda, bineînţeles. Afară şi în stradă.

– Mulţumesc, ezită Blaine. Ar fi vrut să fie pus în temă cum i se promisese, dar nu se făcuse. Ar fi dorit să întrebe gardianul cum era New York-ul, care sînt obiceiurile şi regulamentele locale, ce ar trebui să vadă şi ce ar trebui să evite. Dar gardianul se părea că nu auzise de Omul din Trecut. Se uita cu ochi mari la Blaine.

Lui Blaine nu-i plăcea ideea de a se avînta în New York-ul anului 2110 în felul ăsta, fără bani, cunoştinţe sau prieteni, fără o slujbă sau o locuinţă şi purtînd un corp nou incomfortabil. Dar n-avea ce să-i facă. Mîndria însemna ceva, pînă la urmă. Mai degrabă şi-ar încerca norocul singur, decît să ceară ajutorul domnişoarei de porţelan - Thorne sau al oricărui altcuiva de la Rex.

– Am nevoie de permis ca să ies afară? întrebă cu speranţă.

– Nu. Numai să vii înapoi.

Gardianul se încruntă suspicios:

– Ascultă, ce se întîmplă cu dumneata?

– Nimic, răspunse Blaine. Deschise uşa, nevenindu-i să creadă că este lăsat să plece aşa de uşor. Da, de ce nu? Era într-o lume în care oamenii vorbeau cu bunicii, în care erau nave spaţiale şi transporturi pe altă lume în care smulgeau un om din trecut pentru a fi senzaţie publicitară, renunţînd la el uşor după aceea.

Uşa se închise. În spatele lui se afla masa gri uriaşă a clădirii Rex. Înaintea lui se afla, New York-ul.

La prima vedere, oraşul arăta ca un Bagdad suprarealist. Văzu palate mici din cărămidă albă şi albastră, minarete zvelte roşii şi clădiri cu forme neregulate cu acoperişuri chinezeşti largi şi domuri spiralate. Părea că o manie orientală în arhitectură invadase oraşul. Lui Blaine nu-i venea să creadă că era în New York. Poate în Bombay, Moscova sau chiar Los Angeles. Cu uşurare văzu zgîrie nori, simpli şi drepţi lîngă structurile curbate asiatice. Păreau sentimentele singuratice ale New York-ului pe care-l cunoscuse.

Străzile erau pline de un trafic în miniatură. Blaine văzu motociclete şi scutere, maşini nu mai mari decît un Porsche, camioane de mărimea Buick-urilor şi nimic mai mare. Se întrebă dacă aceasta era soluţia New York-ului pentru traficul aglomerat şi poluarea aerului. Dacă era aşa, nu a ajutat la nimic.

Majoritatea traficului era suprateran. Existau vehicule care funcţionau cu gaze şi cu lichide, camioane aeriene şi maşini rapide pentru o persoană, elicoptere-taximetre şi autobuze plutitoare pe care scria: „Cosmoport Nivelul 2” sau „Expres către Montauk". Puncte sclipitoare marcau benzile verticale şi orizontale în cadrul cărora se realiza traficul prin alunecare, înclinare, urcare şi coborîre. Lumini clipitoare roşii, verzi, galbene şi albastre păreau că dirijau traficul. Erau reguli şi uzanţe; dar pentru ochiul neexperimentat al lui Blaine era o confuzie neliniştitoare.

La cincizeci de picioare deasupra solului era alt nivel de magazine. Cum ajungeau oamenii acolo? Din această cauză, cum trăiau şi-şi păstrau judecata oamenii în acea maşină zgomotoasă, luminoasă, aglomerată? Densitatea oamenilor era copleşitoare. Se simţea ca şi cînd ar fi fost înecat într-o mare de carne. Care era populaţia acestui super-oraş? Cincisprezece milioane? Douăzeci milioane? Asta făcea ca New York-ul anului 1958 să pară un orăşel de ţară.

Trebuia să se oprească şi să-şi selecteze impresiile. Dar trotuarele erau aglomerate şi oamenii împingeau şi înjurau cînd încetinea. Nu se observau parcuri sau bănci.

Remarcă un grup de oameni stînd la o coadă şi luă un loc la capătul acesteia. Încet, coada avansa. Blaine mergea tîrîndu-se odată cu ea, capul clătinîndu-i-se plictisitor, încercînd să-şi regleze respiraţia.

În cîteva clipe, era din nou stăpîn pe sine şi puţin mai respectuos cu trupul său puternic şi flegmatic. Probabil că un om

din trecut avea nevoie de genul acela de înveliş carnal dacă dorea să observe viitorul cu sînge rece. Un sistem nervos obişnuit avea avantajele sale.

Coada avansa uşor în tăcere. Blaine observă că bărbaţii şi femeile care stăteau la coadă erau îmbrăcaţi sărăcăcios, nepieptănaţi, nespălaţi. Aveau o înfăţişare comună, posacă.

Se afla la o coadă la pîine?

Atinse uşor umărul omului din faţa lui.

– Scuzaţi-mă, spuse el, la ce este coada aceasta?

Omul întoarse capul şi se holbă la Blaine cu ochi înroşiţi:

– La cabinele de sinucidere, spuse, îndreptîndu-şi capul spre partea din afară a cozii.

Blaine îi mulţumi şi ieşi repede din coadă. Ce întîmplare de rău augur pentru a-şi începe prima zi reală în viitor. Cabine de sinucidere! Ei bine, el nu va intra într-una de bună voie, poate fi sigur de asta. Lucrurile în mod sigur nu ar putea deveni atît de neplăcute.

Dar ce fel de lume avea cabine de sinucidere?

Şi încă unele pe gratis, dacă stai să judeci după clientelă... Va trebui să fie atent cînd accepta daruri pe gratis în această lume.

Blaine merse mai departe, uitîndu-se prosteşte la privelişti şi obişnuindu-se încet, încet cu strălucitoarea, agitata, gălăgioasa, suprapopulata metropolă. Ajunse lîngă o clădire enormă, de forma unui castel gotic, cu fanioane fluturînd pe creneluri. Pe cel mai înalt turn era o lumină verde strălucitoare, vizibilă complet pe fondul soarelui de după-amiază.

Părea un punct important de reper. Blaine se holbă, apoi observă un om sprijinindu-se de clădire, aprinzînd o ţigară subţire de foi. Părea singurul om din New York care nu era într-o grabă istovitoare. Blaine se apropie de el.

– Scuzaţi-mă, domnule, spuse el, ce este clădirea aceasta?

– Acesta, spuse omul, este cartierul general al lui Hereafter[1] Incorporated. Era un om înalt, foarte slab, cu o faţă supărată, bocitoare şi trecută prin multe. Ochii săi erau înguşti şi drepţi. Hainele atîrnau incomod pe el, ca şi cînd ar fi fost mai degrabă obişnuite cu blugi decît cu costume. Blaine se gîndi că arăta ca un cowboy.

– Impresionant, spuse Blaine uitîndu-se fix la castelul gotic.

---

1 Hereafter = mai tîrziu, în viitor (n. t.).

– Vulgar, spuse omul. Nu eşti din oraş, nu-i aşa?
Blaine clătină din cap.
– Nici eu. Dar sincer vorbind, străine, credeam că oricine de pe Pămînt şi de pe toate planetele cunoaşte clădirea lui Hereafter. Te superi dacă te întreb de unde eşti?
– Deloc, spuse Blaine. Se întrebă dacă ar trebui să divulge faptul că era un om din trecut. Nu, nu prea era un lucru de spus unui străin. Omul ar putea chema un poliţai. Mai bine ar zice că e din altă parte.
– Vezi, spuse Blaine, sînt din… Brazilia.
– Ah?
– Da. Valea Superioară a Amazonului. Ai mei s-au dus acolo pe cînd eram copil. Plantaţie de cauciuc. Tata tocmai a murit, aşa că m-am gîndit să dau o raită prin New York.
– Am auzit că încă mai este zonă sălbatică pe-acolo, spuse omul.
Blaine încuviinţă din cap, uşurat că povestea lui nu era pusă la îndoială. Dar poate că nu era o poveste prea ciudată pentru timpul şi epoca de atunci. În orice caz, îşi găsise o casă.
– Eu, zise bărbatul, sînt din Mexican Hat, Arizona. Mă cheamă Orc, Carl Orc. Blaine? Încîntat de cunoştinţă, Blaine. Ştii, am venit aici să-mi arunc o privire în New York şi să aflu cu ce se tot lăuda. Este destul de interesant, dar oamenii ăştia sînt cam prea cu nasul pe sus şi vorbesc prea tare pentru mine, dacă mă înţelegi. Nu vreau să spun că sîntem nişte amăriţi la noi acasă. Dar oamenii ăştia fac pe grozavii ca o maimuţă cu un băţ în „mînă”.
– Înţeleg perfect ce vrei să spui, zise Blaine.
Cîteva minute discutară despre obiceiurile nervoase, frenetice, care constrîngeau, ale new-yorkezilor, în comparaţie cu viaţa sănătoasă, calmă, pastorală din Mexican Hat şi Valea Superioară a Amazonului. Aceşti oameni, ajunseră ei la o concluzie, nu ştiau să trăiască.
– Blaine, făcu Orc, îmi pare bine că te-am întîlnit. Ce-ar fi să mergem să bem ceva?
– Bine, spuse Blaine.
Cu un om cum era Carl Orc putea să găsească o soluţie la problemele sale. Ar putea căpăta o slujbă în Mexican Hat. Ar putea invoca Brazilia şi o amnezie pentru a scuza lipsa de cunoştinţe actuale.
După aceea îşi aminti că nu avea bani.
Începu o explicaţie şovăielnică despre cum şi-a uitat întîmplător portofelul la hotel. Dar Orc îl opri la mijlocul frazei.

– Ascultă la mine, Blaine, spuse Orc fixîndu-l cu ochii săi înguşti şi albaştri. Vreau să-ţi spun ceva. O poveste ca asta n-ar ţine la multă lume. Dar cred că pot să judec caracterele. Nu pot spune că m-am înşelat prea des. Nu sînt chiar un om sărac, aşa că ce-ar fi să fac eu cinste astă seară?

– Serios, spuse Blaine. Nu pot să accept...

– Fără alte vorbe, spuse Orc decisiv. Mîine seară faci tu cinste, dacă ţii neapărat. Dar acum hai să începem cercetarea vieţii de noapte a acestui vechi orăşel.

Era, decise Blaine, la fel de bine ca orice alt mod de a descoperi ceva despre viitor. La urma urmei nimic nu putea fi mai relevant decît ceea ce făceau oamenii ca să se distreze. Prin jocuri şi beţie, omul îşi arăta atitudinile sale esenţiale faţă de mediul înconjurător şi arăta mentalitatea asupra vieţii, morţii, sorţii şi liberului plac. Ce simbol al Romei este mai bun decît circul? Ce cristalizare mai bună a Vestului American decît rodeo-ul? Spania avea coridele sale şi Norvegia săriturile cu schiurile. Ce sport, distracţie, joc va dezvălui similar New York-ul anului 2110? Va afla. Şi în mod sigur, pentru a experimenta acestea în imediata sa apropiere, era mai bine decît să citească despre ele într-o bibliotecă prăfuită şi infinit de mult mai amuzant.

– Ce-ai zice să aruncăm o privire la Cartierul Marţian? întrebă Orc.

– După dumneavoastră, spuse Blaine, încîntat de şansa de a îmbina plăcutul cu utilul.

Orc îl conduse printr-un labirint de străzi şi nivele, prin arcade subterane şi rampe supra-terane, pe jos, cu liftul, metroul şi helitaxiul. Complexitatea păienjenişului de străzi şi nivele nu-l impresionau pe uscăţivul cowboy. Phoenix era proiectat în acelaşi mod, zicea el, deşi admitea că la o scară mai mică.

S-au dus într-un mic restaurant numit „Marte. Planeta Roşie", care făcea reclamă la bucătăria Sud-Marţiană originală. Blaine trebui să recunoască că nu mîncase niciodată mîncare marţiană. Orc mîncase aşa ceva de mai multe ori în Phoenix.

– Este destul de bună, îi spuse lui Blaine, dar îţi cam stă în gît. Mai tîrziu o să luăm o friptură.

Meniul era scris în totalitate în marţiană, fără să existe vreo traducere în engleză. Blaine comandă cu nepăsare Combinaţia nr. 1, aşa cum făcu şi Orc.

Se aduse o grămadă de legume fărămiţate şi bucăţele de carne, care arătau cam ciudat. Blaine gustă şi aproape că scăpă furculiţa din mînă de uimire.

– Este exact ca mîncarea chinezească!

– Păi bineînţeles, zise Orc. Chinezii au fost primii pe Marte în '97 cred. Aşa că tot ce se mănîncă aici este mîncare marţiană. Nu?

– Cred că da.

– Pe lîngă asta, chestia asta este făcută cu legume, plante şi condimente crescute pe Marte. Sau cel puţin aşa le fac reclamă.

Blaine nu ştiu dacă să fie dezamăgit sau uşurat. Mînca cu poftă C'kyo-Ourher-ul care avea gust de creveţi chow mein şi Trrdxat-ul de rulouri cu ouă.

– De ce le dau nişte nume aşa de ciudate? întrebă Blaine, comandînd Hggshrt ca desert.

– Măi chiar că eşti pe dinafară! spuse Orc rîzînd. Marţienii ăştia chinezi au mers pînă la capăt. Au tradus gravurile marţiene în piatră şi alte chestii asemănătoare, au început să vorbească marţiana cu un accent puternic cantonez, presupun, dar nu era nimenii care să le zică altfel. Vorbesc marţiana, sa îmbracă la fel ca marţienii, gîndesc la fel ca marţienii. Dacă îi spui unuia dintre ei că e chinez, poate să te şi bată. Este **Marţian**, băiete!

Fu adus Hggshrt-ul care se dovedi a fi o prăjitură cu migdale.

Orc plăti nota. În timp ce plecau, Blaine îl întrebă:

– Există multe spălătorii marţiene?

– Al naibii de multe. E plină ţara de ele

– Am bănuit eu, spuse Blaine şi aduse un tribut de tăcere marţienilor chinezi şi influenţei puternice asupra instituţiilor tradiţionale.

Luară un helitaxi spre Greens Club, un local despre care prietenii lui Orc din Phoenix au spus că nu trebuie scăpata ocazia de a-l vedea. Acest mic club intim, dar scump, era vestit în toată lumea, o necesitate absolut! pentru orice vizitator al New York-ului, datorită originalităţii sale în prezentarea unui spectacol variat de bar de noapte.

Li s-au dat locuri la un mic balcon, nu departe de centrul înconjurat de sticlă al clubului. Mese pe trei nivele înconjurau centrul şi reflectoare strălucitoare formau jocuri de lumini deasupra lor. În spatele geamurilor de sticlă era ceva ce păreau a fi cîţiva iarzi pătraţi de junglă care creştea dintr-o soluţie nutritivă. O briză artificială mişca plantele care erau înghesuite unele în altele, dar se deosebeau ca mărime, formă şi nuanţă.

Se comportau total diferit faţă de plantele pe care le văzuse Blaine. Creşteau uluitor de repede, fantastic, din seminţe micuţe şi lujeri de rădăcini în tufe bogate, copaci cu coajă groasă, ferigi joase, flori enorme, ciuperci verzui, vite pătate; creşteau încheindu-şi rapid ciclul de viaţă şi descompunîndu-se, împrăştiindu-şi seminţele pentru a începe din nou ciclul. Dar nici o specie nu părea a fi în stare să se autoreproducă. Din seminţe, cît şi din fructele umflate, ţîşneau spori şi mutanţi, se transformau şi se adaptau la mediul neîndurător, luptîndu-se pentru spaţiul rădăcinilor şi spaţiul vital din aer, zbătîndu-se să ajungă spre soarele artificial care ilumina deasupra lor. Tufele care nu izbuteau aceasta se transformau rapid în paraziţi, se agăţau de copacii sufocaţi şi descopereau noi adaptări, lipindu-se pe rînd de aceştia. Cîteodată, într-o explozie de ambiţie creatoare, vreo plantă depăşea toate obstacolele, elimina excrescenţele de lîngă ele, strangulând opoziţia şi cucerind totul. Dar specii noi creşteau deja din corpul său, consumîndu-l şi încăierîndu-se pentru cadavru.

Cîteodată, jungla era invadată de un parazit vegetal, care acoperea totul cu un strat gros. Doar vreun spor curajos prindea în sfîrşit rădacini în el, apoi altul, şi lupta începea de la capăt. Plantele se schimbau, creşteau mai mari sau mai mici, se transformau în lupta pentru supravieţuire. Dar aici nu ajuta nici calculul, nici priceperea, nici depăşirea limitelor. Nici o specie nu putea să se răspîndească şi fiecare efort ducea la moarte.

Blaine găsi spectacolul supărător. Oare acest fatalist tablou viu al lumii reprezenta caracteristica semnificativă a anului 2110? Aruncă o privire spre Orc.

– E într-adevăr o treabă, îi spuse Orc, ce lucruri pot face laboratoarele astea din New York cu mutanţii de creştere rapidă. Este un spectacol fantezist, bineînţeles. Se accelerează viteza de creştere, se forţează selecţia, se adaugă ceva radiaţii şi se lasă cea mai bună plantă să cîştige. Am auzit că plantele astea îşi folosesc potenţialul de creştere cam în douăzeci de ore şi apoi trebuie înlocuite.

– Deci aşa se termină, prin înlocuiri, zise Blaine, uitîndu-se la jungla chinuită, dar mereu optimistă.

– Bineînţeles, spuse Orc afabil, evitînd toate complicaţiile filozofice. Îşi pot permite, la preţurile pe care le cer aici. Dar e chestie fantezistă. Hai să-ţi zic de plantele de nisip pe care le creştem în Arizona.

Blaine îşi sorbi whisky-ul privind jungla cum creştea, murea şi se reînnoia singură.

Orc spunea:

– Chiar în inima deşertului. Ăsta-i adevărul. Am adaptat în sfîrşit plante fructifere şi leguminoase la condiţiile reale fără să mărim volumul de apă necesar şi la un preţ care ne permite să concurăm cu zonele fertile. Îţi spun ceva, băiete, peste cincizeci de ani, întregul concept despre **fertilitate** se va schimba. Ia spre exemplu planeta Marte...

Părăsiră Greens Club şi se îndreptară din bar în bar spre Times Square. Orc dovedea o oarecare dificultate în capacitatea de concentrare, dar vocea îi era constantă cînd vorbea despre secretul marţian pierdut al plantării pe nisip. Într-o bună zi, îi promisese lui Blaine, vor înţelege, cum au realizat plantele de nisip fără adaos de substanţe nutritive şi fixatori de apă.

Blaine băuse atît, încît fostul său corp putea să intre în comă de două ori. Dar noul său trup voinic părea a avea o capacitate infinită pentru whisky. Era o schimbare plăcută să ai un corp care să reziste la băutură. Asta nu înseamnă că o capacitate aşa de rudimentară ar putea compensa dezavantajele sale.

Traversară prin agitaţia de prost gust din Times Square şi intrară într-un bar de pe strada 44. În timp ce li se serveau băuturile, un om scund cu priviri furişe şi îmbrăcat cu o manta de ploaie se apropie de ei.

– Bună, băieţi, spuse într-o doară.

– Ce vrei amice? întrebă Orc.

– Umblaţi cumva după ceva distracţii?

– Aşa s-ar zice, spuse Orc comunicativ. Şi ni le putem găsi singuri, mulţam frumos.

Omul scund zîmbi nervos.

– Nu puteţi găsi ce vă ofer eu.

– Dă-i drumul micuţule. Ce oferi exact?

– Ei bine, băieţi, este vorba de... Şase! Flathats-ii!

Doi poliţişti în uniforme albastre intrară în bar, se uitară de jur împrejur şi plecară.

– Bun, zise Blaine. Ce ai?

– Mă cheamă Joe, spuse cu un zîmbet mieros omul scund. Sînt pilotul unui joc Transplant, prieteni. Cel mai frumos joc şi cel mai avantajos din oraş!

– Ce dracu' înseamnă Transplant? întrebă Blaine.

Şi Joe şi Orc se uitară la el. Joe spuse:

– Aoleu amice, nu vreau să te jignesc, dar probabil că eşti **efectiv** de la ţară. N-ai auzit niciodată de Transplant? Mă îngrozesc!

– Bun, sînt de la ţară, bombăni Blaine, băgîndu-şi apriga sa faţă pătrată, cu trăsături severe, lîngă cea a lui Joe. Ce e Transplant?

– Nu aşa tare! şopti Joe, dîndu-se înapoi. Ia-o uşurel, ţărane. O să-ţi explic. Transplant este noul joc al schimbării, amice. Te-ai săturat de viaţă? Crezi că ai avut parte de toate loviturile? Stai să încerci Transplantul. Vezi, ţăranule, oamenii care se pricep zic că sex simplu este cam ca şi cartofii mucegăiţi. Nu mă înţelege greşit, e perfect pentru păsări, albine, bestii şi brute. Încă le mai dă un fior în inimile lor simple de animale şi cine sîntem noi să spunem că greşesc? Ca mijloc de perpetuare a speciilor, vechea invenţie a naturii despre sex încă este prima şi cea mai bună. Dar pentru senzaţii adevărate, lumea rafinată apelează la Transplant. Transplantul este democratic, prieteni. Îţi oferă marea şansă de a te schimba în altcineva şi de a simţi cum reacţionează celelalte 99 de procente. Poţi să spui că este educativ, pentru că preia ştafeta de unde este lăsată de sexul simplu. Ai vrut vreodată să fii un latin înalt, bine legat, amice? Ei bine poţi cu ajutorul Transplantului. Te-ai întrebat vreodată ce simte un sadic autentic? Creează aceste stări cu Transplantul. Şi sînt încă multe, aşa de multe! De exemplu, de ce să fii bărbat toată viaţa? Ţi-ai dovedit punctul de vedere pînă acum, de ce să o lungeşti? De ce să nu fii femeie pentru cîtva timp? Cu ajutorul Transplantului poţi aborda aceste momente extraordinare ale vieţii uneia din fetele special alese de noi.

– Voyeurism, zise Blaine.

– Ştiu că-s cuvinte mari, răspunse Joe, şi că nu-i adevărat. Nu este nici un joc de tras cu ochiul. Cu Transplantul **eşti acolo**, chiar în interiorul corpului mişcînd muşchii ăia exotici, experimentînd acele senzaţii. Ai vrut să fii un tigru şi să te duci în salturi după o tigroaică în sezonul împerecherii? **Avem** un tigru, prietene, şi o tigroaică de asemenea. Te-ai întrebat vreodată ce senzaţii poate găsi un om în flagelare, fetişism, necrofilie, sau altele de genul acesta? Află cu ajutorul Transplantului. Catalogul nostru de trupuri este ca o enciclopedie. Nu poţi să dai greş la Transplant, prieteni, şi preţurile noastre sînt ridicol de...

– Cară-te, spuse Blaine.

– Poftim, amice?

Mîna mare a lui Blaine îl apucă pe Joe de gulerul mantalei de ploaie. Îl ridică pe micuţul băgăreţ la nivelul ochilor şi îl privi feroce.

– Ia-ţi de aici ideile astea proaste şi cară-te. Tipi ca tine tot vînd chestii d'astea excentrice de cînd era Babilonul şi tipi ca mine n-au cumpărat niciodată. Ieşi afară, pînă nu-ţi rup gîtul, aşa ca o senzaţie sadică rapidă.

Îi dădu drumul. Joe îşi îndreptă mantaua de ploaie şi zîmbi nervos:

– Nici o supărare amice! M-am dus. Nu ai chef de aşa ceva astă seară. Oricînd este o altă seară. Transplantul este în viitorul tău, ţăranule. De ce să i te împotriveşti?

Blaine se îndreptă spre el, dar Orc îl reţinu. Micul insistent ieşi rapid pe uşă.

– Nu merită efortul, spuse Orc. Flathats-ii te-ar sălta imediat. E o lume tristă, bolnavă şi murdară, prietene. Hai, bea!

Blaine puse jos whisky-ul cu violenţă, încă fierbînd de mînie. Transplant! Dacă asta era distracţia ce caracteriza anul 2110, el nu vroia să ia parte la ea. Orc avea dreptate. Era o lume tristă, bolnavă şi necinstită. Chiar şi whisky-ul începu să aibă un gust ciudat.

Se apucă de bar ca să se sprijine. Whisky-ul avea un gust foarte ciudat. Ce se întâmpla cu el? Băutura părea că i se urca la cap.

Braţul lui Orc îi înconjura umerii.

– Ei bine, vechiul meu prieten a depăşit puţin limita. Cred că ar fi mai bine să-l duc înapoi la hotel.

Dar Orc nu ştia care era hotelul lui Blaine. Şi nici nu avea un hotel unde să poată fi dus. Orc, vorbăreţul ăla afurisit, cu ochi drepţi, probabil că i-a pus ceva în băutură în timp ce vorbea cu Joe.

Ca să-l fure? Dar Orc ştia că nu are bani. Atunci de ce?

Încercă să-i dea jos braţul de pe umeri. Era prins de el ca o bară de metal.

– Nu fi îngrijorat. O să am grijă de tine, bătrîne.

Barul se rotea leneş în jurul capului său. Şi-a dat seama dintr-o dată că urma sa afle o mulţime despre amul 2110 prin dubioasa metodă a experienţei directe. Prea multe, bănuia. Poate că o bibliotecă prăfuită ar fi fost mai indicată la urma urmelor.

Barul începu să se rotească din ce în ce mai repede. Blaine leşină.

Îşi recăpăta cunoştinţa într-o cameră mică, slab luminată, fără mobilă, fără uşi şi ferestre, cu un singur orificiu acoperit de aerisire, doar în tavan. Podeaua, tavanul şi pereţii erau tapetaţi gros, dar tapetul nu mai fusese spălat demult. Mirosea urît.

Blaine se ridică, dar două ace incandescente îi pătrunseră în ochi. Se întinse din nou.

– Relaxează-te, spuse o voce. Picăturile care te-au dat gata nu şi-au terminat efectul.

Nu se afla singur în camera tapetată. Mai era un om stînd într-un colţ şi observîndu-l. Omul nu era îmbrăcat decît cu un şort. Privindu-se, Blaine văzu că şi el era îmbrăcat asemănător.

Se ridică uşor şi se sprijini de un zid. O clipă i-a fost teamă că îi va exploda capul. Apoi, pe măsură ce acele îl pătrundeau nemilos, îi fu frică să nu se întîmple aceasta.

– Ce-i asta? întrebă.

– Sfîrşitul vieţii, spuse omul cu veselie. Te-au buşit la fel ca pe mine. Te-au buşit şi te-au adus ca pe o cîrpă. Acum tot ce au de făcut este să te împacheteze şi să te eticheteze.

Blaine nu înţelegea ce spunea bărbatul. Nu vea chef să descifreze jargonul anului 2110. Ţinîndu-se de cap, spuse:

– N-am deloc bani. De ce m-au buşit?

– Fii serios, zise bărbatul. De ce să te buşească? Îţi vor trupul, omule!

– Corpul meu?

– Exact. Ca să fie gazdă.

Un corp-gazdă, gîndi Blaine, la fel ca cel pe care-l ocupa el acum. Dar bineînţeles! Fireşte. Era clar, dacă stăteai să te gîndeşti. Epoca aceasta avea nevoie de o rezervă de corpuri-gazdă pentru scopuri diferite şi variate. Dar cum faci rost de un corp-gazdă? Nu cresc în copaci, nici nu sapi ca să le găseşti. Le iei de la oameni. Majoritatea nu-şi vînd de bunăvoie trupurile; viaţa este aşa de lipsită de sens fără să ai unul. Deci, cum să menţii stocul?

Uşor. Agăţi un fraier, îl droghezi, îl ascunzi, îi extragi conştiinţa, apoi îi iei corpul.

Era o cale interesantă de speculat, dar Blaine nu putu să o mai continue. Se părea că în sfîrşit capul s-a decis să explodeze.

Mai tîrziu, mahmureala cedă. Blaine se ridică şi găsi în faţa sa un sandwich pe o farfurie de carton şi o cană cu o băutură închisă la culoare.

– Poţi să-l mănînci, îi spuse bărbatul. Au foarte mare grijă de noi. Am auzit că preţui cuvenit pe piaţa neagră pentru un corp se apropie de patru mii de dolari.

– Piaţa neagră?

– Dom'le, ce s-a întîmplat cu tine? Trezeşte-te! Ştii doar că există o piaţă neagră a corpurilor, aşa cum este o piaţă liberă a corpurilor.

Blaine înghiţi băutura care se dovedi a fi cafea. Omul se prezentă ca fiind Ray Melhill, controlor de trafic al navei spaţiale **Bremen**. Era cam de vîrsta lui Blaine, dar îndesat, roşcat, cu un nas cîrn şi dinţi uşor ieşiţi în afară. Chiar în situaţia dificilă în care se afla, se purta cu o anumită siguranţă nepăsătoare, încrederea infinită a unui om pentru care oricînd se poate ivi ceva. Pielea sa pistruiată era foarte albă, în afara unei mici pete roşii pe gît, care era rezultatul unei vechi arsuri de radiaţii.

– Ar fi trebuit să ştiu mai bine, spuse Melhill. Dar am trecut timp de trei luni pe lîngă calea asteroizilor şi doream o petrecere. Aş fi fost bine mersi dacă aş fi stat cu băieţii, dar ne-am despărţit. Aşa că am ajuns într-o cocioabă cu o Mirandă mieroasă. M-a îmbătat şi am ajuns aici.

Melhill se aplecă pe spate cu mîinile încrucişate sub cap.

– Eşti din altă lume! Tot timpul le spuneam băieţilor să aibă grijă. Staţi împreună, le ziceam mereu. Ştii, nu mă supără aşa de mult gîndul că voi muri. Pur şi simplu urăsc ideea că nenorociţii ăia îmi vor da corpul unui nătîng bătrîn, gras şi ramolit, astfel încît să se mai poată mişca încă cincizeci de ani. Asta-i ceea ce mă omoară, gîndul că grasul bătrîn şi nătîng îmi va folosi corpul. Dumnezeule!

Blaine încuviinţă posomorît din cap.

– Aşa că asta e povestea mea tristă, spuse Melhill, înveselindu-se din nou. A ta care este?

– A mea e una cam lungă şi puţin cam primitivă pe alocuri. Vrei să o asculţi pe toată?

– Bineînţeles. Avem tot timpul. Sper.

– O.K. Începe în anul 1958. Stai, nu mă întrerupe. Îmi conduceam maşina...

*****

Cînd termină, Blaine se sprijini pe spate de peretele tapetat şi respiră adînc:

– Mă crezi? întrebă acesta.

– De ce nu? Nu e nici o noutate călătoria în timp. Este doar ilegal şi costisitor. Şi tipii ăia de la Rex ar scoate orice.

– Şi tipele la fel, spuse Blaine, şi Melhill zîmbi.

Stătură puţin într-o tăcere reciprocă.

După aceea Blaine întrebă:

– Deci au de gînd să ne folosească drept corpuri-gazdă?

– Asta-i socoteala.

– Cînd?

– Cînd se prăbuşeşte vreun client. O săptămînă am fost mai aproape decît mi-am imaginat. Oricare dintre noi poate fi luat în orice clipă. Sau s-ar putea să nu se întîmple o săptămînă sau două.

– Şi ne distrug sufletul?

Melhill aprobă din cap.

– Dar asta-i crimă!

– Bineînţeles că e. Totuşi nu s-a întîmplat încă. Poate că flathats-ii vor face un raid.

– Mă îndoiesc.

– Şi eu. Ai asigurare pentru viaţa de apoi? Poate că vei supravieţui după moarte.

– Sînt ateu, spuse Blaine. Nu cred în chestii d'astea.

– Şi eu sînt. Dar viaţa după moarte este o realitate.

– Las-o moartă, zise Blaine amărît.

– Dar aşa este! E realitate ştiinţifică!

Blaine se holbă îndelung la tînărul astronaut.

– Ray, ce-ar fi să mă pui la curent? Spune-mi pe scurt ce s-a întîmplat din 1958.

– E o perioadă mare, zise Melhill, şi nu sînt ceea ce ai numit tu un tip educat.

– Doar să am o idee. Ce-i cu chestia asta, viaţa după moarte? Şi reîncarnarea şi corpurile- gazdă? Ce se **întîmplă?**

Melhill se apleca pe spate şi respiră adînc.

– Bun, hai să vedem. 1958. Au ajuns cu o navă pe Lună în jurul lui 1960 şi au aterizat pe Marte cam zece ani mai tîrziu. După aceea am fost în războiul ăla scurt cu Rusia pentru asteroizi - o afacere stricată de spaţiu extraterestru. Sau a fost cu China?

– Nu contează, spuse Blaine. Ce-i cu reîncarnarea şi viaţa după moarte?

– O să încerc să-ţi explic cum mi s-a explicat şi mie în liceu. Aveam un curs numit „Urmărirea Supravieţuirii Fizice", dar asta a fost demult. Hai să vedem.

Melhill se încruntă, concentrîndu-se adînc.

– Citez: „Din timpuri imemorabile, omul a simţit prezenţa unei lumi spirituale invizibile şi a bănuit că şi el însuşi face parte din acea lume după moartea corpului său.” Cred că ştii de chestia asta veche. Egiptenii, chinezii, alchimiştii europeni şi alţii. Aşa că voi trece la Rhine. A trăit în epoca ta. Cerceta fenomenul fizic la Universitatea Duke. Ai auzit de el?

– Bineînţeles, răspunse Blaine. Ce a descoperit?

– Nimic în mod cert. Dar „a aruncat pisica”. Apoi Kralski a preluat ştafeta la Vilna şi s-a mişcat puţin mai departe. Asta era în 1987, anul în care Piraţii au cîştigat primele lor World Series. În jurul anului 2000 a fost Von Leddner. A prezentat în linii generale teoria vieţii după moarte, dar fără dovezi. Şi în sfîrşit ajungem la Profesorul Michael Vanning. Profesorul Vanning este cel care a găsit totul. El a dovedit că oamenii trăiesc după moarte. I-a contactat, a vorbit cu ei, i-a înregistrat, toate chestiile astea. A prezentat dovezi ştiinţifice concrete absolut sigure despre viaţa după moarte. Dar bineînţeles că au existat neînţelegeri asupra lor, o grămadă de discuţii religioase. Controverse. Ştiri în centul atenţiei. Un profesor cunoscut de la Harvard, numit James Archer Flynn, a prezentat argumente pentru a dovedi că toată treaba era o şarlatanie. El şi Vanning s-au tot certat ani de zile. Pe atunci Vanning era bătrîn şi se hotărîse să rişte. Sigilă o grămadă de lucruri într-un seif, ascunse lucruri ici şi colo, difuză cîteva parole şi promise că se va întoarce, cum a promis şi Houdini, dar nu a făcut-o. Apoi...

– Scuză-mă, îl întrerupse Blaine, dacă **există** viaţă după moarte, de ce nu s-a întors Houdini?

– E foarte simplu, dar te rog, fiecare lucru la vremea lui. Oricum, Vanning s-a sinucis, lăsînd un bilet lung de adio despre spiritul nemuritor al omului şi despre progresul natural al rasei umane. Este retipărit în mai multe antologii. Mai tîrziu au aflat că era scris de o fantomă, dar asta-i altă poveste. Unde am rămas?

– S-a sinucis.

– Da. Să fie al naibii dacă nu a luat legătura după ce a murit cu profesorul James Archer Flynn să-i spună unde poate găsi toate lucrurile alea ascunse, parolele şi aşa mai departe. Asta a rezolvat-o amice. Viaţa după moarte era **acolo**.

Melhill se ridică în picioare, se întinse şi se aşeză din nou.
– Institutul Vanning, spuse el, i-a avertizat pe toţi asupra isteriei. Dar isteria a existat. Următorii cincisprezece ani sînt cunoscuţi ca „Trăzniţii Ani '40”.
Melhill zîmbi şi îşi linse buzele.
– Aş fi vrut să fiu şi eu pe-acolo atunci. Fiecăruia i se dădea voie să facă orice. „Nu contează ceea ce faci," se spunea, „te aşteaptă marea cu sarea”. Sfînt sau păcătos, bun sau rău, fiecare primeşte o bucată. Criminalul se duce în viaţa de apoi la fel ca un arhiepiscop. Aşa că trăiţi-vă viaţa, fete şi băieţi, bucuraţi-vă de trup pe Pămînt cît sînteţi aici, căci veţi avea destul spirit după moarte. Mda, şi chiar şi-au trăit-o. Era anarhie. Se ivi o nouă religie autonumită „Conştiinţă", care spunea oamenilor că îşi datorau lor înşişi să experimenteze totul, bun sau rău, drept sau strîmb, pentru că viaţa de după moarte era o lungă rememorare a celor făcute pe Pămînt. Aşa că face-ţi-o sau veţi fi păcăliţi în viaţa de apoi. Satisfaceţi-vă orice dorinţă, orice poftă trupească, exploraţi-vă adîncurile cele mai întunecate. Trăiţi la o cotă înaltă, muriţi la o cotă înaltă. Era aiurea. Fanaticii adevăraţi formaseră cluburi de tortură, scriau enciclopedii despre durere şi strîngeau torturi cum strîng gospodinele reţete. La fiecare întrunire, un membru se prezenta voluntar ca victimă şi îl omorau în modul cel mai groaznic posibil. Vroia să experimenteze absolutul în plăcere şi durere. Şi cred că au făcut-o.
Melhill îşi şterse fruntea şi spuse mult mai calm:
– Am citit ceva despre Anii Trăzniţi.
– Observ, zise Blaine.
– Sînt lucruri interesante. Dar a sosit apoi prăbuşirea. Institutul Vanning a făcut experimente în tot acest timp. În jurul lui 2050, cînd Anii Trăzniţi erau în vogă, au anunţat că există o viaţă după moarte, asta sigur, **dar nu pentru oricine**.
Blaine clipi, dar nu făcu nici un comentariu.
– O prăbuşire totală. Institutul Vanning anunţă că aveau dovezi sigure că numai cam o persoană dintr-un milion se duceau în viaţa de apoi. Restul de milioane şi milioane se stingeau ca o lumină cînd mureau. Paf! Nimic mai mult. Nici o viaţă de apoi. Nimic.
– De ce? întrebă Blaine.
– Ei bine, Tom, nici mie nu-mi e prea clară partea aceasta, îi răspunse Melhill. Dacă m-ai fi întrebat despre mecanica fluidelor ţi-aş fi putut spune într-adevăr ceva; dar teoria psihică nu este

domeniul meu. Aşa că încearcă să fii alături de mine în timp ce mă lupt cu chestia asta.

Îşi şterse fruntea cu putere.

– Ceea ce supravieţuieşte sau nu după moarte este sufletul. Oamenii au discutat mii de ani despre ceea ce înseamnă suflet şi unde şi cum interacţionează cu corpul şi aşa mai departe. Nu avem toate răspunsurile, dar avem nişte definiţii cu care să lucrăm. Astăzi, sufletul este considerat o reţea energetică de înaltă tensiune care emană din corp, este modificată de corp şi ea însăşi modifică corpul. Ai priceput?

– Cred că da. Zi mai departe.

– Deci, cum am înţeles eu, sufletul şi trupul interacţionează şi se modifică reciproc. Dar sufletul poate, de asemenea, exista independent de trup. Conform mai multor savanţi, sufletul independent este stadiul următor al evoluţiei. Într-un milion de ani, spun ei, nici nu vom mai avea nevoie de corp, cu excepţia unei scurte perioade de incubare. Eu personal nu cred că rasa asta păcătoasă va supravieţui alt milion de ani. Nici nu merită.

– În clipa asta sînt de acord cu tine, zise Blaine. Dar întoarce-te la viaţa de apoi.

– Avem reţeaua asta energetică de tensiune înaltă. Cînd corpul moare, reţeaua aceea **trebuie** să fie în stare să existe în continuare, ca un fluture care iese dintr-un cocon. Moartea este procesul care pur şi simplu desparte sufletul de trup. Dar nu se întîmplă aşa din cauza traumei morţii. Anumiţi oameni de ştiinţă cred că această traumă este mecanismul de evacuare al naturii prin care se eliberează sufletul de trup. Dar acţionează foarte greu şi infestează totul. Moartea este un şoc psihic colosal, iar reţeaua energetică se distruge aproape mereu, rupîndu-se toată. Nu se poate aduna, se disipează şi atunci eşti mort definitiv.

Blaine spuse:

– Deci, de aceea nu s-a mai întors Houdini.

– El şi mulţi alţii. Da. Mulţi oameni s-au gîndit îndelung şi au pus capăt Anilor Trăzniţi. Institutul Vanning a lucrat în continuare. Au studiat Yoga şi chestii d'astea, dar pe baze ştiinţifice. Anumite religii din Est aveau ideea corectă, ştii asta? Fixează sufletul. Asta e ceea ce dorea Institutul: un mod de a fortifica reţeaua energetică, astfel încît să supravieţuiască procesului morţii.

– Şi l-au găsit?

– Nu. Pe-atunci şi-au schimbat numele în „Hereafter Inc."

Blaine dădu din cap:

– Am trecut pe lîngă clădirea lor azi. Ia stai aşa! Zici că au rezolvat problema fixării sufletul? Atunci nu mai moare nimeni! Toţi trăiesc după moarte!

Melhill rînji sardonic:

– Nu fii ţăran, Tom. Crezi că o fac pe gratis? Nici pomeneală! Este un tratament electrochimic complex, amice, şi iau bani buni pentru asta. Costă **o avere**.

– Aşa că numai bogaţii se înalţă la ceruri, conchise Blaine.

– Ce altceva ai crezut? Nu-şi permit ca **oricine** să dea buzna.

– Sigur, sigur. Dar nu mai sînt şi alte căi, alte discipline de fixare a sufletului? Ce-i cu Yoga? Dar cu Zen?

– Funcţionează, răspunse Melhill. Sînt cel puţin douăsprezece cursuri de supravieţuire casnică testate şi aprobate de guvern. Necazul este că e nevoie de aproape douăzeci de ani de muncă asiduă pentru a deveni adept. Nu este pentru omul obişnuit. Nu, fără maşinile care să te ajute, eşti mort.

– Şi numai Hereafter Inc. are maşinile?

– Mai sînt una sau două, Academia Afterlife and Heaven Ltd., dar preţul este cam acelaşi. Guvernul lucrează la nişte asigurări de supravieţuire după moarte, dar asta nu ne va ajuta.

– Presupun că nu, zise Blaine.

Visul a fost orbitor pentru o clipă, o uşurare de fricile morţii, certitudinea raţională a unei permanenţe şi a existenţei după moartea trupului, ştiinţa unui proces neîntrerupt de creştere şi împlinire pentru personalitatea sa spre limitele acesteia - nu limitele restrictive ale învelişului fragil de carne pe care ereditatea şi întîmplarea i l-au impus.

Dar nu a fost să fie. Dorinţa sufletului său de a se extinde va fi controlată în linii mari în final. Promisiunile zilei de mîine erau pentru vecie, nu pentru ziua de azi.

– Ce-i cu reîncarnarea şi cu corpurile-gazdă?

– Tu trebuie să ştii, îi spuse Melhill. Te-au reîncarnat şi te-au pus într-o gazdă. Nu-i nimic complicat în schimbarea sufletului, ţi-ar spune bucuroşi operatorii Transplantului. Transplantul este numai o reşedinţă temporară şi nu implică dizlocarea integrală a sufletului original. Găzduirea este pentru totdeauna. În primul rînd, sufletul original trebuie înlăturat. În al doilea rînd este un joc periculos pentru sufletul care încearcă să intre în corpul gazdă. Vezi, cîteodată sufletul nu poate pătrunde în gazdă şi se dezintegrează încercînd aceasta. Condiţiile realizate pentru

trecerea în viaţa de apoi nu stau în picioare la o încercare de reîncarnare. Dacă sufletul nu reuşeşte să intre în gazdă… paf!

Blaine încuviinţă tacit, dîndu-şi seama acum de ce Marie Thorne credea că e mai bine ca Reilly să moară.

Sfatul ei era cu totul în interesul lui. Întreabă:

– De ce ar face un om, cu asigurare pentru viaţă după moarte, o încercare de reîncarnare?

– Pentru că unor babalîci le e frică de moarte, răspunse Melhill. Le este teamă de viaţa de apoi, de chestia cu spiritele. Vor să stea chiar aici pe Pămînt unde ştiu ce se întîmplă. Aşa că ei cumpără legal un corp de pe piaţa liberă, dacă pot găsi unul bun. Dacă nu, cumpără unul de pe piaţa neagră. Unul din corpurile **noastre**, amice.

– Atunci înseamnă că trupurile de pe piaţa liberă sînt puse în vînzare de bună voie?

Melhill aprobă din cap.

– Dar cine şi-ar vinde corpul?

– Un tip foarte sărac, evident. Prin lege, el ar trebui să primească compensarea sub forma unei asigurări pentru viaţă după moarte a trupului său. De fapt, el capătă ceea ce i se dă.

– Trebuie să fii nebun!

– Crezi asta? întrebă Melhill. Astăzi ca întotdeauna, lumea e plină de neinstruiţi, oprimaţi, bolnavi, oameni care mor de foame. Şi ca întotdeauna, toţi au familii. Să presupunem că unul vrea să cumpere mîncare pentru copiii săi. Corpul îi este unicul lucru de valoare pe care poate să-l vîndă. Pe vremea ta, el nu avea nimic ca să vîndă.

– Poate că-i aşa. Dar indiferent cît de rău merg lucrurile, nu mi-aş vinde niciodată trupul.

Melhill rîse amuzant.

– Ce tip curajos! Dar, Tom, ţi-l iau pe gratis!

Blaine nu găsi nici un răspuns la aceasta.

7

Timpul trecea anevoios în celula tapetată. Lui Blaine şi Melhill li se dădură cărţi şi reviste. Erau hrăniţi des şi bine, în căni şi farfurii de carton. Erau supravegheaţi îndeaproape ca să nu producă nici o vătămare corpurilor înalt cotate pe piaţă.

Erau ţinuţi împreună pentru companie; oamenii singuratici cîteodată înnebunesc şi nebunia poate cauza stricăciuni ireparabile valoroaselor celule nervoase. Chiar li s-a acordat dreptul de a face exerciţii, sub supraveghere strictă, pentru a scăpa de plictiseală şi pentru a menţine trupurile lor în formă pentru viitorii proprietari.

Blaine începu să încerce un sentiment de plăcere excesivă pentru robustul, voinicul şi musculosul său trup pe care-l stăpînea de dată recentă şi de care va fi despărţit atît de repede. Era într-adevăr un corp excelent, îşi spuse, un trup de care poţi fi mîndru. Este drept că nu avea o graţie deosebită, dar graţia poate fi supraevaluată. Pentru a contrabalansa această lipsă, bănui că trupul nu era predispus la alergie ca fostul trup pe care-l ocupase şi dinţii erau foarte sănătoşi.

În mare, lăsînd la o parte faptul că e muritor, nu era un corp la care să renunţi cu uşurinţă.

Într-o zi după ce mîncaseră, o parte din peretele tapetat se dădu la o parte. Uitîndu-se în interior, protejat de bare de oţel, stătea Carl Orc.

– Salve, zise Orc, omul înalt, slab, cu ochii drepţi, rigidizat în hainele sale de oraş. Ce mai face amicul meu brazilian?

– Nenorocitule, articulă Blaine, cu o pricepere adîncă a insuficienţei cuvintelor.

– E gafa lor, zise Orc. Voi, băieţi, aveţi destul de mîncare?

– Tu cu ferma ta din Arizona!

– Am una arendată. Vreau să mă retrag acolo cîndva şi să cresc plante de nisip. Cred că ştiu mai multe despre Arizona decît mulţi din partea locului. Dar fermele costă bani şi asigurarea pentru viaţă după moarte costă bani. Un om face ceea ce poate.

– Şi un vultur face ceea ce poate, spuse Blaine.

Orc oftă adînc.

– Ei bine, este o afacere şi cred că nu-i mai rea decît altele, dacă-mi pun mintea la contribuţie. Trăim într-o lume crudă. Probabil că voi regreta toate astea într-o zi cînd voi sta pe verandă la mica mea fermă din deşert.

– Nu o să ajungi niciodată acolo, zise Blaine.

– Nu?

– Nu. Într-o seară o să te prindă unul că-i pui ceva în băutură. Ai să ajungi în mizerie, Orc, cu capul căzut în ea. Şi asta va fi sfîrşitul tău.

– Doar sfîrşitul trupului meu, îl corectă Orc. Sufletul meu va călători spre acea viaţă dulce de apoi. Am plătit-o băiete şi raiul este viitoarea mea casă!

– Nu meriţi!

Orc zîmbi şi chiar Melhill nu-şi putu reţine un zîmbet.

– Săracul meu prieten brazilian, aici nu se pane problema **meritului**. Ar trebui să ştii asta! Viaţa după moarte nu este pentru omuleţii supuşi şi umili, indiferent cît de merituoşi ar fi. Este pentru tipul cu dolarii în buzunar şi mereu pe fază ca să fie primul al cărui suflet să trăiască după moarte.

– Nu-mi vine să cred, spuse Blaine. Nu e corect, nu e drept.

– Eşti un idealist, zise Orc interesat, ca şi cum ar fi studiat ultimul „moa” din lume.

– Spune-i cum vrei. Poate că vei avea parte de viaţă după moarte, Orc. Dar cred că există un colţ mic acolo unde vei arde pentru totdeauna!

Orc replică:

– Nu este nici o dovadă ştiinţifică asupra focului veşnic. Dar sînt multe pe care nu le ştim despre viaţa de apoi. Poate că voi arde. Şi poate că este şi o fabrică acolo sus unde îţi vor reasambla sufletul tău distrus... Dar hai să nu ne certăm. Îmi pare rău. Cred că a venit vremea.

Orc se îndepărtă rapid. Uşa cu bare de oţel se deschise violent şi în cameră năvăliră cinci oameni.

– Nu! ţipă Melhill.

Se apropiară de astronaut. Cu dibăcie îi evitară pumnii şi îi imobilizară braţele. Unul din ei îi băgă un căluş în gură. Apoi începură să-l tragă afară din cameră.

Orc apăru în prag, încruntîndu-se.

– Lăsaţi-l!

Oamenii îl eliberară pe Melhill.

– Proştilor, aţi luat greşit omul, le zise Orc. Este **ăla** de acolo.

Arătă spre Blaine.

Blaine încercă să se pregătească sufleteşte pentru pierderea prietenului său. Schimbarea bruscă a norocului l-a prins cu gura căscată şi nepregătit. Oamenii îl apucară înainte de a avea timp să reacţioneze.

– Îmi pare rău, zise Orc, în timp ce-l conduceau afară pe Blaine. Clientul a specificat constituţia şi complexitatea corpului tău.

Blaine îşi reveni dintr-o dată şi încercă să se smulgă ca să se elibereze.

– Te omor, ţipă spre Orc. Jur că am să te omor!
– Nu-l vătămaţi, spuse Orc oamenilor cu faţa ca de lemn.
Îi fu pusă o cîrpă în gură şi la nas şi Blaine mirosi ceva îmbolnăvitor de dulce. Cloroform, se gîndi. Ultima amintire era despre Melhill care avea o faţă cadaverică şi stătea în uşa cu bare.

8

Primul act conştient al lui Thomas Blaine a fost de a vedea dacă mai era Thomas Blaine şi dacă încă se mai afla în corpul său. Dovada era acolo, indiscutabilă. Nu-i scoseseră încă sufletul.
Era aşezat pe un divan, complet îmbrăcat. Se ridică şi auzi sunetul unor paşi afară, venind spre uşă.
Probabil că au supraestimat puterea cloroformului! Încă mai avea o şansă!
Se ridică repede şi se ascunse după uşă. Ea se deschise şi cineva intră înăuntru. Blaine ieşi de acolo şi lovi.
Reuşi să-şi controleze forţa de lovire. Dar mai avea multă neutilizată, cînd pumnul său mare o lovi pe Marie Thorne într-o parte a bărbiei sale frumoase proporţionate.
O duse pe divan. În cîteva minute îşi reveni şi privi spre el.
– Blaine, eşti un idiot.
– N-am ştiut cine era.
Chiar cînd a spus-o, Blaine realiză că nu era adevărat. El a **recunoscut-o** pe Marie Thorne cu o fracţiune de secundă înainte ca lovitura să fie lansată iremediabil. Corpul său bine coordonat, sensibil, ar fi putut să retragă lovitura chiar şi atunci. Dar o furie imperceptibilă şi incontestabilă a acţionat peste capacitatea sa de raţiune, conştiinţă şi morală; furia a utilizat cu şiretenie caracterul presant pentru a evita responsabilitatea, a prins momentul înşelător pentru a o pune la podea pe recea şi nepăsătoarea domnişoară Thorne.
Fapta sugera ceva ce Blaine nu vroia să afle despre el însuşi. Spuse:
– Domnişoară Thorne, pentru cine ai cumpărat corpul meu?
Îl privi urît.
– L-am cumpărat pentru tine, de vreme ce e clar că nu poţi avea singur grijă de el.
Aşa că nu urma să moară la urma urmelor. Nici un nătîng gras nu avea să-i moştenească trupul, împrăştiindu-i sufletul în cele

patru zări. Bun! Vroia foarte mult să trăiască. Dar ar fi vrut ca oricine altcineva să-l salveze în afara lui Marie Thorne.

– M-aş fi descurcat mai bine dacă aş fi ştiut cum merg treburile pe aici, zise Blaine.

– Tocmai vroiam să-ţi explic. De ce n-ai aşteptat?

– După modul în care mi-ai vorbit?

– Îmi pare rău dacă am fost prea brutală. Am fost destul de supărată după ce domnul Reilly a anulat campania publicitară. Dar nu puteai înţelege asta? Dacă aş fi bărbat...

– Nu eşti bărbat, îi reaminti Blaine.

– Ce diferenţă e? Presupun că ai nişte idei ciudate de modă veche după rolul şi statutul femeii.

– Nu le consider ciudate.

– Bineînţeles că nu.

Îşi pipăi falca, ce era fără culoare şi uşor umflată.

– Ei bine, considerăm că sîntem chit? Sau vrei să-mi mai tragi o palmă?

– Una a fost îndeajuns, mersi, zise Blaine.

Se ridică, cu o oarecare nesiguranţă. Blaine îşi puse un braţ în jurul ei pentru a o sprijini şi se tulbură pentru o clipă. Îşi imaginase acel corp cochet din catgut şi oţel, dar de fapt era din carne, ferm, energic şi surprinzător de moale. Aşa de aproape era, încît putea vedea fire răzleţe de păr ieşind din coafura strînsă şi o mică aluniţă pe frunte lîngă linia părului. În acel moment, Marie Thorne înceta să mai fie ceva abstract pentru el şi luă forma unei fiinţe umane.

– Pot să stau şi singură, zise ea.

După un moment prelungit, Blaine îi dădu drumul.

– În aceste condiţii, îi spuse privindu-l cu siguranţă, cred că relaţia noastră trebuie să fie strict de afaceri.

Minune după minune! **Ea** a început dintr-odată şi să-l imagineze, de asemenea, ca pe o fiinţă umană; era conştientă că el era bărbat şi o deranja acest lucru. Gîndul acela îi făcu o mare plăcere. Nu era faptul că îi plăcea Marie Thorne, îşi spuse, sau că o dorea în mod special. Dar vroia foarte mult să-i strice echilibrul, să zgîrie smalţul de pe faţadă, să enerveze calmul acela groaznic. Spuse:

– Bineînţeles, domnişoară Thorne.

– Îmi pare bine că gîndeşti astfel. Pentru că sincer, nu eşti genul meu.

– Care este genul tău?

– Îmi plac bărbaţii înalţi şi slabi. Bărbaţi cu o anumită graţie, uşurinţă şi rafinament.

– Dar…

– Mergem să mîncăm de prînz? spuse liniştită. După aceea, domnul Reilly vrea să vorbească cu tine. Cred că are să-ţi facă o propunere.

O urmă afară din cameră, furios pe el însuşi. Îşi bătuse jos de el? Înalţi, slabi, graţioşi, rafinaţi! La naiba, asta-i ceea ce fusese el înainte! Şi sub acest trup blond, voinic, de luptător, el încă mai era aşa, dacă ea ar fi avut ochi să-l vadă!

Şi cine pe cine enerva?

După ce se aşezară la masă în sufrageria administraţiei, Blaine spuse dintr-o dată:

– Melhill !

– Poftim?

– Ray Melhill, omul cu care eram închis! Domnişoară Thorne ai putea oare să-l cumperi şi pe el! Voi plăti pentru el imediat ce voi putea. Am fost închişi împreună. E un tip al naibii de drăguţ.

Se uită la el cu curiozitate.

– Să văd ce pot face.

Se ridică de la masă. Blaine aşteptă, frecîndu-şi mîinile, dorindu-şi să aibă gîtul lui Carl Orc între ele. Marie Thorne se întoarse în cîteva minute.

– Îmi pare foarte rău. Am luat legătura cu Orc. Domnul Melhill a fost vîndut la o oră după ce ai fost luat. Îmi pare cu adevărat rău. N-am ştiut.

– Nu face nimic, zise Blaine. Cred că aş bea ceva.

9

Domnul Reilly stătea drept şi aproape pierdut într-un scaun mare, moale, ca un tron. Era un bătrînel mic, chel, ca un păianjen. Pielea sa ridată şi transparentă se întindea lipită de craniu şi de mîinile sale încleştate, iar oasele şi tendoanele se conturau clar prin carnea tare şi zbîrcită. Blaine văzu imaginea creată de fluxul sanguin care curgea leneş prin venele fragile, varicoase, ameninţînd să se oprească în orice clipă. Totuşi, ţinta lui Reilly era stabilă şi ochii săi erau lucizi pe faţa surîzătoare ca de maimuţă.

– Deci ăsta-i omul tău din trecut! zise domnul Reilly. Vă rog să luaţi loc, domnule. Şi dumneata, domnişoară Thorne. Tocmai am vorbit despre dumneata cu bunicul meu, domnule Blaine.

Blaine privi jur împrejur, aproape aşteptînd să-l vadă pe bunicul mort de cincizeci de ani cum se desluşea spectral deasupra lui. Dar nu era nici urmă de el în camera ornamentată, cu tavan înalt.

– A dispărut acum, explică domnul Reilly. Săracu' bunicu' poate să-şi menţină starea ectoplasmatică doar un timp scurt şi chiar şi aşa, este mai bine decît multe fantome.

Expresia lui Blaine probabil se schimbă, pentru că domnul Reilly întrebă:

– Nu credeţi în fantome, domnule Blaine?

– Nu, nu cred.

– Bineînţeles că nu. Presupun că lumea are subînţelesuri regretabile pentru mintea dumitale din secolul douăzeci. Lanţuri zăngănitoare, schelete şi toate prostiile alea. Dar cuvintele îşi schimbă înţelesul şi chiar realitatea este modificată aşa cum omenirea transformă şi manipulează natura.

– Înţeleg, spuse Blaine politicos.

– Consideri acestea vorbe în vînt, zise domnul Reilly de bună credinţă. Nu am vrut să fie aşa. Consideră modalitatea în care cuvintele îşi schimbă înţelesul. În secolul douăzeci, „atom" devenise un cuvînt bun la toate pentru scriitorii cu imaginaţie ca „armele atomice" şi „navele acţionate atomic". Un cuvînt absurd, pe care orice om cu scaun la cap ar face mai bine să-l ignoreze, aşa cum dumneata, cu scaun la cap, ignorezi cuvîntul „fantome". Totuşi cîţiva ani mai tîrziu, „atomii" evocau o imagine a unei morţi foarte reală şi iminentă. Nici un om cu scaun la cap nu putea ignora cuvîntul!

Domnul Reilly zîmbi amintindu-şi:

– „Radiaţia" s-a schimbat dintr-un termen plictisitor din manuale într-o sursă de ulcere canceroase. „Răul de spaţiu" era un termen abstract şi neutilizat pe vremea ta. Dar peste cincizeci de ani însemna spitale cu trupuri contorsionate. Cuvintele tind să se schimbe, domnule Blaine, de la o utilizare abstractă, fantezistă sau academică, la una funcţională, reală, de zi cu zi. Se întîmplă cînd practica ajunge teoria.

– Şi fantomele?

– Procesul a fost similar, domnule Blaine, eşti de modă veche. Va trebui să-ţi schimbi efectiv conceptul tău despre acest cuvînt.

– Va fi greu, zise Blaine.

– Dar necesar. Aminteşte-ţi, erau o mulţime de probe în favoarea lor. Prognoza asupra existenţei lor poţi să spui că era favorabilă. Şi cînd viaţa după moarte a devenit o realitate în locul unei gîndiri visătoare, fantomele au devenit de asemenea o realitate.

– Cred că va trebui să văd una mai întîi, spuse Blaine.

– Negreşit că vei vedea. Dar, destul. Spune-mi, cum îţi convine epoca noastră?

– Pînă acum nu prea mult, răspunse Blaine.

Reilly chicoti vesel:

– Nimic fermecător despre hoţii de trupuri, nu? Dar n-ar fi trebuit să părăseşti clădirea, domnule Blaine. Nu era în interesul dumitale şi în mod sigur nici în interesul companiei.

– Îmi pare rău, domnule Reilly, spuse Marie Thorne. A fost greşeala mea.

Reilly privi spre ea, apoi se întoarse spre Blaine:

– Este păcat, bineînţeles. Ar fi trebuit, cu toată sinceritatea, să fii lăsat în voia soartei în 1959. De fapt, domnule Blaine, prezenţa dumitale aici este cam stînjenitoare pentru noi.

– Regret faptul.

– Bunicul meu şi cu mine sîntem de acord, cam tîrziu, cred, împotriva utilizării dumitale pentru publicitate. Totuşi aceasta este făcută acum. Dar ar putea fi publicitate, în ciuda dorinţelor noastre. Există posibilitatea ca guvernul să intenteze acţiuni companiei.

– Domnule Reilly, spuse Marie Thorne, avocaţii sînt siguri asupra poziţiei noastre.

– A, nu o să mergem la închisoare, zise Reilly. Dar ia în consideraţie publicitatea. Publicitatea **negativă**! Rex trebuie să rămînă respectabilă, domnişoară Thorne. Insinuări de scandal, aluzii răutăcioase de ilegalitate... Nu, domnul Blaine nu ar trebui să fie aici în anul 2110, o dovadă ambulantă de judecată greşită. De aceea, domnule, îţi voi face o propunere de afacere.

– **Vă ascult, spuse Blaine.**

– **Considerînd că Rex vă cumpără asigurarea vieţii după moarte, veţi consimţi să vă sinucideţi?**

Blaine clipi rapid pentru moment, descumpănit.

– Nu.

– De ce nu? întrebă Reilly.

Pentru o clipă, motivul părea evident. Ce creatură consimte să-şi ia propria viaţă? Din nefericire, omul o face. Aşa că Blaine trebui să stea să-şi selecteze gîndurile.

– În primul rînd, nu sînt convins de viaţa asta după moarte.
– Consideră că te convingem. Te vei sinucide atunci?
– Nu !
– Ce mărginit! Domnule Blaine, aveţi în vedere poziţia dumneavoastră. Epoca aceasta vă este străină, inamică, nesatisfăcătoare. Ce fel de muncă puteţi presta? Cu cine puteţi să vorbiţi şi despre ce? Nici măcar nu puteţi să mergeţi pe stradă fără să nu fiţi în pericol de moarte.
– **Asta nu se va mai întîmpla, zine Blaine. N-am ştiut cum merg treburile pe aici.**
– Dar se va întîmpla! Nu poţi şti niciodată cum merg treburile pe aici! Nu cu adevărat. Eşti în aceeaşi situaţie cu un om al cavernelor aruncat datorită hazardului în anul dumitale 1958. Se va considera destul de capabil, cred, datorită experienţei sale cu tigri cu dinţi-sabie şi mastodonţi păroşi. Probabil că vreun suflet nobil îl va avertiza asupra gangsterilor. Dar la ce bun? L-ar salva de a fi călcat de o maşină, electrocutat pe o şină de metrou, asfixiat de o sobă cu gaz, de căderea în casa unui lift, de tăierea în bucăţele cu un fierăstrău mecanic sau de a-şi rupe gîtul în baie? Trebuie să fii născut cu astfel de lucruri ca să poţi umbla liniştit printre ele. Şi chiar şi aşa, astfel de lucruri se întîmplă şi oamenilor din epoca ta cînd le slăbeşte atenţia pentru o clipă! Şi cîte altele, ca omul cavernelor să se poticnească?
– Exageraţi situaţia, spuse Blaine, simţind o uşoară undă de transpiraţie pe frunte.
– Oare? Pericolele pădurii sînt nimicuri în comparaţie cu pericolele oraşului. Şi cînd oraşul devine super-oraş...
– Nu mă voi sinucide, zise Blaine. Îmi voi încerca norocul. S-o lăsăm baltă.
– De ce nu vrei să fii rezonabil? întrebă domnul Reilly nemulţumit. Omoară-te acum şi ne scapi pe toţi de multe necazuri. Pot să-ţi prezint viitorul tău, dacă tu nu poţi. Probabil cu un curaj absolut şi o şiretenie animalică vei supravieţui un an. Sau chiar doi. Nu va conta, pentru că în final tot te vei sinucide. Eşti tipul de sinucigaş. Sinuciderea îţi stă scrisă pe frunte, te-ai născut pentru aşa ceva, Blaine! Te vei omorî într-un mod mizerabil într-un an sau doi, vei aluneca din trupul schilodit cu uşurare... dar nu vei avea viaţă după moarte care să-ţi aline sufletul obosit.
– Eşti nebun! ţipă Blaine.

– Nu mă înşel niciodată asupra tipurilor sinucigaşe, spuse calm domnul Reilly. Pot să localizez mereu. Bunicul este de acord cu mine. Aşa dacă ai...

– Nu, zise Blaine. Nu mă voi sinucide. Mă tem că va trebui să angajezi pe cineva să o facă.

– Nu e genul meu, replică domnul Reilly. Nu te voi constrînge. Vino la reîncarnarea mea în după amiaza asta. Doar ca să arunci o privire asupra vieţii de apoi. Poate că-ţi vei schimba părerea.

Blaine ezită şi bătrînul îi zîmbi:

– Nu-i nici un pericol, îţi promit şi fără. şmecherii! Ţi-e teamă că aş putea să-ţi fur corpul? Mi-am ales gazda cu luni de zile în urmă, de pe piaţa liberă. Sincer, nu aş vrea trupul tău. Vezi, n-aş fi în largul meu în ceva aşa de grosolan.

Convorbirea se terminase. Marie Thorne îl conduse pe Blaine afară.

10

Camera de reîncarnare era aranjată ca un mic teatru. Era adesea utilizată, află Blaine, pentru conferinţele companiei şi programe educative la nivel administrativ. Astăzi, public restrîns şi select. Consiliul de administraţie al Companiei Rex era prezent: cinci bărbaţi de vîrstă medie stînd pe ultimul rînd din sală şi vorbind între ei. Lîngă ei se afla o secretară. Blaine şi Marie Thorne stăteau în faţă, cît mai departe posibil de directori.

Pe scena ridicată, sub reflectoare albe, aparatura de reîncarnare era deja amplasată. Existau două fotolii masive, echipate cu sîrme şi cureluşe. Între scaune se afla o maşină mare, neagră şi lucioasă. Sîrmele groase, care conectau maşina de scaun, îi dădură lui Blaine sentimentul că va fi martor la o execuţie. Mai mulţi tehnicieni erau aplecaţi asupra maşinii, făcînd ultimele reglaje. Lîngă ei stăteau bătrînul doctor cu barbă şi colegul său cu faţa roşie.

Domnul Reilly sosi pe scenă, salută publicul şi se aşeză într-unul din fotolii. Era urmat de către un bărbat cam de patruzeci de ani cu o faţă înfricoşata, albă şi hotărîtă. Acesta era gazda, actualul posesor al corpului pe care l-a contractat domnul Reilly. Gazda se aşeză în celălalt fotoliu, se uită rapid spre asistenţă şi îşi lăsă privirea în jos, spre mîini. Părea stînjenit. Transpiraţia îi înroura

buza superioară, şi subţioarele hainei aveau o pată neagră. Nu se uita la Reilly, nici Reilly nu se uita la el.

Pe scenă sosi alt bărbat, chel şi cu privirea sinceră, purtînd un costum negru cu un guler funcţionăresc şi ţinînd în mînă o mică carte neagră. Începu o conversaţie în şoaptă cu cei doi oameni aşezaţi.

– Cine-i ăla? întrebă Blaine.

– Părintele James, răspunse Marie Thorne. Este preot al bisericii Vieţii de apoi.

– Ce-i asta?

– Este o religie nouă. Ştii despre Anii Trăzniţi? Ei bine, în acea perioadă a existat o puternică controversă religioasă...

Problema arzătoare a anului 2040 era statutul spiritual al vieţii după moarte. Deveni mai arzătoare după ce Hereafter Inc. anunţă naştarea vieţii de apoi **ştiinţifice**. Corporaţia a încercat cu disperare să evite orice implicaţie religioasă, dar aşa ceva nu a putut fi ocolit foarte bine. Multor feţe bisericeşti li s-au părut că ştiinţa atenta pe nedrept la teritoriul lor. Vrînd, nevrînd, Hereafter Inc. era considerată purtătoarea de cuvînt a unei noi poziţii ştiinţifice religioase, aceea că mîntuirea se baza nu pe considerente religioase, morale sau etnice, ci pe un principiu aplicat, impersonal, invariabil ştiinţific.

Convocări, şedinţe şi congrese erau ţinute pentru a decide asupra problemei arzătoare. Anumite grupuri au adoptat ideea că viaţa de apoi ştiinţifică, proaspăt descoperită, era clar că **nu** era cerul, mîntuirea sau raiul, pentru că nu era implicat sufletul.

Mintea, afirmau ei, nu este sinonimă ca sufletul, nici sufletul nu era conţinut de o parte a minţii. Garantat, ştiinţa găsise un mijloc de extindere a existenţei unei părţi a entităţii minte-corp. Asta era bine, dar nu afecta deloc sufletul, şi în mod sigur nu însemna Neemurire, Rai, Nirvana sau orice altceva asemănător. **Sufletul** nu putea fi afectat de manipularea ştiinţifică. Şi dispoziţia sufletului după eventuala şi inevitabila moarte a minţii, în viaţa de apoi ştiinţifică, era în concordanţă cu practicile tradiţionale, morale, etice şi religioase.

– Aoleu! făcu Blaine. Cred că ştiu ce vrei să spui. Au încercat să realizeze o coexistenţă între ştiinţă şi religie. Dar nu era raţionamentul lor cam subtil pentru anumiţi oameni?

– Ba da, replică Marie Thorne, chiar dacă au explicat-o mai bine decît am făcut-o eu şi au susţinut-o cu tot felul de analogii. Dar asta nu era decît un punct de vedere. Alţii nici n-au experimentat

coexistenţa. Pur şi simplu au declarat că viaţa de apoi ştiinţifică era păcătoasă. Şi un grup a soluţionat problema, alăturîndu-se punctului de vedere ştiinţific şi declarînd că sufletul este înglobat în minte.

– Presupun că asta era biserica Vieţii de apoi.

– Da. S-au despărţit de alte religii. Conform punctului lor de vedere, mintea conţine sufletul şi viaţa de apoi este renaşterea sufletului după moarte, fără dubii şi contraverse spirituale.

– Asta înseamnă să fii în pas cu vremea, zise Blaine. Dar moralitatea...

– După părerea lor, aceasta nu se desparte de moralitate. Cei ce trăiesc viaţa de apoi spun că nu se pot impune principii morale şi etice oamenilor printr-un sistem de recompense şi pedepse spirituale, şi dacă s-ar putea, n-ar trebui. Ei zic că moralitatea trebuie să fie bună în drepturile ei proprii, în primul rînd în condiţiile organismului social şi în al doilea rînd în condiţiile binelui individului.

Lui Blaine i se păru că are multe de întrebat despre moralitate.

– **Presupun că este o religie populară?**

– Foarte populară, răspunse Marie Thorne.

Blaine dori să întrebe mai multe, dar Părintele James începuse să vorbească:

– William Fitzsimmons, se adresă preotul gazdei, ai venit în acest loc de bună voie şi nesilit de nimeni în scopul întreruperii existenţei tale pe suprafaţa pămîntească şi a reînceperii sale în plan spiritual?

– Da, Părinte, şopti palidă gazda.

– Şi instrumentarea cuvenită a fost realizată astfel încît să-ţi poţi continua existenţa în plan spiritual?

– Da, Părinte.

Părintele James se întoarse către Reilly:

– Kenneth Reilly, ai venit în acest loc de bună voie şi nesilit de nimeni în scopul continuării existenţei tale pe Pămînt în trupul lui William Fitzsimmons?

– Da, Părinte, spuse Reilly cu o faţă mică şi foarte serioasă.

– Şi ai făcut posibilă intrarea în viaţa de apoi lui William Fitzsimmons? Şi ai plătit o sumă de bani moştenitorilor lui Fitzsimmons, de asemenea, ai plătit taxa guvernamentală pentru tranzacţii de acest gen?

– Da, Părinte, zise Reilly.

– Toate formalităţile fiind îndeplinite, nu este implicată nici o crimă civică sau religioasă. Aici nu se suprimă nici o viaţă, căci viaţa şi personalitatea lui William Fitzsimmons continuă neabătută în viaţa de apoi, precum viaţa şi personalitatea lui Kenneth Reilly va continua neabătută pe Pămînt. De aceea, fie ca reîncarnarea să aibă loc!

Lu Blaine i se păru un amestec hidos de ceremonie nupţială şi execuţie. Preotul zîmbitor se retrase. Tehnicienii îi fixară pe bărbaţi de scaunele lor şi ataşară electrozii la braţele, picioarele şi frunţile acestora. Asupra teatrului se abătu o linişte mormîntală, şi directorii Rex-ului se aplecară înainte în scaune, în expectativă.

– Daţi-i drumul, zise Reilly, privind către Blaine şi zîmbind uşor.

Tehnicianul şef roti un disc de pe maşinăria neagră. Aceasta zbîrnîi puternic şi lumina reflectoarelor slăbi. Ambii bărbaţi smuciră convulsiv de curele, apoi se prăbuşiră pe spate.

Blaine şopti:

– Îl omoară pe nenorocitul ăla de Fitzsimmons.

– Nenorocitul ăla, îi spuse Marie Thorne, ştia exact ce face. Are treizeci şi şapte de ani şi a fost un ratat toată viaţa. N-a fost în stare să reziste într-o slujbă prea mult şi nici n-a mai avut vreo şansă de a supravieţui după moarte. Aceasta a fost o ocazie excelentă pentru el. În plus, are o nevastă şi cinci copii pe care n-a fost în stare să-i întreţină. Suma pe care domnul Reilly a plătit-o îi va permite nevestei să ofere copiilor o educaţie corespunzătoare.

– Ura pentru ei, spuse Blaine. De vînzare tată cu corp uşor uzat în stare foarte bună. Trebuie să se vîndă! Sacrificiu !

– Eşti ridicol. Uite, s-a terminat!

Maşina a fost oprită şi curelele îndepărtate de pe cei doi bărbaţi. Cadavrul ridat şi rînjit al lui Reilly era ingnorat, în vreme ce tehnicienii şi doctorii examinau trupul gazdei.

– Încă nimic! strigă bătrînul doctor cu barbă.

Blaine simţi o stare de nelinişte în încăpere şi o urmă de teamă. Secundele se scurgeau încet în timp ce doctorii şi tehnicienii se îngrămădeau în jurul gazdei.

– Tot nimic! ţipă, vocea ascuţindu-i-se.

– Ce se întîmplă? o întrebă Blaine pe Marie Thorne.

– Cum ţi-am spus, reîncarnarea poate juca feste şi este periculoasă. Sufletul lui Reilly nu a fost în stare încă să intre în corpul-gazdă. Nu mai are mult timp.

– De ce?

– Pentru că un corp începe să moară în clipa în care nu mai este locuit. Procesele ireversibile ale morţii încep dacă nu se mai află un suflet, fie şi adormit, în trup. Sufletul este esenţial. Chiar şi o minte inconştientă controlează procesele automate. Dar cînd nu mai există deloc suflet...

– Tot nimic! urlă doctorul.

– Cred că e prea tîrziu acum, şopti Marie Thorne.

– Un tremur! zise doctorul. Am simţit un tremur!

Urmă o tăcere lungă.

– Cred că a intrat! Acum, oxigen, adrenalină!

Gazdei i se puse o mască. I se făcu o injecţie hipodermică. Gazda se scutură, tremură, se prăbuşi şi se scutură din nou.

– A reuşit! ţipă bătrînul doctor, scoţîndu-i masca de oxigen.

Directorii, ca la un semn, se ridicară de pe scaune, grăbindu-se spre scenă. Înconjurară gazda, care acum clipea din ochi şi rîgîia.

– Felicitări, domnule Reilly!

– Aţi reuşit, domnule!

– Ne-aţi îngrijorat, domnule Reilly! Gazda se holbă la ei. Se şterse la gură şi vorbi:

– Nu mă numesc Reilly.

Bătrînul doctor îşi făcu loc printre directori şi se aplecă spre gazdă:

– Nu sînteţi Reilly? Sînteţi Fitzsimmons?

– Nu, nu sînt Fitzsimmons, săracul prost! Şi nu sînt Reilly. Reilly a încercat să intre în corp, dar eu am fost mai rapid. Am intrat primul în trup. Este al meu acum.

– Cine eşti dumneata? întrebă doctorul.

Gazda se ridică în picioare. Directorii se dădură la o parte, iar unul din oameni îşi făcu repede o cruce.

– A fost mort prea mult, spuse Marie Thorne.

Faţa gazdei abia mai avea o uşoară asemănare cu faţa palidă şi înfricoşată a lui William Fitzsimmons. Nu mai era nimic din hotărîrea lui Fitzsimmons, nimic din nerăbdarea şi umorul lui Reilly pe acea faţă. Nu mai semăna decît cu ea însăşi.

Faţa era albă ca a unui mort, în afara unor puncte negre pe barba ţepoasă pe obraji şi fălci. Buzele erau incolore. O buclă de păr negru era lipită pe fruntea rece şi albă. Cînd Fitzsimmons locuia corpul, trăsăturile erau plăcute, armonioase, de nedescris. Dar acum caracteristicile individuale se înăspriseră şi se dezvoltaseră separat. Faţa albă, nearmonioasă avea un aspect grosolan, necizelat, ca o fontă înainte de călire sau ca argila

înaintea arderii. Avea o privire vlăguită, posacă, relaxată, datorită lipsei tonusului muscular şi a crispării. Trăsăturile calme, neputincioase pur şi simplu, existau, nedezvăluind nimic din personalitatea din spatele lor. Faţa era dezumanizată.

Tot caracterul omenesc se afla acum în ochii mari, calmi, care nu clipesc, ca ai lui Buddha.

– Parcă-i o mortăciune, şopti Marie Thorne, lipindu-se de umărul lui Blaine.

– Cine eşti? întrebă doctorul bătrîn.

– Nu-mi amintesc. Nu ştiu. Încet se întoarse şi începu să coboare de pe scenă. Doi directori se mişcară ostentativ pentru a-i bara calea.

– Daţi-vă la o parte! E corpul meu acum.

– Lăsaţi sărmanul zombi în pace, spuse obosit doctorul.

Directorii plecară din calea sa. Zombi-ul păşi pînă la capătul scenei, cobori treptele şi se îndreptă spre Blaine.

– Te cunosc! zise.

– Ce? Ce vrei? întrebă cu nervozitate Blaine.

– Nu-mi amintesc, spuse zombi-ul, holbîndu-se la el cu insistenţă. Cum te numeşti?

– Tom Blaine.

Zombi-ul scutură din cap.

– Nu-mi spune nimic. Dar îmi voi aduce aminte. Tu eşti, fără îndoială. Ceva... Corpul meu moare, nu-i aşa? Foarte rău. O să-mi amintesc pînă se epuizează. Tu şi cu mine, ştii, eram împreună. Blaine, nu-ţi aduci aminte de mine?

– Nu ! ţipă Blaine, codindu-se la ideea relaţiei sugerate, că ar fi o legătură vitală între el şi chestia asta muribundă. Nu putea fi! La ce secret împărtăşit făcea aluzie acest hoţ de cadavre, uzurpatorul acesta necurat, ce intimitate neagră, ce subînţeles era de împărţit ca o coajă murdară de pîine între Blaine şi el însuşi?

Nici unul, îşi spuse Blaine. Se cunoştea, ştia ce era, ştia ce fusese. Nimic de genul acesta nu putea apărea cu legitimitate ca să-l confrunte. Creatura ori era nebună, ori se înşela.

– Cine eşti? întrebă Blaine.

– Nu ştiu.

Zombi-ul îşi aruncă braţele în aer, ca un om prins într-o plasă. Şi Blaine îşi imagina cum trebuie să se simtă sufletul lui, încurcat, dezorientat, fără identitate, vrînd să trăiască şi prins într-o îmbrăţişare muribundă de carne al unui trup zombi.

– Ne vedem altă dată, îi spuse zombi-ul lui Blaine. Eşti important pentru mine. Ne vom revedea şi îmi voi aminti totul despre tine şi mine.

Zombi-ul se întoarse şi plecă pe coridor afară din teatru. Privirea lui Blaine rămase pironită asupra lui pînă cînd simţi dintr-o dată o greutate pe umărul său.

Marie Thorne leşinase. Era cel mai feminin lucru pe care-l făcuse pînă atunci.

PARTEA A DOUA

11

Tehnicianul şef şi doctorul bărbos se certau lîngă maşina de reîncarnare, cu asistenţii aşezaţi respectuos în spatele lor. Conflictul era pur tehnic, dar Blaine deduse că încercau să determine cauza eşecului reîncarnării. Fiecăruia i se părea că defecţiunea se afla în teritoriul celuilalt.

Bătrînul doctor insista că reglajele maşinii au fost eronate, sau că s-a întîmplat o cădere necompensată de tensiune. Tehnicianul şef jura că maşina era perfectă. Era sigur că Reilly nu era în formă fizică pentru extenuanta încercare.

Nici unul nu ceda un milimetru. Dar fiind oameni rezonabili, ajunseră în curînd la o soluţie de compromis. Eroarea, deciseră, stătea în spiritul fără nume care s-a luptat cu Reilly pentru posedarea corpului lui Fitzsimmons şi l-a înlăturat.

– Dar cine era? întrebă tehnicianul şef. Crezi că e o fantomă?

– Posibil, răspunse doctorul, deşi e al naibii de rar ca o fantomă să posede un corp viu. Totuşi a vorbit destul de aiurea ca să fie o fantomă.

– Oricine ar fi fost, a preluat gazda, prea tîrziu. Corpul era efectiv muribund. Oricum, nu poate fi învinuit nimeni pentru asta

– Da. Voi certifica starea aparent bună a echipamentului.

– Destul de corect. Şi eu voi certifica aparenta formă fizică bună a pacientului.

Schimbară o privire de perfectă înţelegere.
Directorii ţinură o scurtă conferinţă pe cont propriu, încercînd să determine ce efecte pe termen scurt vor fi în structura corporaţiei Rex, cum ar trebui făcut public anunţul şi dacă întregului personal al lui Rex ar trebui să i se dea o zi liberă pentru a vizita Cavoul Familiei Reilly.
Corpul adevărat al lui Reilly stătea pe spate în scaunul său, începînd să înţepenească, avînd un rictus batjocoritor.
Marie Thorne îşi recăpătă cunoştinţa.
– Hai, spuse, conducîndu-l pe Blaine afară din teatru. Merseră grăbiţi prin nişte coridoare lungi şi gri spre o uşă care dădea spre stradă. Afară, chemă un helitaxi şi dădu şoferului adresa.
– Unde mergem? întrebă Blaine, în timp ce helitaxiul se ridica în aer şi făcu un viraj.
– La mine. Rex o să fie o casă de nebuni un timp.
Începu să-şi rearanjeze părul.
Blaine se aşeză pe spate în perne şi se uită în jos spre oraşul care strălucea. De la acea înălţime acesta părea o miniatură splendidă, un mozaic multicolor din **O mie şi una de nopţii**. Dar undeva acolo, umblînd pe străzi şi nivele, era zombi-ul, încercînd să şi-l reamintească.
– Dar de ce eu? se trezi Blaine întrebînd.
Marie Thorne îi aruncă o privire.
– De ce tu şi zombi-ul? Bine, dar de ce nu? N-ai făcut niciodată greşeli?
– Presupun că am făcut. Dar sînt poveşti vechi terminate.
Ea scutură din cap.
– Poate că greşelile s-au terminat definitiv în epoca ta. Astăzi nimeni nu mai moare cu certitudine. Acesta este unul din marile dezavantaje ale vieţii după moarte. Greşelile cuiva cîteodată refuză să stea cuminţi, moarte şi-ngropate. Cîteodată te urmează peste tot.
– Văd şi eu. Dar n-am făcut niciodată nimic care să aducă **aia**!
Ridică nepăsătoare din umeri.
– În cazul acesta, eşti mai bun decît mulţi dintre noi.
Niciodată nu îi păruse mai străină ca acum. Helitaxiul începu să coboare lin. Şi Blaine cugetă asupra dezavantajelor inerente în toate avantajele.
Pe vremea lui, a observat că o controlare a bolilor în zonele mărginaşe conduce la o explozie a natalităţii, foametei, ciumei. A

văzut energia atomică născînd războiul atomic. Fiecare avantaj genera dezavantajele lui specifice. De ce ar fi astăzi altfel?

O viaţă de apoi ştiinţifică verificată era fără îndoială un avantaj al rasei umane. Practica a ajuns din urmă teoria. Dar dezavantajele... Era o anumită slăbire inevitabilă a barierei protectoare din jurul vieţii pămînteşti, cîteva tăieturi în perdea, cîteva găuri în văl. Morţii refuzau să stea cuviincios, liniştiţi, insistau să se amestece cu cei vii. În avantajul cui? Fantomele, de asemenea: cu logică, fără îndoială, operînd în limitele legilor naturale cunoscute. Dar aceasta ar fi o slabă consolare pentru un om cu remuşcări.

Astăzi, gîndi Blaine, un întreg strat de existenţă influenţa existenţa omului pe Pămînt, aşa cum zombi-ul influenţa stînjenitor existenţa sa.

Helitaxiul ateriză pe acoperişul unui bloc de locuinţe. Marie Thorne plăti şi-l conduse pe Blaine în apartamentul ei.

Era un apartament mare, bine aerisit, plăcut, feminin şi mobilat cu un anume fler dramatic. Erau mai multe culori deschise decît şi-ar fi închipuit Blaine că e compatibil cu personalitatea sobră a domnişoarei Thorne. Dar poate că galbenul viu şi roşul puternic exprimau o dorinţă de un anumit fel, o compensare pentru reţinerea din viaţa ei de la serviciu. Sau poate că era stilul la modă. Apartamentul conţinea genul de surprize pe care Blaine le asocia cu viitorul: aer condiţionat şi iluminare autoreglabile, fotolii automodelabile şi un bar ce apărea la o apăsare de buton, care prezenta un Martini adecvat.

Marie Thorne se duse într-unul dintre dormitoare. Se reîntoarse într-un halat de casă cu un guler înalt şi se aşeză pe o canapea vis-à-vis de el.

– Ei bine, Blaine, ce planuri ai?

– Mă gîndeam să-ţi cer un împrumut.

– Bineînţeles.

– **În acest caz, planul meu este să găsesc un hotel şi să încep să-mi caut o slujbă.**

– Nu o să fie uşor, dar ştiu pe cineva care ar putea...

– Nu, mulţumesc. Sper că nu sună prea desuet, dar aş vrea să-mi găsesc singur o slujbă.

– Nu, nu sună desuet. Sper să fie posibil. Ce-ar fi să mîncăm ceva pentru cină?

– Bine. Găteşti?

– Reglez scala. Hai să vedem. Cum ţi-ar plăcea o mîncare marţiană?

– Nu, mersi. Mîncarea marţiană e gustoasă, dar nu te saturi. Nu cumva se întîmplă să ai pe-aici o friptură?

Marie reglă scala şi auto-bucătarul său făcu restul, selectînd mîncarea din cămară şi congelator, curăţind-o, despachetînd-o, spălînd-o, gâtind-o şi comandînd ingrediente noi pentru a înlocui pe cele folosite. Cina a fost perfectă, dar Marie părea ciudat de stînjenită de aceasta. Se scuză pentru pregătirea complet mecanizată. La urma urmei el sosea dintr-o epocă în care femeile îşi deschideau singure conservele şi gustau singure mîncarea, dar probabil că aveau şi mai mult timp liber.

Soarele apusese cînd îşi terminară cafeaua.

– Mulţumesc foarte mult, domnişoară Thorne. Acum, dacă s-ar putea să-mi împrumutaţi banii aceia, ca să o iau din loc.

Privi surprinsă:

– Noaptea ?

– O să găsesc o cameră la hotel. Aţi fost foarte amabilă, dar n-aş vrea să abuzez în continuare…

– Nu face nimic. Stai aici la noapte.

– Bine.

Gura îi era dintr-o dată uscată şi inima îi bătea cu o rapiditate suspectă. Ştia că nu era nimic aluziv în invitaţia ei, dar trupul său părea că nu înţelege. Insista în a reacţiona plin de speranţă, nădăjduind chiar către stăpînita şi antiseptica domnişoară Thorne.

Îi dădu un dormitor şi o pijama verde. Blaine închise uşa cînd ea plecă, se dezbrăcă şi intră în pat. Lumina se stinse cînd îi comandă verbal.

După puţin timp, aşa cum se aştepta corpul său, domnişoara Thorne intră îmbrăcată în ceva alb şi transparent şi se aşeză lîngă el.

Stătură unul lîngă altul în tăcere. Marie Thorne se apropie de el şi Blaine îşi strecură o mînă sub capul ei.

– Credeam că nu-ţi plac cei de genul meu.

– Nu-i chiar aşa. Am spus că **prefer** bărbaţi înalţi, slabi.

– Eu am fost odată bărbat înalt şi subţire.

– Am bănuit.

Tăcură amîndoi. Blaine începu să devină stînjenit şi neliniştit. Ce însemna asta? Avea vreo preferinţă pentru el? Sau ăsta era doar un obicei al epocii, un fel de ospitalitate ca la eschimoşi?

– Domnişoară Thome, mă întreb dacă…

– Of, taci din gură! spuse ea, întorcîndu-se dintr-o dată către el, ochii părîndu-i enormi în semiîntunericul camerei.
– Trebuie să pui totul la îndoială, Tom?
Mai tîrziu spuse visătoare:
– **În aceste condiţii, cred că îmi poţi spune Marie.**

Dimineaţa, Blaine făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă. Marie reglă scala pentru micul dejun. După ce mîncară, ea îi dădu un plic micuţ.
– Pot să-ţi împrumut mai mult dacă o să ai nevoie. Acum în ceea ce priveşte găsirea unei slujbe…
– M-ai ajutat foarte mult. Restul aş vrea să-l fac singur.
– Bine. Adresa şi telefonul meu sînt trecute pe plic. Te rog să mă suni de îndată ce îţi găseşti un hotel.
– O să te sun, îi spuse Blaine privind-o îndeaproape.
Nu mai era nici urmă din Marie de noaptea trecută. Ar fi putut fi o persoană total diferită. Dar îngîmfarea studiată era o reacţie suficientă pentru Blaine. Suficientă, cel puţin pentru moment.
La uşă ea îi atinse braţul.
– Tom, te rog să ai grijă. Şi sună-mă.
– Aşa voi face, Marie.
Se duse în oraş vesel şi înviorat, intenţionînd să cucerească lumea.

12

Primul gînd al lui Blaine a fost să facă un rond al birourilor de proiectare pentru iahturi. Dar se decise să nu-l facă, pur şi simplu pentru că ar fi fost ca un proiectant de iahturi din 1806 care intra într-un birou în 1958.
Bătrînelul straniu putea fi foarte talentat, dar la ce i-ar fi folosit dacă ar fi fost întrebat despre analiza metacentrului curentului orizontal, diagramele de curgere, centrele de forţe şi despre cea mai bună localizare a RDF-ului şi a sonarului? Ce companie l-ar plăti în timp ce ar învăţa despre reductoare, vopsele, exfoliante, testarea rezervorului, înclinarea elicei, schimbătoare de căldură, pînza sintetică pentru navigaţie…
Nici o şansă, decise Blaine. Nu putea intra într-un birou de proiectare după 152 de ani să ceară o slujbă. O slujbă ca ce?

Probabil că ar putea studia şi să ajungă la zi cu tehnologia anului 2110. Dar ar trebui să o facă în timpul lui liber.

Acum, ar accepta orice i s-ar oferi.

*Se duse la un stand de ziare şi îşi procură un microfilm cu **New York Times** şi un diascop. Merse pînă cînd găsi o bancă, se aşeză şi se uită la anunţurile clasificate. Trecu repede peste categoriile de competenţă, unde nu ar spera să se califice şi ajunse la muncă necalificată. Citi:*

„Angajăm om pentru reglaje în cofetărie self-service. Se cer numai cunoştinţe de bază de robotică”.

„Angajăm ştergători de carcase pentru pachebotul Mar-Coling. Trebuie să aibă Rh-ul pozitiv şi o capacitate mărită anticlaustrofobică”.

„Angajăm persoană pentru lucrări dificile care implică dezintegrări. Necesită cunoştinţe simple de jenking. Se includ mesele”.

Îi era clar lui Blaine că pînă şi munca necalificată a anului 2110 era peste capacitatea lui actuală. Uitîndu-se la pagina cu oferte de serviciu pentru băieţi, citi:

„Angajăm tînăr interesat în utilaje slic-trug. Viitor asigurat. Trebuie să cunoască calcul de bază şi să aibă experienţă în ecuaţiile Hooteene.”

„Angajăm tînăr, muncă de agent de vînzări pentru Venus. Salariul plus comision. Cunoştinţe de bază de franceză, germană, rusă, ourescă.”

„Băieţi pentru comisioane, vînzare ziare; reviste, angajează agenţia Eth-Col. Trebuie să poate să conducă un sprening. Se cere o cunoaştere bună a oraşului.”

Aşa că... nu putea fi nici măcar vînzător de ziare!

Era un gînd deprimant. Găsirea unui serviciu urma să fie mai dificilă decît îşi imaginase. Nu mai săpa nimeni canale sau nu mai căra nimeni pachete în oraşul acesta? Roboţii făceau toate muncile de jos sau aveai nevoie de o diplomă de facultate chiar şi la căratul roabei? Ce fel de lume era asta?

Se întoarse la prima pagină a lui **Times** pentru a găsi răspunsul, îşi reglă diascopul şi citi ştirile zilei:

„Un nou cosmodrom se află în construcţie la Oxa, New South Mars."

„Se crede că un strigoi este responsabil de izbucnirea unor focuri industriale în regiunea Chicago. Proceduri experimentale de exorcism sînt în lucru.”

„Zăcăminte bogate de cupru au fost descoperite în sectorul Sigma-G al centurii de asteroizi."

„Apariţiile de fantome în Berlin au crescut."

„Un nou studiu se realizează în satele de caracatiţe în Groapa Mindanao."

„O bandă în Spenser, Alabama, a linşat şi ars pe cei doi zombi ai oraşului. S-a intentat acţiune judecătorească celor doi lideri de bandă."

„Un antropolog de marcă a declarat Arhipelagul Tuamoto din Oceania ultima fortăreaţă a simplităţii secolului douăzeci."

„Asociaţia Proprietarilor Bancurilor de Peşti din Atlantic şi-a ţinut reuniunea anuală la Waldorf."

„Un vîrcolac a fost vînat fără a fi prins în Tirolul Austriac. Satele din zonă au fost avertizate să pună pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru."

„Un proiect de lege a fost introdus în Camera Reprezentanţilor pentru a scoate în afara legii toate vînătorile şi luptele cu gladiatori. A fost respins."

„Un nebun furios a pus capăt la patru vieţi în centrul oraşului San Diego."

„Accidentele de elicopter au atins deja milionul de mărci anual."

Blaine puse ziarul deoparte, mai deprimat ca niciodată. Fantome, vîrcolaci, strigoi... Nu-i plăcu tonul acelor vagi, aspre cuvinte vechi care azi păreau că reprezintă fenomenul actual. Întîlnise deja un zombi. Nu mai vroia să mai întîlnească şi alte efecte secundare ale vieţii de apoi.

Începu din nou să meargă. Trecu prin cartierul teatrelor, pe lîngă corturi mari, fastuoase, afişe care făceau reclamă luptelor cu gladiatori la Madison Square Garden, panouri de afişaj anunţînd programe care se vizionează holografic, spectacole senzoriale, semnale clipitoare vestind concerte de sunete secundare şi pantomimă venusiană. Cu tristeţe, Blaine îşi aminti că şi el ar fi putut să facă parte din această orbitoare lume de basm, dacă Reilly nu şi-ar fi schimbat părerea. Ar fi apărut în unul din teatrele acelea, etichetat ca Omul din Trecut...

Bineînţeles! Omul din Trecut, înţelese Blaine dintr-o dată, avea o valoare unică şi indiscutabilă ca noutate, un talent înnăscut. Corporaţia Rex îi salvase viaţa în 1958 numai ca să-i folosească talentul. Dar îşi schimbaseră părerea. Aşa că ce mai rămînea ca să-l împiedice de la utilizarea valorii sale de noutate doar pentru el

însuşi? Şi în acest scop, ce putea face? Lumea teatrului îi părea singura afacere posibilă.

Intră repede într-o gigantică clădire cu birouri şi găsi şase agenţii teatrale notate la un avizier. Alese Barnex, Scofield & Styles şi luă liftul spre birourile lor de la etajul 19.

Pătrunse într-o luxoasă sală de aşteptare tapetată cu holograme de actriţe zîmbitoare. În capătul îndepărtat al încăperii, o recepţioneră drăguţă ridică o sprînceană întrebătoare spre el.

Blaine se duse la biroul ei.

– Aş vrea să vorbesc cu cineva despre reprezentaţia mea.

– Îmi pare rău, toate posturile sînt ocupate.

– Este un rol foarte special.

– Îmi pare sincer teribil de rău. Poate săptămîna viitoare.

– Uite, spuse Blaine, rolul meu este cu adevărat unic. Ştii, sînt un om din trecut.

– Nu mă interesează nici dacă ai fi fantoma lui Scott Merrivale, îi spuse dulce. Totul e **complet**. Încearcă săptămîna viitoare.

Blaine dădu să plece. Un bărbat scund şi gras trecu ca o adiere pe lîngă el, dînd din cap către recepţioneră.

– 'Neaţa, domnişoară Thatcher.

– 'Neaţa, domnule Barnex.

Barnex! Unul dintre agenţi! Blaine alergă după el şi îl apucă de mînecă.

– Domnule Barnex, deţin un rol...

– Toţi deţin roluri, zise Barnex plictisit.

– Dar rolul ăsta este unic!

– Rolul orişicui este unic. Dă-mi drumul la mînecă, prietene. Mai vino pe la noi săptămîna viitoare.

– Sînt din trecut! ţipă Blaine, simţindu-se dintr-o dată ridicol.

Barnex se întoarse şi se holbă la el. Părea ca şi cînd ar fi pe punctul de a chema poliţia sau spitalul de nebuni Bellevue. Dar Blaine se aruncă mai departe cu nepăsare.

– Chiar sînt! Am dovezi incontestabile. Corporaţia Rex m-a smuls din trecut. Întrebaţi-i!

– Rex ? Mda, am auzit ceva despre smulgerea asta la Lindy... Hmm. Vino în biroul meu, domnule...

– Blaine. Tom Blaine.

Îl urmă pe Barnex într-un mic şi dezordonat birouaş.

– Credeţi că mă puteţi folosi?

– Poate, zise Barnex, îndreptîndu-l pe Blaine către un scaun. Depinde. Spune-mi, domnule Blaine, din ce perioadă a trecutului eşti?

– Din 1958. Am cunoştinţe solide despre anii o mie nouă sute treizeci, patruzeci, cincizeci. În ceea ce priveşte experienţa scenică, am jucat ceva în colegiu, şi o actriţă profesionistă, prietenă cu mine, mi-a spus că am un mod natural de a...

– 1958? Asta-i în secolul douăzeci?

– Da, aşa este.

Agentul scutură din cap.

– Foarte rău. Ei, dacă ai fi fost din secolul şase sau un japonez din secolul şapte, ţi-aş fi găsit de lucru. N-am avut nici o problemă în angajarea de reprezentaţii pentru romanul nostru din secolul unu sau pentru saxonul nostru din secolul patru şi aş mai fi putut angaja încă vrei doi ca ei. Dar e al dracului de greu să găseşti pe cineva din epoca aia timpurie, acum cînd călătoriile în timp sînt ilegale. Iar pentru î.e.n. nici nu se mai pune problema.

– Dar ce-i cu secolul douăzeci?

– Este ocupat.

– Ocupat?

– Bineînţeles. Ben Therler din 1953 ţine toate reprezentaţiile.

– Înţeleg, spuse Blaine, ridicîndu-se încet în picioare. Vă mulţumesc oricum, domnule Bamex.

– Pentru puţin. Aş fi vrut să te ajut. Dacă ai fi fost din orice perioadă sau loc înaintea secolului douăzeci şi unu, probabil că te-aş fi putut angaja. Dar nu mai există interes pentru chestii recente ca secolul nouăsprezece şi douăzeci... Auzi, de ce nu te duci să vorbeşti cu Therler? Nu prea e sigur, dar poate că are nevoie de vreo dublură.

Scrise o adresă pe o bucată de hîrtie şi i-o dădu lui Blaine.

Blaine o luă, îi mulţumi din nou şi plecă.

În stradă se opri o clipă, blestemîndu-şi norocul. Unicul şi singurul său talent indiscutabil, valoarea sa de noutate fusese uzurpată de Ben Therler din 1953! Chiar aşa, gîndi, călătoria în timp ar trebui făcută în exculsivitate. Pur şi simplu nu era corect să-l aduci pe un om aici şi apoi să-l ignori.

Se întrebă ce fel de om era Therler. Ei bine, va afla. Chiar şi dacă Therler nu are nevoie de o dublură, va fi o plăcere şi o uşurare să stai de vorbă cu cineva de-al tău. Şi Therler, care a trăit

mai mult aici, ar putea avea nişte idei despre ce ar putea face un om din secolul douăzeci în anul 2110.

Făcu semn unui helitaxi şi îi dădu adresa. În cincisprezece minute se afla în blocul lui Therler, sunînd la uşă.

Uşa o deschise un tip cu obrajii bucălaţi şi părul lins, îmbrăcat într-un halat lung de casă.

– Eşti fotograful? întrebă. Ai venit prea devreme.

Blaine negă cu capul.

– Domnule Therler, nu mă cunoaşteţi. Sînt din secolul dumneavoastră. Sînt din 1958.

– Zău? întrebă Therler cu suspiciune evidentă.

– Este adevărul. Am fost smuls de Corporaţia Rex. Puteţi verifica aceasta la ei.

Therler dădu din umeri.

– Bine şi ce doreşti?

– Speram că aţi putea folosi o dublură sau ceva de genul ăsta...

– Nu, nu, niciodată nu utilizez dubluri, zise Therler vrînd să închidă uşa.

– Nici nu am crezut asta. Motivul real pentru care am venit este doar să stăm de vorbă. Te simţi singur să fii scos din secolul tău. Vroiam să vorbesc cu cineva din epoca mea. M-am gîndit că probabil şi dumneavoastră veţi simţi la fel.

– Eu? Ah ! spuse Therler, zîmbind cu o neaşteptată căldură scenică. Vrei să spui despre bunul şi bătrînul secol douăzeci. Mi-ar plăcea să stau de vorbă despre asta, odată, amice. Micul şi bătrînul New York! Escrocii şi yankeii, birjele din parc, ringul de patinaj pe rotile din Rockefeller Plaza. Chiar mi-e dor de ele! Mamă ! Îmi pare rău, dar sînt cam ocupat acum.

– Sigur. Altă dată.

– Excelent. Mi-ar face mare plăcere! replică Therler, zîmbind chiar mai strălucitor. Vorbeşte cu secretara mea, bătrîne. Programul, ştii. O să stăm mai mult la taclale într-una din zile. Probabil că ţi-ar folosi cîţiva dolari...

Blaine negă din cap.

– Atunci, la revedere, zise Therler cu entuziasm. Şi să mă suni curînd.

Blaine ieşi repede din clădire. Era destul de rău să fii văduvit de valoarea ta ca noutate, era şi mai rău să fii furat de un falsificator, un escroc temporal care nu a fost pe o perioadă de o sută de ani în jurul lui 1953. Ringul de patinaj **pe rotile** Rockefeller! Şi nici

măcar acea greşeală nu era necesară. Pe orice din jurul acestui om scria - contrafăcut.

Dar, trist, Blaine era probabil singurul om din 2110 care putea să detecteze impostura.

În după amiaza aceea, Blaine îşi cumpără un rînd de haine şi o trusă de bărbierit. Găsi o cameră într-un hotel ieftin de pe Fifth Avenue. În următoarea săptămînă continuă să caute de lucru.

Încercă la restaurante, dar află că spălătorii de vase umani erau de domeniul trecutului. La docuri şi cosmoporturi, roboţii făceau majoritatea muncilor grele. Într-o zi a fost admis de probă într-un post de inspector de ambalări pachete la Gimbel-Macy. Dar compartimentul personal, după un studiu atent asupra profilului personalităţii, indexului de iritabilitate şi viteza de sugestibilitate, l-a refuzat în favoarea unui omuleţ din Queens, cu o privire prostească, dar care deţinea o diplomă în proiectarea de ambalaje.

Blaine se întorcea nepăsător spre hotel într-o seară, cînd recunoscu un chip în mulţime. Era un om pe care l-ar fi cunoscut instantaneu, oriunde. Era cam de vîrsta lui Blaine, un om bondoc, roşcat, cu nasul cîrn, dinţi uşor ieşiţi în afară şi o mică pată roşie pe gît. Se comporta cu o siguranţă stilată, cu încrederea neîndoielnică a unui om pentru care se întîmpla oricînd ceva.

– Ray! ţipă Blaine. Ray Melhill!.

Se împinse în mulţime şi îl opri de braţ.

– Ray! Cum ai putut să ieşi?

Bărbatul îşi trase braţul şi îşi netezi mîneca hainei.

– Numele meu nu este Melhill.

– Nu este? Eşti sigur?

– Bineînţeles că sînt sigur, spuse acesta, vrînd să plece.

Blaine se postă în faţa lui:

– Stai o clipă. Semeni exact cu el, chiar şi cicatricea de la radiaţii. Eşti **sigur** că nu eşti Ray Melhill, controlor de trafic al navei spaţiale **Bremen**?

– Foarte sigur, zise omul cu răceală. M-ai confundat cu altcineva, tinere.

Blaine se holbă îndelung în timp ce tipul începu să meargă. Îl ajunse, îl prinse pe tip de umăr şi îl îmbrînci cît colo.

– Hoţ scîrbos şi nenorocit de corpuri, ţipă Blaine, cărîndu-i pumni cu mîna dreaptă.

Omul care semăna exact cu Melhill se prăbuşi peste zidul unei clădiri şi se scurse ameţit pe caldarîm. Blaine se repezi din nou la el, lumea dîndu-se rapid la o parte.

– Nebun furios! ţipă o femeie şi altcineva preluă strigătul.

Blaine zări o uniformă albastră apropiindu-se din mulţime spre el.

Un flathat. Blaine se strecură în mulţime. Dădu repede colţul, după aceea altul, încetini mersul şi se uită înapoi. Poliţistul nu se zărea. Blaine îşi reluă drumul spre hotel.

Funcţionarul îl opri în timp ce trecea pe lîngă birou.

– Blaine! Am un mesaj pentru dumneata. Numai o clipă.

Se duse în birou.

Blaine aşteptă, întrebîndu-se de la cine putea fi. Marie? Dar nu o sunase încă pe Marie şi nici nu avea de gînd, pînă cînd nu îşi găsea de lucru.

Funcţionarul se întoarse şi îi înmînă o bucată de hîrtie. Mesajul spunea: „O comunicare îl aşteaptă pe Thomas Blaine la Panoul de Comandă pentru Spirite, la bifurcaţia străzii 23 între orele 9-17".

– Mă întreb cum ar fi putut ştii cineva unde mă aflu? întrebă Blaine.

– Spiritele au căile lor, îi spuse funcţionarul. Soacra moartă a unuia pe care-l cunosc îi lua urma chiar prin trei alias-uri, un Transplant şi o operaţie estetică completă. Se ascundea de ea în Abisinia.

– N-am nici o soacră moartă.

– Nu? Cine crezi că vrea să ia legătura cu tine?

– Voi afla mîine şi îţi voi spune, zise Blaine.

Dar sarcasmul său era în van. Funcţionarul se întorsese deja la cursul său prin corespondenţă de întreţinere a Motoarelor Atomice. Blaine se urcă la el în cameră.

13

La bifurcaţia străzii 23 a Panoului de Comandă pentru Spirite se afla o clădire mare din piatră gri, lîngă Third Avenue. Pe uşă era gravat: „Dedicată Liberei Comunicări Între Cei de pe Pămînt şi Cei de Sus”.

Blaine intră în clădire şi studie registrul. Erau trecute etajul şi numărul camerei pentru Mesaje Sosite, Mesaje Trimise, Translaţii, Renunţări, Exorcizări, Oferte, Cereri, Poveţe. Nu era sigur în ce clasificare se afla sau ce semnificaţie aveau clasificările, sau chiar scopul Panoului de Comandă pentru Spirite. Se duse cu bucata de hîrtie la ghişeul de informaţii.

– Asta este la Mesaje Sosite, îi spuse o registratoare plăcută cu părul încărunţit. La capătul culoarului, camera 32A.

– Mulţumesc.

Blaine ezită, apoi spuse:

– Puteţi să-mi explicaţi ceva?

– Bineînţeles, răspunse femeia. Ce doriţi să ştiţi?

– Ei bine… nu vreau să par prea ridicol… ce este toată asta?

Femeia căruntă zîmbi.

– E o întrebare greu de răspuns. În sens filozofic, presupun că Panoul de Comandă pentru Spirite se poate numi o mişcare spre o mai mare unitate, o încercare de a renunţa la dualismul trupului şi sufletului şi de a înlocui…

– Nu. Vreau să spun ad literam.

– Ad literam? Păi, Panoul de Comandă pentru Spirite este o organizaţie particulară, scutită de impozite, cu dreptul de a funcţiona ca birou de decontare şi centru de comunicaţii din şi către Pragul spre Viaţa de apoi. În anumite cazuri, desigur, oamenii nu au nevoie de ajutorul nostru şi pot comunica direct cu cei plecaţi pe lumea cealaltă. Dar, adesea este necesară o amplificare. Acest centru deţine echipamentul adecvat pentru a-i face auziţi urechilor noastre pe cei decedaţi. Efectuăm şi alte servicii cum ar fi renunţări, exorcizări, poveţe şi alte de genul acesta, care devin necesare din cînd în cînd, atunci cînd trupul interacţionează cu spiritul.

Îi zîmbi cu căldură:

– Acum este ceva mai clar?

– Mulţumesc foarte mult, replică Blaine şi se duse spre capătul culoarului în camera 32A.

Era o cameră mică, gri, cu cîteva fotolii şi un difuzor incorporat în zid. Blaine se aşeză, întrebîndu-se ce urma să se întîmple.

– Tom Blaine! ţipă o voce imaterială în difuzor.

– Hî? Ce ? întrebă Blaine, sărind în picioare şi îndreptîndu-se spre uşă:

– Tom ! Ce mai faci băiete?

Blaine, cu mîna pe clanţă, recunoscu dintr-o dată vocea:

– Ray Melhill?
– Exact. Sînt aici sus unde se duc bogaţii cînd mor! Destul de bine, nu?
– Asta e adevărul epocii, spus pe jumătate. Dar, Ray, **cum**? Am crezut că nu aveai asigurare pentru viaţa de apoi.
– N-aveam. Lasă-mă să-ţi spun toată povestea. Au venit după mine cam la o oră după ce te-au luat pe tine. Am fost aşa de supărat că am crezut că înnebunesc. Am rămas supărat şi în timpul adormirii cu cloroform şi în timpul tranziţiei. Tot mai eram supărat cînd am murit.
– Cum a fost moartea? întrebă Blaine.
– A fost ca o explozie. Simţeam cum mă risipesc în toate părţile, creşteam mare cît o galaxie, mă spărgeam în bucăţele, şi bucăţele fragmentîndu-se în părţi mai mici, şi toate astea eram eu.
– Şi ce s-a întâmplat?
– Nu ştiu. Poate ca a ajutat că am fost aşa de supărat. M-am întins cît am putut... şi nu eram eu... apoi doar m-am adunat. Cîte unii mai fac treaba asta. Aşa cum ţi-am spus, cîţiva dintr-un milion au supravieţuit fără antrenament pentru viaţa de apoi. Eu am fost unul dintre norocoşi.
– Cred că ştii despre mine. Am încercat să fac ceva pentru tine, dar fuseseşi deja vîndut.
– Ştiu. Oricum, mersi. Tom. Şi, auzi, îţi mulţumesc că l-ai pocnit pe nătîngul ăla. Ala care se află în corpul meu.
– Ai văzut asta?
– Mi-am ţinut ochii larg deschişi. Apropo, îmi place Marie. Arată bine puştoaica.
– Mersi, Ray, cum e viaţa de apoi?
– Nu ştiu.
– Nu?
– Nu sînt încă în viaţa de apoi. Tom. Sînt în Prag. Este un stadiu preparator, un fel de punte între Pămînt şi viaţa de apoi. Este greu de descris. Un fel de spaţiu gri, cu Pămîntul pe o parte şi viaţa de apoi pe cealaltă.
– De ce nu treci dincolo?
– Încă nu. Este un drum cu sens unic cel spre viaţa de apoi. Odată ce ai trecut, nu te mai poţi întoarce. Nu mai ai contact cu Pămîntul.
Blaine medită la aceasta un moment, apoi întrebă:
– Cînd ai de gînd să treci dincolo, Ray?

– Nu ştiu exact încă. Mi-am zis că voi sta în Prag un timp ca să mai supraveghez lucrurile.

– Să mă suprăveghezi pe mine, vrei să spui.

– Păi...

– Mulţumesc foarte mult, Ray, dar nu o face. Du-te în viaţa de apoi. Pot să-mi port şi singur de grijă.

– Sigur că poţi. Dar m-am gîndit să mai stau oricum un timp prin preajmă. Tu ai fi făcut-o pentru mine, nu? Aşa că nu mai insista. Acum, de exemplu, presupun că ştii că ai necazuri!

Blaine aprobă cu capul.

– Vrei să spui zombi-ul?

– Nu ştiu cine este şi nici ce vrea de la tine, Tom, dar nu poate fi a bună. Ar fi bine să fii departe cînd îşi dă seama. Dar nu despre necazul ăsta am vrut să-ţi spun.

– Vrei să spui că mai am şi altele?

– Tare mi-e frică. Vei fi bîntuit, Tom.

Blaine nu-şi putu stăpîni un rîs.

– Ce e aşa de amuzant? întrebă indignat Melhill. Crezi că e o **glumă** să fii bîntuit?

– Presupun că nu. Dar e chiar aşa de serios?

– Doamne, ce ignorant eşti. Ştii ceva despre fantome? Cum se formează şi ce vor ele?

– Spune-mi.

– Ei bine, există trei posibilităţi cînd un om moare. Prima, sufletul lui poate exploda, se poate împrăştia şi disipa - şi asta e sfîrşitul pentru el. A doua, sufletul lui poate să nu se risipească în ciuda traumei morţii - şi atunci se pomeneşte în Prag, ca spirit. Cred că ştii de astea două.

– **Zii mai departe.**

– A treia posibilitate este următoarea: sufletul se sparge în timpul traumei morţii, dar nu îndeajuns ca să se disipeze. Se duce în Prag. Dar tensiunea l-a slăbit permanent. Este alienat mintal. Şi astfel, prietene, se naşte o fantomă.

– Hmm... Deci o fantomă este un suflet care a devenit nebun în timpul traumei morţii?

– Exact. Este dement şi bîntuie.

– Dar de ce?

– Fantomele bîntuie, pentru că sînt pline de ură strîmbă, furie, frică şi durere. Nu vor să se ducă în viaţa de apoi. Vor să petreacă cît mai mult timp pe Pămînt, unde atenţia le este încă concentrată. Vor să sperie oamenii, să-i rănească, să-i înnebunească. Bîntuirea

este cel mai antisocial lucru pe care-l pot face, este nebunia lor. Uite, Tom, de la începutul omenirii...

De la începutul omenirii au existat fantome, dar numărul lor a fost întotdeauna mic. Numai cîţiva oameni la milion au reuşit să supravieţuiască după moarte. Şi numai un procent mic din aceşti supravieţuitori au devenit alienaţi mintali în timpul tranziţiei, şi în final fantome.

Dar impactul acestor cîţiva a fost colosal asupra unei omeniri fascinate de moarte, copleşită de teamă şi veneraţie din cauza mobilităţii reci şi nepăsătoare a cadavrului care înainte de a muri fusese rapid şi vioi, sau şocată de apropo-urile cu umor negru ale scheletului. Figura complicată şi misterioasă a morţii părea cu infinite semnificaţii, degetul care atenţiona indicînd spre cerurile pline de spirite. Aşa că la fiecare fantomă originală, zvonurile şi teama produceau o mie. Fiecare liliac care scotea sunete nearticulate devenea fantomă. Focurile în mlaştini, perdelele fîlfîitoare, copacii legănători deveneau fantome. Focul de la St. Elmo, bufniţele cu ochii mari, şobolanii din ziduri, vulpile din tufişuri, toate deveneau mărturii despre fantome. Folclorul se îmbogăţi şi fabrică vrăjitoare şi strigoi, mici drăcuşori, demoni şi draci, succubi şi incubi, vîrcolaci şi vampiri. Pentru fiecare fantomă, o mie altele erau bănuite, şi pentru fiecare întîmplare supranaturală, un milion altele erau presupuse.

Cercetători ştiinţifici au intrat timpuriu în acest labirint, încercînd să descopere adevărul despre fenomenele supranaturale. Dezvăluiră nenumărate fraude, halucinaţii şi erori de judecată. Şi găsiră o serie de evenimente inexplicabile, care, deşi interesante, erau nesemnificative din punct de vedere statistic.

Întreaga tradiţie folclorică se prăbuşi. Statistic vorbind, nu existau fantome. Dar în continuare exista un ceva tainic, evaziv, care refuza să stea liniştit şi să poată fi clasificat. A fost ignorat secole în şir acest ceva ocazional care era baza şi realitatea basmelor cu incubi şi succubi. Cînd în sfîrşit teoria ştiinţifică a ajuns din urmă folclorul, i s-a făcut loc în sfera indiscutabilului fenomen şi i s-a conferit respectabilitate.

Odată cu descoperirea ştiinţifică a vieţii de apoi, fantoma iraţională deveni de la sine înţeles o minte dementă, locuind interfaţa nebuloasă între Pămînt şi viaţa de apoi. Formele nebuniei fantomelor au putut fi categorisite ca nebunia pe Pămînt. Erau melancolicii, plutind neconsolaţi prin scenele marilor lor pasiuni,

hebefrenicii murmurători, sporovăind nimicuri vesele şi aiuristice, idioţii şi imbecilii care se întorceau la înfăţişarea de copii mici, schizofrenicii care se imaginau animale, prototipuri de vampiri şi oameni abominabili de zăpadă, vîrcolaci cu chipuri de lupi, tigri, vulpi, cîini. Existau fantomele distructive care aruncau cu pietre şi puneau foc, strigoii şi paranoicii grandilocvenţi care se imaginau Lucifer şi Belzebut, Israfael sau Azazael, Spiritul Crăciunului Trecut, Furiile, Divina Justiţie sau chiar Moartea însăşi.

Bîntuirea înseamnă nebunie. Plîngeau lîngă vechiul turn de pază, aceste fantome, pe ai căror umeri transparenţi se sprijină întreaga uriaşă structură a folclorului, amestecată cu ceţurile din jurul spînzurătorilor, sporovăindu-şi prostiile la întrunire. Vorbeau, ţipau, dansau şi cîntau pentru delectarea credulilor, pînă cînd observatori ştiinţifici au venit cu întrebările lor sobre şi reci. Apoi fugeau înapoi la Prag, înspăimîntate de atacul violent al raţiunii, protejîndu-şi maniile, temîndu-se de a nu le fi vindecate.

– Deci aşa a fost, spuse Melhill. Poţi să-ţi imaginezi restul. De cînd fiinţează Hereafter Inc., o grămadă întreagă de oameni supravieţuiesc după moarte. Dar bineînţeles, mulţi devin alienaţi mintal pe drum.

– Prin asta realizîndu-se mai multe fantome, replică Blaine.

– Exact. Una din ele se află pe urmele tale, îi zise Melhill, vocea slăbindu-i. Aşa că ai grijă ce faci. Tom, trebuie să plec acum.

– Ce fel de fantomă este? A cui e fantoma? Şi de ce trebuie să pleci?

– E nevoie de energie ca să stai pe Pămînt, şopti Melhill. Eu mi-am cam terminat-o. Trebuie să mă reîncarc. Poţi să mă mai auzi?

– Da, spune mai departe.

– Nu ştiu cînd îşi va face apariţia fantoma, Tom. Şi nu ştiu cine este. Am întrebat-o, dar nu a vrut să-mi spună. Dar ai grijă de asta.

– Voi avea grijă, spuse Blaine, cu urechea lipită de difuzor. Ray, o să mai vorbim?

– Cred că da, răspunse Melhill, vocea abia auzindu-i-se. Tom, ştiu că eşti în căutarea unei slujbe. Încearcă la Ed Franchel, Strada 19 West nr. 322. Este muncă brută, dar se plăteşte. Şi ai grijă de tine.

– Ray! ţipă Blaine. Ce fel de fantomă este?

Nu a mai fost nici un răspuns. Difuzorul rămase mut, şi el era singur în camera gri.

14

Strada 19 West nr. 322, adresa pe care i-o dăduse Ray Melhill, era o masă mică, dărăpănată, din gresie, lîngă docuri. Blaine urcă scările şi apăsă pe soneria de la parter marcată **Edward J. Franchel Enterprises**. Uşa fu deschisă de un om solid, chel, îmbrăcat în cămaşă.

– Domnul Franchel? întrebă Blaine.

– Eu sînt, răspunse omul chel cu un zîmbet amabil. Pe aici, domnule.

Îl conduse pe Blaine într-un apartament cu un miros înţepător de varză fiartă. Jumătatea din faţă a apartamentului era aranjată ca birou, cu o masă pe care erau hîrtii în dezordine, un dulap plin de praf şi mai multe scaune cu spătare rigide. După el, Blaine văzu o sufragerie întunecoasă. Din colţurile interioare ale apartamentului, o hologramă anunţa un spectacol matineu.

– Vă rog scuzaţi aparenţele, zise Franchel, îndreptîndu-l pe Blaine către un scaun. Mă voi muta într-un birou adevărat într-un cartier rezidenţial de îndată ce voi avea timp. Comenzile au tot venit aşa de rapid şi furibund... Domnule, cu ce vă pot servi?

– Caut o slujbă, spuse Blaine.

– La naiba, am crezut că eşti un client. Se întoarse în direcţia hologramei şi ţipă:

– Alice, vrei să dai chestia aia naibii, mai încet?

Aşteptă pînă cînd volumul scăzu puţin, apoi se întoarse către Blaine:

– Frate, dacă afacerile nu se înviorează în curînd, mă duc înapoi să administrez o cabină de sinucidere în Coney. O slujbă, da?

– Exact. Ray Melhill mi-a spus să încerc la dumneavoastră.

Faţa lui Frenchel se lumină:

– Ce mai face Ray?

– A murit.

– Păcat. Era un băiat bun, deşi puţin cam sălbatic. A lucrat de vreo două ori la mine cînd piloţii spaţiali erau în grevă. Vrei ceva de băut?

Blaine încuviinţă din cap. Franchel se duse la servantă şi luă o sticlă de whisky de secară etichetată: „Moonjuice". Găsi două pahare multicolore pe care le umplu cu o agitare exersată.

– Pentru bătrînul Ray. Presupun că l-au buşit.

– L-au buşit şi l-au făcut pachet. Tocmai am vorbit cu el la Panoul de Comandă pentru Spirite.

– Deci a reuşit să ajungă la Prag! spuse Franchel admirativ. Prietene, de-am avea şi noi norocul lui. Deci vrei o slujbă? Ei bine, cred că pot să aranjez. Ridică-te în picioare.

Se plimbă în jurul lui Blaine, îi atinse bicepşii şi îşi trecu mîna peste muşchii striaţi ai umerilor. Se puse în faţa lui Blaine aprobînd din cap cu ochii plecaţi, apoi îi fentă o lovitură rapidă în figură. Mîna dreaptă a lui Blaine se ridică instantaneu, la timp pentru a-i bloca pumnul.

– Construcţie bună, reflexe bune. Cred că vei face faţă. Ştii ceva despre arme?

– Nu prea multe, zise Blaine, întrebîndu-se la ce fel de muncă se înhamă. Doar... hm... antichităţi. Garand-uri, Winchester-uri, Colt-uri.

– Serios? Ştii, eu totdeauna mi-am dorit să colecţionez arme vechi cu recul. Dar la vînâtoarea asta nu sînt admise arme cu proiectile sau cu raze. Ce mai ştii?

– Pot sa mînuiesc o puşcă cu baionetă, răspunse Blaine, gîndindu-se cum ar fi răcnit sergentul său de antrenamente de bază la exagerarea asta.

– Poţi? Fandări, parări şi chestii din astea? Să fiu al naibii, am crezut că lupta cu baioneta este o artă uitată. Eşti primul pe care-l văd în cincisprezece ani. Prietene, eşti angajat.

Franchel se duse la biroul său, scrise în grabă ceva pe o bucată de hîrtie şi i-o întinse lui Blaine.

– Te duci mîine la adresa asta pentru ultimele instrucţiuni. Vei fi plătit ca vînător cu salariu de bază, două sute de dolari plus cincizeci pe zi pentru fiecare zi lucrată. Ai armele şi echipamentul tău? Bine, îţi aleg eu lucrurile, dar se reţine din salariu. Şi eu iau zece la sută din tot. O.K.?

– Sigur. Poţi să-mi mai explici puţin despre vînătoare?

– Nu-i nimic de explicat. Este doar o vînătoare normală. Dar nu discuta cu alţii despre asta. Nu sînt sigur dacă vînătorile mai sînt legale. Aş vrea ca în Congres să se clarifice problema Faptelor de Sinucidere şi a Crimelor permise odată pentru totdeauna. Omul nu mai ştie cum stă.

– Mda, aprobă Blaine.

– Probabil că vor discuta aspectele legale de instructaj. Vînătorii vor fi acolo, iar vînatul îţi va spune tot ce trebuie să ştii. Salută-l pe

Ray din partea mea dacă mai vorbeşti cu el. Spune-i că-mi pare rău că a fost omorît.

– Îi voi spune, zise Blaine.

Se decise să nu mai pună alte întrebări de teamă că ignoranţa să nu-l coste slujba. Orice ar fi implicat vînătoarea, el şi corpul sau în mod sigur puteau face faţă. Şi o slujbă, orice slujbă, îi era necesară acum pentru respectul faţă de sine, cît şi pentru portofelul care se subţia.

Îi mulţumi lui Franchel şi plecă.

În seara aceea îşi luă cina într-o cîrciumă ieftină şi cumpără mai multe reviste. Era în culmea fericirii la gîndul că găsise de lucru şi sigur că îşi va face loc în această epocă.

Starea sa înaltă de spirit se domoli, cînd zări pe drumul spre hotel un om care stătea pe o alee, privindu-l. Omul avea o faţă palidă şi ochi calmi ca ai lui Buddha, iar hainele ponosite atîrnau pe el ca zdrenţele pe o sperietoare de ciori.

Era zombi-ul.

Blaine iuţi pasul spre hotel, refuzînd să anticipeze necazurile. La urma urmei, dacă o pisică se poate uita la un rege, un zombi se poate uita la un om, şi atunci pe cine deranjează?

Acest raţionament nu-l împiedică să aibă coşmaruri pînă la ziuă.

A doua zi dimineaţă, Blaine se duse în Strada 42 şi Park Avenue să prindă autobuzul spre instructaj. În timp ce aştepta, observă o perturbare pe celălalt trotuar al Străzii 42.

Un om se oprise dintr-o dată în mijlocul străzii aglomerate. Rîdea de unul singur şi lumea începuse să se îndepărteze de el. Omul cam la cincizeci de ani, judecă Blaine, era îmbrăcat într-un costum obişnuit, purta ochelari şi părea puţin supraponderal. Îşi deschise servieta şi scoase din ea două pumnale uşor curbate. Aruncă servieta cît colo, ochelarii urmînd aceeaşi cale.

– Nebun furios! ţipă cineva.

Omul se repezi în mulţime rotind ambele pumnale în aer. Lumea începu să ţipe şi mulţimea se despărţi în faţa lui.

– Nebun furios, nebun furios!

– Chemaţi flathats-ii!

– **Atenţie**, nebun furios!

Un om era la pămînt, ţinîndu-şi strîns cu mîna umărul rănit şi înjurînd. Faţa nebunului era acum de un roşu aprins şi gura îi saliva. Intră mai adînc în mulţimea densă şi lumea se trîntea

reciproc în efortul de a scăpa. O femeie ţipă strident pentru că îşi pierduse echilibrul şi pachetele din mînă se împrăştiară pe caldarîm.

Nebunul lovi puternic spre ea cu mîna stîngă, nu nimeri şi se afundă mai mult în mulţime.

Apărură poliţişti în uniforme albastre, şase sau opt, cu armele albe scoase.

– Toată lumea la pămînt! strigară.

– Jos! Toată lumea la pămînt!

Tot traficul se opri. Oamenii din calea nebunului se trînteau la pămînt. Pe trotuarul lui Blaine, lumea de asemenea se arunca jos.

O fetiţă pistruiată, probabil de doisprezece ani, îl trase pe Blaine puternic de mînă.

– Hai, dom'le, culcat! Vrei să te omoare cu razele?

Blaine se aşeză lîngă ea. Nebunul se întoarse şi fugi cu spatele spre poliţişti, ţipînd nearticulat şi rotindu-şi cuţitele în aer.

Trei dintre poliţişti traseră deodată, armele lor aruncînd o rază galbenă palidă care sclipi roşu cînd îl atinse pe nebun. Ţipă în timp ce hainele începură să ardă mocnit, se întoarse şi încercă să scape.

O rază îl ajunse drept în spate. Învîrti ambele pumnale spre poliţist şi se prăbuşi.

Sosi o salvare cu lame vibratoare şi îi ridică pe nebun şi victimele sale. Poliţiştii începură să împrăştie mulţimea care se adunase în jurul lor.

– E-n regulă, totul s-a terminat. Circulaţi!

Mulţimea începu să se disperseze. Blaine se ridică şi se scutură puţin.

– Ce a fost asta?

– A fost un nebun furios, zăpăcitule, spuse pistruiata. N-ai văzut?

– Am văzut. Aveţi mulţi?

Dădu mîndră din cap.

– New York-ul are mai mulţi nebuni furioşi decît oricare oraş din lume, cu excepţia Manilei, unde sînt numiţi amokeri. Dar e acelaşi lucru. Avem cam cincizeci pe an.

– Mai mulţi, spuse un om. Cam şaptezeci, optzeci pe an. Dar ăsta nu s-a descurcat prea bine.

Lîngă Blaine şi fată se formă un mic grup. Discutau despre nebunul furios la fel de mult cum Blaine auzise lumea din vremea sa discutînd despre un accident de automobil.

– Cîţi a lovit?

– Doar cinci şi nu cred că a omorît pe vreunul.

– Nu avea inimă în el, spuse o bătrînă. Cînd eram eu fată, nu-i puteai opri aşa uşor. Erau puternici.

– Ei, bine, şi-a ales un loc prost, spuse fetiţa pistruiată. Strada 42 e plină de flathats-i. Nici nu apucă să înceapă că este doborît cu razele.

Un poliţist înalt veni spre ei.

– Gata, oameni buni, rupeţi rîndurile. Distracţia s-a terminat, acum circulaţi.

Grupul se dispersă. Blaine prinse autobuzul, întrebîndu-se de ce cincizeci de oameni sau mai mulţi umblă furioşi prin New York în fiecare an. Tensiune nervoasă pură? O formă dementă de individualism? Delincvenţă adultă?

Era încă un lucru pe care trebuia să-l afle despre lumea anului 2110.

15

La adresa indicată era un apartament luxos lîngă Park Avenue la numărul şaptezeci. Un majordom îl pofti într-o cameră spaţioasă unde scaunele fuseseră aranjate într-un şir lung. Cei doisprezece oameni care stăteau pe scaune formau o adunătură gălăgioasă de bandiţi trecuţi prin multe, îmbrăcaţi neglijent şi stingheriţi în asemenea cercuri înalte. Majoritatea se cunoşteau între ei.

– Bună, Otto. Iar la partida de vînătoare?

– Mda. N-am bani.

– Ştiam eu că te întorci, bătrîne... Salve, Tim!

– Salut, Bjorn. Asta-i ultima mea vînătoare.

– Ştiu, ştiu. Ultima pînă data viitoare.

– Nu, vorbesc serios. Îmi cumpăr o fermă subacvatică pentru seminţe în Abisul Nord Atlantic. Am nevoie de ceva cheag.

– O să-ţi bei cheagul.

– De data asta nu.

– Salve, Theseus! Ce-ţi mai face braţul cu care arunci?

– Destul de bine, Chico. Cum o duci?

– Nu prea rău, băiete.

– Uite-l şi pe Sammy Jones, mereu ultimul.

– Am venit la timp, ce, nu-i aşa?

– Ai întîrziat zece minute. Unde ţi-e partenerul?

– Sligo ? A murit. Vînătoarea aia la Asturias.

– Nasol. Ceva viaţă de apoi?

– Nu prea.

În cameră intră un om şi strigă:

– Domnilor, vă rog, fiţi atenţi!

Înaintă spre mijlocul camerei şi se aşeză cu mîinile în şold în faţa rîndului de vînători. Era un bărbat zvelt şi viguros, de înălţime medie, îmbrăcat în nişte pantaloni bufanţi de călărie şi într-o cămaşă fără guler. Avea o mustaţă mică, atent îngrijită, ochi mari, albaştri şi o faţă prelungă, bronzată. Cîteva secunde i-a trecut în revistă pe vînători, în timp ce ei tuşeau şi îşi mutau stînjeniţi picioarele.

Într-un tîrziu spuse:

– Bună dimineaţa, domnilor. Mă numesc Charles Hull, patronul şi Vînatul vostru.

Le zîmbi cu răceală.

– Mai întîi, domnilor, cîteva cuvinte despre legalitatea acţiunilor noastre. A existat recent o confuzie despre asta. Avocatul meu a studiat în totalitate problema şi vă va explica. Domnule Jensen!

Un bărbat mic, nervos, intră în cameră, îşi ridică ochelarii cu putere pe nas şi îşi drese vocea.

– Da, domnule Hull. Domnilor, în ceea ce priveşte legalitatea din prezent a vînătoarei: conform statutului legal revizuit al Actului de Sinucidere 2102, orice om protejat de asigurare pentru Viaţa de apoi are dreptul să-şi aleagă orice moarte pentru el însuşi, în orice timp şi spaţiu şi cu orice mijloace, atîta timp cît acele mijloace nu constituie abuz anormal cu chinuire. Motivul acestui fundamental „drept de a muri” este clar: tribunalele nu recunosc moartea fizică drept moarte **per se**, dacă aşa-zisa moarte nu implică distrugerea sufletului. Cu condiţia ca sufletul să supravieţuiască, moarte trupului din punct de vedre legal nu mai reprezintă nimic mai mult decît tăierea unei unghii. Corpul, conform ultimei decizii a Curţii supreme, este considerat o anexă a sufletului, creaţia lui, pentru a se dispune de el aşa cum doreşte sufletul.

În timpul acestei explicaţii, Hull umblă de colo colo prin cameră cu paşi mici de pisică. Se opri şi spuse:

– Mulţumesc, domnule Jensen. Deci nu este nici o întrebare asupra dreptului meu de a mă sinucide. De asemenea, nu există nici o ilegalitate în alegerea mea a uneia sau mai multor persoane, cum sînteţi dumneavoastră, pentru a realiza acţiunea pentru mine.

Şi acţiunile dumneavoastră sînt considerate legale conform paragrafului Crime Permise din Actul Sinuciderii. Toate bune şi frumoase. Singura problemă de legalitate apare într-o anexă recentă la Actul Sinuciderii.

Dădu din cap spre domnul Jensen.

– Anexa afirmă, zise Jensen, că un om poate să-şi aleagă orice moarte pentru el, în orice timp şi spaţiu, cu orice mijloace, etc..., **atîta vreme cît moartea nu este vătămătoare din punct de vedere fizic pentru alţii.**

– Asta, spuse Hull, este cea mai neplăcută cauză. Deci, o vînătoare este o formă legală de sinucidere. Era aranjat timpul şi locul. Voi, vînătorii, mă urmăriţi. Eu, Vînatul, fug. Mă prindeţi, mă omorîţi. Perfect! În afara unui lucru.

Se întoarse către avocat:

– Domnule Jensen, puteţi părăsi camera. Nu doresc să vă implic.

După ce avocatul plecă, Hull zise:

– Singura problemă rămasă este, bineînţeles, faptul că eu voi fi înarmat şi voi face tot ce îmi va sta în putinţă să vă omor. Pe oricare dintre voi. Pe toţi. Şi **aceasta** este ilegal.

Hull se scufundă cu graţie într-un scaun.

– Crima, totuşi, este a mea, nu a voastră. Eu v-am angajat ca să mă omorîţi. Nu aveţi habar că plănuiesc să mă apăr, să întorc foaia. Aceasta este o ficţiune legală, dar una care vă va salva de la devenirea de simple accesorii ale acţiunii. Dacă sînt prins că încerc să omor pe unul dintre voi, pedeapsa va fi severă. Dar nu voi fi prins. Unul dintre voi mă va omorî, astfel punîndu-mă în afara accesibilităţii justiţiei umane. Şi dacă voi fi aşa de nefericit încît să vă omor pe **toţi**, mă voi sinucide în mod învechit, cu otravă. Dar asta ar fi o dezamăgire pentru mine. Presupun că nu veţi fi aşa de stîngaci încît să se întîmple aceasta. Aveţi întrebări?

Vînătorii mormăiră între ei:

– Nenorocit de şmecher cu vorbe fanteziste.

– Las-o baltă, orice Vînat vorbeşte aşa.

– Crede că-i mai breaz ca noi, el, cu vorbăria lui grozavă.

– O să vedem noi ce bine vorbeşte cu o bucată de oţel în el.

Hull zîmbi cu răceală:

– Excelent. Presupun că situaţia e clară. Acum, vă rog spuneţi-mi care vă sînt armele.

Unul cîte unul, vînătorii răspunseră:

– Buzdugan.

– Plasă şi trident.

– Lance.
– Steaua dimineţii.
– Bolas.
– Iatagan.
– Puşcă cu baionetă, spuse Blaine cînd îi veni rîndul.
– Paloş.
– Halebardă.
– Sabie.
– Mulţumesc, domnilor, zise Hull. Voi fi înarmat, cu o floretă, bineînţeles, şi fără armură. Întîlnirea noastră va avea loc duminică în zori la domeniul meu. Majordomul vă va da fiecăruia o hîrtie conţinînd instrucţiuni complete despre cum se ajunge acolo. Să rămînă omul cu baioneta. Bună dimineaţa celorlalţi.
Vînătorii plecară. Hull spuse:
– Lupta cu baioneta este o artă ieşită din comun. Unde ai învăţat-o?
Blaine ezită, apoi zise:
– **În armată, între 1943-1945.**
– Eşti din trecut?
Blaine încuviinţă din cap.
– Interesant, spuse Hull, fără vreun interes deosebit. Deci, asta este, pot să spun, prima ta vînătoare.
– Da.
– Pari o persoană inteligentă. Cred că ai motivele tale ca să alegi aşa o slujbă întîmplătoare şi de proastă reputaţie.
– Nu prea mai am fonduri şi nu găsesc altceva de făcut.
– Bineînţeles, replică Hull, ca şi cînd ar fi ştiut tot timpul. Deci ai optat pentru vînătoare. Totuşi vînătoarea nu este un lucru pentru care să optezi. Şi vînătoarea Omului Bestie nu este pentru oricine. Meseria cere anumite capacităţi speciale, nu în ultimul rînd capacitatea de a omorî. Crezi că ai un talent înnăscut?
– Cred că da, răspunse Blaine, deşi nu se gîndise la întrebare pînă atunci.
– Stau şi mă gîndesc, reflectă Hull. În ciuda aparenţei tale războinice, nu pari genul ăsta. Ce faci dacă te trezeşti incapabil de a mă omorî? Ce te faci dacă eziţi în momentul crucial cînd oţelul scrîşneşte pe oţel?
– O să-mi încerc norocul, răspunse Blaine.
Hull aprobă agreabil cu capul.

– Poate că scînteile crimei zac adînc în tine, gata să ardă. Poate că nu. Această îndoială va adăuga vînătoarei sare şi piper - deşi s-ar putea să nu ai timp să o savurezi.

– Asta mă priveşte pe mine, spuse Blaine, simţind o repulsie intensă faţă de acest patron extravagant şi retoric. Pot să vă întreb ceva?

– Consideră-mă la dispoziţia dumitale.

– Mulţumesc. De ce doriţi să muriţi?

Hull se holbă la el, apoi izbucni în rîs.

– Acum, într-adevăr ştiu că eşti din trecut! Ce întrebare!

– Puteţi să răspundeţi?

– Bineînţeles, zise Hull. Se aplecă pe spate în scaun şi ochii lui căpătară privirea visătoare a unui om care pregătea un discurs.

– Am patruzeci şi trei de ani şi sînt sătul de zile şi nopţi. Sînt un om bogat şi unul neinhibat. Am experimentat, am inventat, am rîs, am plîns, am iubit, am urît, am gustat - pînă m-am săturat. Am încercat tot ce Pămîntul poate să-mi ofere şi am ales să nu repet în mod plictisitor experienţa. Cînd eram tînăr, îmi imaginam această excelentă planetă verde rotindu-se misterios în jurul astrului său galben arzător ca o comoară găsită, o cutie de bronz plină de plăceri, inepuizabile în conţinut şi nemăsurate în efectul lor asupra dorinţelor mele mereu înflăcărate. Dar acum, din păcate, am trăit mai mult şi am asistat la senzaţia sfîrşitului. Şi acum observ cu ce automulţumire burgheză rotundul şi grăsanul nostru Pămînt se învîrteşte la o distanţă prudentă şi cu un ritm invariabil, ca o stea ordinară şi groaznică. Şi cufărul imaginar cu comori al Pămîntului pare acum o cutie vopsită, plină cu jucării, a unui copil, deşartă în conţinut şi mediocră în efectul său asupra nervilor prea repede lipsiţi de bucurii.

Hull privi spre Blaine pentru a observa efectul vorbelor sale şi apoi continuă:

– Plictiseala se întinde în faţa mea acum ca o cîmpie întinsă şi aridă... şi eu am hotărît să nu mă plictisesc. Am ales, în locul acesteia, să merg mai departe, mai înainte, să plec, pentru a încerca ultima şi marea aventură a Pămîntului... aventura Morţii, poarta spre viaţa de apoi. Poţi să înţelegi asta?

– Sigur, spuse Blaine agasat, totuşi impresionat de afectarea lui Hull. Dar care este graba? Viaţa poate să vă mai rezerve nişte lucruri bune. Şi moartea este inevitabilă. De ce să o grăbeşti?

– Ai vorbit ca un adevărat optimist al secolului douăzeci, spuse Hull rîzînd. Viaţa este adevărată, viaţa este onestă... În zilele tale

trebuia să se creadă că viaţa este adevărată şi onestă. Ce alternativă există? Cîţi dintre voi credeţi cu adevărat în viaţa după moarte?

– Aceasta nu modifică temeiul punctului meu de vedere, replică Blaine, urînd poziţia aspră, rezervată şi rezonabilă care era forţat să şi-o asume.

– Ba îl modifică! Perspectiva asupra vieţii şi morţii s-a schimbat acum. În locul sfatului prozaic al lui Longfellow, urmări dictonul lui Nietzsche - să mori la momentul oportun! Oamenii inteligenţi nu se cramponează de ultimele fărîme de viaţă ca înecaţii care se apucă de o bucată de scîndură. Ei ştiu că viaţa de apoi este doar o porţiune infinitezimală din întreaga existenţă a omului. De ce să nu accelereze efemeritatea timpului cu cîţiva ani, dacă ei aşa o doresc? De ce nu ar trece peste o clasă sau două elevii aceia deştepţi? Numai fricoşii, proştii, needucaţii se cramponează de orice secundă monotonă posibilă pe Pămînt.

– Fricoşii, proştii şi needucaţii, repetă Blaine, şi nefericiţii care nu-şi pot permite asigurarea pentru viaţa după moarte.

– Bogăţia şi distincţia au privilegiile lor, zise Hull, zîmbind uşor, şi de asemenea obligaţiile lor. Una dintre aceste obligaţii este necesitatea de a muri la momentul potrivit, înainte să devii o pacoste semenilor tăi şi o spaimă pentru tine însuţi. Dar actul morţii depăşeşte distincţia şi educaţia. Este dovada fiecăruia de nobleţe, invitaţia de la rege, aventura sa cavalerească, marea faptă a vieţii sale. Şi modul în care se achita în acea acţiune singulară şi periculoasă este adevărata sa valoare ca om.

Ochii albaştri ai lui Hull erau aprigi şi strălucitori.

– Nu doresc să experimentez acest eveniment crucial în pat. Nu vreau să am o moarte plicticoasă, blîndă, comună, care să se furişeze peste mine deghizată în somn. Am ales să mor... luptînd.

Blaine încuviinţă din cap împotriva voinţei sale şi încercă un regret asupra morţii sale prozaice. Un accident de maşină! Ce plicticos, blînd şi comun. Şi cît de ciudată, întunecată, atavică şi nobilă părea alegerea morţii de lord a lui Hull. Pretenţioasă, desigur, dar atunci şi viaţa însăşi era o revendicare în vastul univers al materiei fără viaţă. Hull era ca un vechi nobil japonez care îngenunchează calm pentru a îndeplini ceremonia de hara-kiri, subliniind importanţa vieţii în adevărata alegere a morţii. Dar hara-kiri era o recunoaştere pasivă Estică, în timp ce modalitatea lui Hull de a muri era o moarte Vestică, aprigă, violentă, triumfătoare.

Era admirabilă, dar excesiv de iritantă pentru un om încă nepregătit să moară.

– Nu am nimic împotriva dumneavoastră sau a oricărui alt om care-şi alege moartea. Dar ce se va întîmpla cu vînătorii pe care plănuiţi să-i omorîţi? Ei nu au ales să moară şi nu vor supravieţui în viaţa de apoi.

Hull dădu din umeri.

– Ei aleg să trăiască periculos. În formularea lui Nietzsche, ei preferă să acţioneze în risc şi pericol şi să joace zaruri cu moartea. Blaine, te-ai răzgîndit cumva?

– Nu.

– Atunci ne întîlnim duminică.

Blaine se îndreptă spre uşă şi îşi luă hîrtia cu instrucţiuni de la majordom. În timp ce pleca, zise:

– Mă întreb dacă aţi luat în calcul un ultim lucru.

– Care ar fi acesta?

– Sigur v-aţi gîndit la el. Posibilitatea ca acest întreg minuţios scenariu - viaţa de apoi ştiinţifică, vocile morţilor, fantome - să fie pur şi simplu o farsă gigantică, o escrocherie care să facă bani, săvîrşită de Hereafter Inc.

Hull rămase perfect liniştit. Cînd vorbi, avea o undă de mînie în voce:

– Aceasta este **total** imposibil. Doar un om foarte needucat poate să gîndească un asemenea lucru.

– Poate. Dar nu aţi părea fraier dacă **ar fi** o farsă? Bună ziua, domnule Hull.

Plecă, bucuros de a-l fi zdruncinat pe nenorocitul ăla calm, încrezut şi retoric, chiar şi pentru o clipă, şi îşi spuse că propria sa moarte fusese aşa de plicticoasă, blîndă şi comună.

16

Următoarea zi, duminică, Blaine se duse la apartamentul lui Franchel să-şi ia puşca, baioneta, uniforma de vînător şi pachetul. I se dădu în avans jumătate din salariu, minus zece la sută şi costul echipamentului. Banii aceia erau bineveniţi, pentru că nu mai avea decît trei dolari şi mărunţiş.

Se duse la Panoul de Comandă pentru Spirite, dar Melhill nu mai lăsase nici un alt mesaj pentru el. Se întoarse în camera sa de hotel şi îşi petrecu după amiaza practicînd fandări şi parări.

În seara aceea, Blaine era tensionat, deprimat şi nervos la gîndul vînătoarei care trebuia să înceapă dimineaţa. Se duse într-un mic bar West Side al hotelului, care era proiectat să fie asemenea unui bar din secolul douăzeci, cu o tejghea de bar închisă la culoare şi strălucitoare, scaune de lemn, cabine, o şină de alamă şi rumeguş pe jos. Se băgă într-o cabină şi comandă bere.

Lămpile clasice cu neon străluceau slab şi un tonomat vechi, original cînta melodiile sentimentale ale lui Glenn Miller şi Benny Goodman. Blaine se aşeză, aplecîndu-se asupra paharului cu bere, întrebîndu-se trist cine şi ce era.

Era chiar el, cel care-şi găsise temporar de lucru ca vînător şi ucigaş de oameni?

Atunci ce se întîmplase cu **Tom Blaine**, fostul proiectant de bărci cu pînze, fostul ascultător de muzică de înaltă fidelitate, cititor de cărţi bune, spectator de piese bune de teatru? Ce se întîmplase cu acel tăcut, sardonic şi neagresiv om?

În mod sigur că acel om, găzduit în corpul său zvelt, nervos, modest, nu ar fi ales să omoare!

Sau ar fi ales?

Oare acel familiar şi regretat Blaine fusese învins şi domolit de trupul mare, cu muşchr puternici şi reflexe rapide de luptător, pe care-l primise? Şi oare era acel corp, cu propriile secreţii glandulare caracteristice picurînd în întunecatul flux sanguin, cu propriul creier distinct şi configurat, cu propriul sistem nervos cu semnale şi răspunsuri... era acel trup dominat responsabil pentru tot, tîrîndu-l pe neajutoratul său proprietar într-o violenţă criminală?

Blaine îşi frecă ochii şi îşi spuse că visa prostii. Adevărul era pur şi simplu că murise datorită unor împrejurări în afara controlului său, fusese renăscut în viitor şi se văzu neajutorat în afara slujbei de vînător. Q.E.D.

Dar acea explicaţie raţională nu-l satisfăcea şi nu mai avea timp să caute adevărul alunecos şi evaziv.

Nu mai era un observator detaşat al anului 2110. Devenise un participant implicat, un actor în locul unui spectator, cu tot cuprinsul negîndit în graba autorului. Acţiunea devenise irezistibilă, genera propriul său adevăr momentan. Frînele nu mai

funcţionau, şi motorul Blaine se rostogolea pe abruptul deal numit Viaţa, acumulînd energie fără a avea combustibil. Poate că aceasta de acum era ultima sa şansă pentru o privire, un calcul, o alegere măsurată...

Dar era deja prea tîrziu pentru un om intrat în cabina de vis-à-vis de el ca o umbră peste omenire. Şi Blaine se uită la faţa albă şi impasibilă a zombi-ului.

– Bună seara, zise zombi-ul.

– Bună seara, răspunse Blaine monoton. Vrei ceva de băut?

– Nu, mulţumesc. Sistemul meu nu răspunde la stimuli.

– Îmi pare rău să aud asta.

Zombi-ul dădu din umeri.

– Am un nume acum. M-am decis să mă numesc Smith pînă cînd îmi amintesc numele real. Smith. Îţi place?

– E un nume frumos.

– Mulţumesc. Am fost la un doctor. Mi-a spus că trupul meu nu-i bun de nimic. N-are vitalitate, n-are putere de recuperare.

– Nu poţi fi ajutat?

Smith negă din cap.

– Trupul este definitiv muribund - zombi. L-am ocupat prea tîrziu. Doctorul îmi mai dă cel mult cîteva luni.

– Foarte rău, spuse Blaine, simţind cum greaţa i se ridică în gît la vederea acelei feţe posace, cu riduri groase şi pielea plumburie, cu trăsăturile sale nearmonioase şi ochi calmi ca ai lui Buddha. Smith stătea, vlăguit şi nenatural, în haine ponosite de muncitor, cu faţa sa albă cu puncte negre scăpată ca prin urechile acului şi mirosind puternic a loţiune. Dar se schimbase. Deja Blaine putu vedea o oarecare uscăciune pe pielea odată flexibilă, anumite riduri în jurul ochilor, nasului şi gurii, pliuri de mirare pe frunte ca poansonările în pielea veche. Şi, amestecat cu mirosul greu de loţiune after-shave, lui Blaine i se păru că simte primele izuri de descompunere.

– **Ce vrei de la mine? rosti Blaine.**

– Nu ştiu.

– Atunci lasa-mă în pace.

– Nu pot, se scuză Smith.

– Vrei să mă omori? articulă Blaine cu gîtul uscat....

– Nu ştiu! Nu pot să-mi amintesc! Să te omor, să te protejez, să te schilodesc, să te iubesc... nu ştiu încă! Dar îmi voi aminti curînd, Blaine, îţi promit!

– Lasă-mă în pace, replică Blaine cu muşchii tensionaţi.

– Nu pot. Nu înţelegi? Nu ştiu nimic, decît de tine. Efectiv nimic. Nu cunosc lumea asta sau oricare alta, nici o persoană, nici o figură, nici un suflet sau vreo amintire. Eşti singurul meu punct de reper, centrul existenţei mele, singurul meu motiv de a trăi.

– Termină!

– Dar e adevărat! Crezi că-mi place să tîrăsc structura asta de carne pe străzi? Ce folos are viaţa fără speranţă şi viitor, şi fără amintiri? Mai bine moartea! Viaţa înseamnă carne scîrboasă descompusă, şi moartea este spirit pur! M-am gîndit la asta, am visat despre asta, despre frumoasa moarte fără trup! Dar un lucru mă opreşte. Te am pe tine, Blaine, ca să mă menţin!

– Pleacă de aici, zise Blaine, cu o greaţă amară în gură.

– Tu, soarele şi luna mea, stelele mele, Pămîntul meu, întregul meu univers, viaţa mea, gîndirea mea, prietenul meu, duşmanul meu, iubitul meu, ucigaşul meu, soţia mea, tatăl meu, copilul meu, soţul meu...

Pumnul lui Blaine ţîşni, lovindu-l pe Smith în falcă. Zombi-ul fu aruncat înapoi în cabină. Expresia lui nu se schimbă, dar o vînătaie roşiatică apăru pe falca plumburie.

– Semnul **tău** ! murmură Smith.

Pumnul lui Blaine ezită pentru altă lovitură şi apoi îl lăsă în jos.

Smith se ridică în picioare.

– Plec. Ai grijă de tine, Blaine. Nu muri încă! Am nevoie de tine. Îmi voi reaminti curînd şi voi veni la tine.

Smith, cu faţa sa ursuză, vlăguită, învineţită şi impasibilă, părăsi barul.

Blaine comandă un whisky dublu şi stătu o mulţime cu el în faţă, încercînd să-şi calmeze tremurul mîinilor.

17

Blaine ajunse la domeniul Hull cu autobuzul sătesc cu reacţie, o oră înainte de crăpatul zorilor. Era îmbrăcat într-un costum tradiţional vînătoresc - cămaşă kaki şi pantaloni, pantofi cu talpa de cauciuc şi o pălărie cu boruri largi. Desaga de cîmp era aruncată pe un umăr, iar pe celălalt îşi ducea puşca şi baioneta într-o pungă de plastic.

Un servitor îl întîmpină la poarta din faţă şi îl conduse înăuntru la conacul de jos, cu multe coridoare. Blaine află că domeniul Hull consta din nouăzeci de acri cu pădure în Munţii Adirondack între Keene şi Elisabethtown. Aici, îi spuse servitorul, tatăl lui Hull se sinucisese la vîrsta de cincizeci şi unu de ani, omorînd şase vînători înainte ca un luptător cu sabie să-i taie capul. Ce moarte glorioasă! Unchiul lui Hull, pe de altă parte, a ales să umble furios prin San Francisco, un oraş pe care-l iubise dintotdeauna. Poliţia a fost nevoită să-l împuşte de douăsprezece ori cu arma cu raze, înainte să cadă, şi omorî şapte trecători. Ziarele exploatară mult evenimentul şi relatările despre aceasta au fost păstrate în albumul familiei. Asta doar arăta diferenţa de temperamente, sublinia bătrînul servitor guraliv. Unii, ca de exemplu unchiul, erau oameni veseli, prietenoşi, care doreau să moară în mulţime, atrăgînd o oarecare atenţie. Alţii, ca actualul domn Hull, erau mai mult înclinaţi spre natură şi singurătate.

Blaine aprobă politicos din cap la toate acestea şi fu condus într-o cameră mare, rustică, unde erau convocaţi vînătorii, care-şi beau cafeaua şi îşi mai ascuţeau puţin armele. Lumina sclipi pe paloşul de oţel albăstrui, pe halebarda argintie, oscilînd de-a lungul vîrfului lustruit al lancei şi licări cu răceală pe vîrfurile de diamant ale buzduganului şi stelei de dimineaţă. La prima vedere, lui Blaine i se păru o scenă din timpuri medievale. Dar dacă se gîndea mai bine, hotărî că este mai mult ca un scenariu de film.

– Trage-ţi un scaun amice, zise omul cu halebarda. Bine ai venit la Societatea de Protecţie Benevolă a Măcelarilor, Oamenilor de la Abator şi Ucigaşilor de Voie. Mă numesc Sammy Jones, cel mai bun luptător cu halebarda din toată America şi probabil Europa.

Blaine se aşeză şi fu prezentat celorlalţi vînători. Reprezentau şase naţionalităţi, deşi engleza era limba comună. Sammy Jones era un om îndesat, cu parul negru şi umeri ca de taur, îmbrăcat cu pantaloni kaki peticiţi şi decoloraţi, avînd cîteva vechi cicatrici de vînătoare de-a lungul feţei abrupte cu sprîncene groase.

– Prima vînătoare? întrebă, privind spre pantalonii kaki frumos călcaţi ai lui Blaine.

Blaine aprobă cu capul, îşi scoase carabina din punga de plastic şi ataşă baioneta în căpătui său. Verifică siguranţa, strînse cureaua puştii şi îi scoase din nou baioneta.

– Chiar poţi să mînuieşti chestia asta? întrebă Jones.

– Bineînţeles, răspunse Blaine mai sigur decît se simţea.

– Sper. Tipi ca Hull au fler pentru oamenii slabi. Încearcă să-i termine mai repede din grup.

– Cît durează de obicei o vînătoare?

– Păi, cea mai lungă la care am participat a fost de opt zile. Asta a fost în Asturia unde a păţit-o prietenul meu Sligo. În general o grupă bună poate să doboare un vînat într-o zi sau două. Depinde de cum vrea să moară. Unii încearcă să reziste cît pot mai mult. Aleargă ca să se apere. Se ascund în peşteri şi virogi, căţei murdari şi perfizi, şi trebuie să te duci după ei şi să încerci o lovitură în faţă. Aşa o păţit-o Sligo. Dar nu cred că Hull este aşa. Vrea să moară ca un mare erou „înghiţitor de săbii". Aşa că va sta la pîndă şi îşi va încerca norocul, vrînd să vadă pe cîţi dintre noi poate să-i doboare cu „stiletul său de înjunghiat porci".

– Vorbeşti ca şi cînd n-ai fi de acord, zise Blaine.

Sammy Jones îşi ridică sprîncenele stufoase:

– Nu prea-mi place să se facă mare vîlvă despre moarte. Uite că vine eroul în carne şi oase.

Hull intră în cameră, suplu şi elegant în mătase kaki, cu o cravată de mătase albă înnodată larg în jurul gîtului. Purta un pachet uşor şi pe un umăr avea o floretă subţire, ameninţătoare.

– Bună dimineaţa, domnilor. Aveţi armele ascuţite, pachetele în ordine, şireturile legate bine? Excelent!

Hull se îndreptă spre o fereastră şi deschise perdelele.

– Iată primii zori de zi, o glorioasă licărire pe cerurile noastre din est, vestitori ai aprigului Suveran Soare care guvernează cursa. Vă voi lăsa acum. Un servitor vă va informa cînd s-a sfîrşit termenul meu de graţie de jumătate de oră. Apoi puteţi să mă urmăriţi şi să mă omorîţi cum m-aţi zărit. Dacă sînteţi în stare ! Domeniul este îngrădit. Voi rămîne în limitele sale şi aşa veţi face şi dumneavoastră.

Hull se înclină, apoi părăsi rapid şi graţios încăperea.

– Doamne, urăsc păsările astea excentrice! ţipă Sammy Jones, după ce uşa se închise. Sînt toţi la fel, absolut toţi. Se comportă aşa de rece şi obişnuit, aşa de al naibii de **eroic**! Dacă ar şti cît de al dracului de **proşti** cred că sînt ei... am fost la douăzeci şi opt de chestii d'astea.

– De ce vînezi? rosti Blaine.

Sammy Jones ridică din umeri.

– Tatăl meu a fost luptător cu halebarda şi m-a învăţat şi pe mine. Este singurul lucru pe care-l ştiu.

– Poţi învăţa altă meserie, sugeră Blaine.

– Cred că pot. Treaba este că-mi **place** să-i omor pe gentlemanii ăştia aristocraţi. Urăsc pe fiecare bogat nenorocit, cu viaţa lor afurisită de apoi pe care un sărac nu şi-o poate permite. Îmi face plăcere să-i omor şi dacă aş avea bani, aş plăti pentru privilegiul ăsta.

– Şi lui Hull îi face plăcere să omoare oameni sărmani ca tine. Este o lume tristă.

– Nu, doar una onestă. Ridică-te, îţi fixez eu pachetul cum trebuie.

Cînd termină treaba, Sammy Jones zise:

– Uite Tom, n-ai vrea să fim alături la vînătoarea asta? Protecţie reciprocă, vrei?

– Protecţia **mea**, vrei să spui?

– Nu e nimic de ce să-ţi fie ruşine. Orice meşteşug trebuie învăţat înainte de a fi practicat. Şi ce om mai bun ca mine poate exista, de la care să-l înveţi, cel mai bun dintre cei buni?

– Mulţam. O să încerc să mă menţin pînă la capăt, Sammy.

– O să te descurci. Fii atent, Hull este scrimer şi scrimerii au micile lor şmecherii pe care ţi le voi explica în timpul mersului. Cînd...

În acel moment intră un servitor, purtînd un cronometru vechi, ornamentat. Cînd a doua limbă trecu de doisprezece, se uită fix la vînători:

– Domnilor, termenul de graţie a trecut. Cursa poate începe.

Vînătorii ieşiră afară de-a valma în zorii de zi gri şi ceţoşi. Theseus, copoiul, legănîndu-şi tridentul pe umeri, luă urma de îndată. Ducea în sus spre un munte încununat de ceţuri.

Răspîndiţi într-un rînd lung, vînătorii începură să urce muntele.

În curînd, soarele timpuriu al dimineţii răspîndea ceţurile. Theseus pierdu urma cînd aceasta trecu printre pietre golaşe. Vînătorii se împrăştiară în linie frîntă de-a lungul cărării muntelui şi continuară să avanseze încet spre înălţimi.

La amiază, omul cu paloşul culese un fragment de mătase kaki dintr-un tufiş ţepos. Cîteva minute mai tîrziu, Theseus găsi urme de paşi pe muşchi. Ele duceau în jos, într-o vale îngustă, des împădurită. Cu nerăbdare, vînătorii avansară.

– Aici este! ţipă unul.

Blaine se roti şi văzu, la cincizeci de iarzi în dreapta lui, omul cu steaua dimineţii alergînd înainte. Era cel mai tînăr dintre vînători,

un sicilian brunet, sigur pe el. Arma sa era formată dintr-un mîner robust de frasin, de care era fixat un lanţ. La capătul lanţului se afla o bilă prevăzută cu multe ţinte, steaua dimineţii. Îşi rotea arma deasupra capului şi cînta din toţi plămînii.

Sammy Jones şi Blaine alergară către el. Îl văzură pe Hull ieşind din tufişuri cu floreta în mînă. Sicilianul sări înainte şi păli o lovitură care ar fi dărîmat un copac. Hull o evită uşor, dîndu-se la o parte şi lovi cu vîrful spadei.

Omul cu steaua dimineţii gîlgîi şi căzu străpuns în gît. Hull îşi propti un picior pe pieptul său, îşi eliberă floreta şi dispăru iar în pădurice.

– Niciodată n-am înţeles de ce un om ar utiliza o stea a dimineţii, zise Sammy Jones. Prea neîndemînatic. Dacă nu-ţi loveşti omul din prima clipă, nu te mai redresezi la timp.

Sicilianul era mort. Trecerea lui Hull prin pădurice era vizibilă clar. Se repeziră după el, urmaţi de majoritatea vînătorilor cu flancatori aranjaţi pe orice parte.

În curînd întîlniră iarăşi roca, şi urma fu pierdută.

Căutară toată după-amiaza, fără noroc. La apus, instalară o tabără pe versant, postară gărzi şi discutară ziua de vînătoare la un mic foc de tabără.

– Unde crezi că este? rosti Blaine.

– Poate fi oriunde pe domeniul ăsta afurisit, replică Jones. Adu-ţi aminte că el cunoaşte fiecare petic de pămînt aici. Noi îl vedem pentru prima oară.

– Atunci, se poate ascunde de noi la infinit.

– Dacă ar vrea. Dar el vrea să fie omorît, mai ştii asta? Într-un mod sclipitor, eroic. Aşa că va încerca să ne doboare pînă cînd îi venim de hac.

Blaine se uită peste umăr la pădurea întunecată:

– Ar putea fi acolo şi să ne asculte.

– Fără îndoială că aşa este, spuse Jones. Sper ca gărzile să nu adoarmă.

Conversaţia zumzăi în mica tabără şi focul arse. Încet. Blaine îşi dori să vină dimineaţa. Întunericul inversa rolurile. Vînătorii erau cei vînaţi acum, pîndiţi de un sinucigaş crud şi amoral care intenţiona să ia cît mai multe vieţi posibil cu el.

Cu acest gînd adormi.

Cu puţin înainte de răsărit fu trezit de un ţipăt. Apucîndu-şi puşca, sări în picioare şi dispăru în întuneric. Urmă alt ţipăt, mai aproape de această dată şi un sunet de mişcare rapidă prin pădure. Apoi, cineva aruncă o grămadă de frunze pe focul mocnit.

În strălucirea galbenă bruscă, Blaine văzu un om clătinîndu-se înapoi spre tabără. Era una din gărzi, trăgînd lancea după sine. Sîngera în două locuri, dar rănile nu păreau fatale.

– Nenorocitul ăla, suspină lăncierul, nenorocitul ăla prost.

– Stai calm, Chico, zise unul din oameni, deschizîndu-i cămaşa ca să curăţe şi să bandajeze rana. L-ai răpus?

– A fost prea iute, gemu omul cu lancea. Nu l-am nimerit.

Acesta fu sfîrşitul odihnei din acea noapte.

Vînătorii se puseră din nou în mişcare la prima lumină a zorilor, împrăştiaţi pe o suprafaţă mare, căutînd o urmă a Vînatului. Theseus găsi un nasture rupt şi apoi o urmă de picior, pe jumătate ştearsă. Vînătoarea coti din nou, şerpuind pe lîngă un munte îngust.

În faţa grupului, Otto dădu dintr-o dată un ţipăt:

– Hei! Aici! L-am prins!

Theseus se grăbi înspre el, urmat de Blaine şi Jones. Îl văzură pe Hull retrăgîndu-se, fiind atent în timp ce Otto avansă rotindu-şi bolasul deasupra capului cu păr tuns scurt. Lasoul argentinian şuieră prin aer, cele trei bile metalice zărindu-se neclar. Apoi Otto îl lăsă. Instantaneu Hull se trînti la pămînt. Bolasul şerpui prin aer cîţiva centimetri deasupra capului său, se încolăci în jurul unei crengi de copac şi o rupse. Hull, rînjind larg, fugi către omul dezarmat.

Înainte să-l atingă, Theseus ajunse, agitîndu-şi tridentul. Schimbară un rînd de atacuri. Apoi Hull se întoarse şi fugi.

Theseus se năpusti. Vînatul urlă de durere, dar continua să fugă.

– L-ai rănit? întrebă Jones.

– L-am rănit în fund. Probabil mai dureros pentru mîndria lui, răspunse Theseus.

Vînătorii continuară să alerge pe munte în jos, respirînd cu greutate. Dar pierduseră din nou Vînatul.

Se răspîndiră, înconjurînd muntele care se îngusta şi încet, încet începură să-şi croiască drum spre culme. Zgomotele ocazionale şi

urmele de paşi le arătau că Vînatul era încă în faţa lor, retrăgîndu-se spre vîrf. Pentru că piscul se îngusta, fură în stare acum să-şi strîngă rîndurile, micşorînd şansele lui Hull de a scăpa printre ei.

Tîrziu spre după-amiază, pinii şi molizii deveniră din ce în ce mai rari. Deasupra lor se zărea un labirint confuz de bolovani de granit şi după ei însuşi vîrful muntelui.

– Să fiţi atenţi! anunţă Jones vînătorii.

De-abia rosti aceste cuvinte, că Hull îşi lansă atacul.

Sărind din spatele unei stînci, veni la bătrînul Bjorn, omul cu buzduganul, cu floreta şuierînd prin aer, încercînd să-l doboare rapid şi să scape de sub nasul vînătorilor.

Dar Bjorn se lăsă încet la pămînt, parînd cu atenţie loviturile floretei cu ambele mîini pe buzdugan, ca şi cînd ar fi la armată. Hull înjură mînios şi se aruncă într-o parte, la timp pentru a evita o izbitură a buzduganului.

Bătrînul Bjorn închise prea rapid. Spadasinul îl lovi încoace şi în colo în piept, ca un şarpe care sîsîie. Buzduganul lui Bjorn căzu şi trupul său se rostogoli la vale.

Dar vînătorii închiseră din nou cercul. Hull se retrase în sus într-un labirint de bolovani.

Vînătorii îl împinseră mai sus. Blaine observă că soarele era aproape la asfinţit, era deja o nuanţă de amurg în aer, umbrele lungi întinzîndu-se de-a lungul stîncilor gri.

– Se lasă seara, îi spuse lui Jones.

– Mai e cam o jumătate de oră de lumină, replică Jones, scrutînd cerul. Ar fi bine să-i venim repede de hac. Pe întuneric poate să ne răpună pe oricare dintre noi care sîntem pe muntele ăsta.

Se mişcară mai repede acum, căutînd printre bolovanii înalţi.

– Ar putea prăvăli stînci pe noi, zise Blaine.

– Nu face el asta. E prea mîndru.

De aceea, Hull ieşi din spatele unei stînci mari în spatele lui Blaine.

– În regulă carabinierule, spuse acesta.

Blaine, cu arma la picior, de-abia reuşi să pareze lovitura. Lama floretei scrîşni de-a lungul butoiaşului armei, pe lîngă gît. Automat o devie. Ceva îl împinse să urle în timp ce lovea, urmînd crestătura înverşunată de eviscerare, apoi cu o izbitură de pat de puşcă cu care intenţiona să împrăştie creierii duşmanului sau pe stînci. În acel moment, Blaine nu mai era un om civilizat care acţiona dintr-o

necesitate dureroasă, era o creatură primară, urmîndu-şi cu veselie adevărata sa vocaţie de criminal.

Vînatul îi evită loviturile cu o graţie, rapidă şi extraordinară. Blaine se împiedică după el, mînia slăbindu-i îndemînarea. Deodată fu dat la o parte de Sammy Jones.

– Mie, zise Jones. Lasă-mi-l mie. Sînt al tău, Hull. Încearcă-mă cu stiletul.

Hull, cu faţa lipsită de orice expresie, avansă cu floreta scînteind. Jones stătea neclintit cu picioarele uşor înclinate, rotind uşor halebarda în mîini. Hull fentă şi lovi. Jones pară aşa de tare, încît săriră scîntei şi floreta se îndoi ca o nuieluşă.

Ceilalţi vînători sosiseră între timp. Îşi ocupară locurile pe stîncile vecine, comentînd duelul şi dînd sfaturi.

– Ţintuieşte-l de stîncă, Sammy!

– Nu, în prăpastie cu el!

– Ai nevoie de ajutor?

– La naiba, nu! strigă Sammy spre ei.

– Ai grijă să nu-ţi atingă vreun deget, Sammy.

– N-avea grijă.

Blaine privi, furia părăsindu-l la fel de repede cum a venit. El presupuse că o secure ar fi o armă grosolană, care necesita un impuls complet pentru fiecare lovitură. Dar Sammy Jones mînuia mica şi scurta halebardă ca şi cînd ar fi un baston. Nu avea nevoie de impuls, ci lovea din orice poziţie, revenind instantaneu, greutatea şi atacul său implacabil obligîndu-l pe Hull să se retragă spre marginea abruptă a stîncii. Nu existau termeni reali de comparaţie între cei doi bărbaţi, realiză Blaine. Hull era un amator dotat, un diletant, pe cînd Jones era un ucigaş de profesie. Era ca şi cînd ai compara un cîine feroce de casă cu un tigru din junglă.

Sfîrşitul veni uşor, în amurgul albăstrui al vîrfului de munte. Sammy Jones pară un atac şi păşi înainte, aruncînd cu halebarda. Lama muşcă adînc în partea stîngă a lui Hull. Acesta căzu urlînd, la vale. Cîteva secunde după aceea îi auziră trupul zdrobindu-se şi rostogolindu-se.

– Marchează unde a căzut, zise Sammy Jones.

– Ar trebui să fie mort, spuse omul cu paloşul.

– Probabil că este. Dar nu este o lucrare dibace dacă nu ne asigurăm de asta.

Pe drumul de întoarcere găsiră trupul schilodit şi fără viaţă a lui Hull. Marcară locul pentru înmormîntare şi plecară de pe domeniu.

18

Vînătorii se întoarseră în oraş în grup şi traseră un chef straşnic. În timpul serii, Sammy Jones îl întrebă pe Blaine dacă nu ar vrea să-l acompanieze la următorul omor.

– Am o treabă frumoasă aranjată la Omsk. Un nobil rus vrea să ţină nişte lupte de gladiatori, trebuie să foloseşti lancea, dar e la fel ca şi cu puşca. Te voi instrui pe drum. După Omsk este organizată o vînătoare măreaţă la Manila. Cinci fraţi vor să se sinucidă împreună. Vor să fie răpuşi de cincizeci de vînători. Ce spui, Tom?

Blaine se gîndi cu prudenţă înainte să răspundă. Viaţa de vînător era cea mai compatibilă pe care o găsise pînă acum în această existenţă. Îi plăcea compania unor oameni grosolani ca Sammy Jones, viaţa în aer liber, judecarea corectă şi simplă a faptelor care şterg orice îndoieli.

Pe de altă parte era ceva complet lipsit de sens să te tot plimbi în jurul lumii ca ucigaş plătit, o modernă şi confirmată versiune a bătăuşului, mardeiaşului şi cuţitarului. Era ceva zadarnic în acţiunea de dragul acţiunii, cu nici o intenţie sau scop clar în spatele ei, nici o hotărîre sau descoperire. Aceste motive n-ar fi apărut dacă ar fi fost cu adevărat ceea ce trupul său părea, dar nu era aşa. Acest hiatus exista şi trebuia să-i facă faţă.

Şi în sfîrşit erau alte probleme care existau în această lume, alte deziderate mai apropiate de personalitatea sa. Şi acestea trebuiau realizate.

– Îmi pare rău, Sammy.

Jones clătină din cap.

– Faci o greşală, Tom. Eşti un criminal înăscut. Nu poate fi nimic altceva pentru tine.

– Poate, acum. Trebuie să aflu singur.

– Bine, atunci noroc. Şi ai grijă de trupul tău. Ai ales unul frumos.

Blaine clipi involuntar.

– Este chiar aşa de evident?

Jones zîmbi.

– Nu sînt din pădure, Tom. Pot să spun cînd un om se afla într-o gazdă. Dacă mintea ta ar fi fost **născută** în acel corp, ai veni imediat să vînezi cu mine. Şi dacă mintea ţi-ar fi fost născută în alt trup...

– Da?

– N-ai fi mers la vînătoare în primul rînd. Este o îmbinare nefericită, Tom. Mai bine te-ai gîndi încotro apuci.

– Mersi, spuse Blaine.

Dădură mîna şi Blaine plecă spre hotel.

Ajunse în cameră şi se aruncă îmbrăcat pe pat. Cînd se va scula, o va suna pe Marie. Dar deocamdată trebuia să doarmă. Toate planurile, gîndurile, problemele, hotărîrile, chiar visele trebuiau să mai aştepte. Era frînt de oboseală.

Închise lumina. În cîteva secunde era adormit.

Cîteva ore mai tîrziu se trezi cu senzaţia că ceva nu e în regulă. Camera era neluminată. Totul era calm, mai tăcut şi mai răbdător decît are New York-ul dreptul de a fi.

Se ridică în pat şi auzi o uşoară mişcare în cealaltă parte a camerei, lîngă chiuvetă.

Blaine se întinse şi aprinse lumina. Nu era nimeni în cameră. Dar în timp ce privea, chiuveta sa smălţuită se ridică în aer. Se urcă uşor, plutind imposibil fără suport. Şi în acelaşi timp auzi un rîset slab, tremurător.

Ştiu pe loc că era bîntuit de către un strigoi.

Cu atenţie, ieşi din pat şi se îndreptă spre uşă.

Chiuveta suspendată se prăbuşi dintr-o dată şi plonjă spre capul său. Se feri şi chiuveta se sfărîmă de zid.

Cana cu apă se ridică prin levitaţie, urmată de două pahare grele. Învîrtindu-se şi rotindu-se straniu, porniră spre el.

Blaine apucă o pernă ca scut şi se grăbi spre uşă.

Trase zăvorul în timp ce paharul tremura deasupra capului său. Uşa nu vroia să se deschidă. Strigoiul o ţinea închisă.

Cana îl lovi puternic în coaste. Paharul rămase zbîrnîind ameninţător în timp ce se rotea deasupra capului său. Fu nevoit să se retragă de la uşă.

Îşi aminti de ieşirea de incendiu de lîngă fereastra sa. Dar şi strigoiul gîndise la fel, în timp ce el se mişca spre geam. Perdelele

luară deodată foc. În acelaşi moment perna pe care o ţinea se aprinse şi ea şi Blaine o aruncă.

– Ajutor! Ajutor !

Fu înghesuit într-un colţ al camerei. Cu o bubuitură patul alunecă înainte, blocîndu-i retragerea. În aer se ridică uşor un scaun şi se postă pentru o lovitură deasupra capului.

Şi în mod continuu se auzea un rîset slab tremurător pe care Blaine aproape că-l recunoscuse.

PARTEA A TREIA

19

După ce patul se strecură spre el, Blaine strigă după ajutor cu o voce care făcu să zbîrnîie ferestrele. Singura replică fu rîsul ascuţit al strigoiului.

Erau toţi surzi în hotel? De ce nu răspundea cineva?

După aceea îşi dădu seama că prin însăşi natura lucrurilor, nimănui nu i-ar păsa să-l ajute. Violenţa era un lucru obişnuit în această lume şi moartea unui om era în întregime problema lui. N-ar fi nici o anchetă. Omul de serviciu doar ar curăţa murdăria dimineaţa şi camera va fi dată liberă.

Uşa lui era de netrecut. Singura alternativă pe care o vedea era să sară peste pat şi prin geamul închis. Dacă ar face saltul corect, ar cădea pe scara de incendiu ce venea pînă la brîu şi care înconjura clădirea. Dacă ar sări prea tare s-ar duce peste scară şi ar cădea trei etaje pînă în stradă.

Scaunul îl lovi peste umeri şi patul hurui, venind în faţă ca să-l ţintuiască de perete. Blaine făcu un calcul, rapid al unghiurilor şi distanţelor, se adună şi se aruncă spre fereastră.

Lovi din plin, dar nu luase în considerare progresul ştiinţei moderne. Geamul se curbă în afară ca o foaie de cauciuc şi reveni la loc cu putere. Fu aruncat de perete şi căzu ameţit pe podea. Uitîndu-se în sus, văzu un birou greu mişcîndu-se spre el şi balansînd uşor.

În timp ce strigoiul îşi folosi forţa lunatică la mişcarea biroului, uşa nepăzită se deschise de perete. Smith intră în cameră, cu impasibila lui faţă cu trăsături zombi, deviind biroul în cădere cu umărul său.

– Haide!

Blaine nu puse întrebări. Se căţără ca să se ridice în picioare şi apucă marginea uşii ce se închidea. Cu ajutorul lui Smith o deschise din nou şi cei doi bărbaţi ieşiră repede afară. Din cameră auzi un strigăt de furie zadarnică.

Smith merse repede prin hol, cu o mînă rece strînsă de încheietura mîinii lui Blaine. Coborîră scările şi ieşiră prin holul hotelului în stradă. Faţa zombi-ului era albă ca de plumb, în afară vînătăii roşietice unde îl lovise Blaine. Vînătaia se întinsese pe aproape jumătate de faţă, amestecîndu-se într-o mască grotescă de Arlechin.

– Unde mergem? întrebă Blaine.

– Într-un loc sigur.

Ajunseră la o intrare veche şi neutilizată de metrou şi coborîră. După ce săriră jos, ajunseră la o mică uşă metalică montată în peretele crăpat de beton. Smith deschise uşa şi îi făcu semn lui Blaine să-l urmeze.

Blaine ezită şi prinse o insinuare de rîs ascuţit. Strigoiul îl urmase, aşa cum Eumenide îşi urmărea odată victimele sale pe străzile Atenei antice. Putea sta în lumea iluminată de afară dacă dorea, obsedat de un spirit nebun. Sau putea coborî apoi cu Smith prin uşa metalică în întunericul de după ea, spre un destin incert al lumii interlope.

Rîsul strident crescu în intensitate. Blaine nu mai ezită. Îl urmă pe Smith prin uşa metalică şi o închise după el.

Pentru moment, strigoiul nu-l mai urmărea. Merseră de-a lungul unui tunel iluminat din cînd în cînd de cîte un bec, trecură pe lîngă ţevi în zidărie şi cadavrul gri al unui tren de metrou pe lîngă cabluri metalice care zăceau în colaci gigantici. Aerul era umed şi mirosea urît, iar noroiul subţire de pe jos făcea mersul nesigur.

– Unde mergem? întrebă Blaine.
– Acolo unde te pot proteja, răspunse Smith.
– Poţi?
– Spiritele nu sînt invulnerabile. Exorcismul este posibil dacă este cunoscută adevărata identitate a fantomei.
– Atunci, ştii cine mă bîntuie?
– Cred că da. Este o persoană care logic ar putea fi.
– Cine?
Smith dădu din cap:
– Aş prefera să nu-i pronunţ numele încă. N-are sens să o chemăm dacă nu se află aici.
Coborîră o serie de trepte argiloase ruinate într-o încăpere mai mare şi înconjurară marginea unei bălţi negre, a cărei suprafaţă părea la fel de tare şi liniştită ca un avion cu reacţie. De cealaltă parte a bălţii era un pasaj. Un om stătea în faţa lui, blocînd accesul.
Era un Negru înalt, zdravăn, îmbrăcat în zdrenţe, înarmat cu o bucată de ţeavă metalică. După cum arăta, Blaine ştiu că este un zombi.
– Este prietenul meu, zise Smith. Pot să-l aduc înăuntru?
– Eşti sigur că nu-i inspector?
– Absolut sigur.
– Aşteaptă aici, spuse Negrul.
Dispăru în pasaj.
– Unde sîntem? întrebă Blaine.
– Sub New York, într-o serie de tunele neutilizate de metrou, de vechi canale colectoare şi pasaje pe care le-am transformat pentru uzul nostru.
– Dar de ce am venit aici?
– Unde în altă parte am fi putut merge? replică surprins Smith. Asta este casa mea. Nu ştiai? Te afli în colonia zombi a New York-ului.
Blaine nu considera o colonie zombi ca o îmbunătăţire faţă de o fantomă, dar nu avea timp să se gîndească la aşa ceva. Negrul se întoarse. Cu el se afla un om foarte bătrîn care umbla ajutat de un baston. Faţa acestuia era brăzdată de o reţea de mii de cute şi ri-duri. Ochii de-abia i se zăreau prin fina ornamentaţie spiralată a cărnii deformate, chiar şi buzele îi erau ridate.
– Acesta este omul despre care mi-ai vorbit?

– Da, domnule, zise Smith. Acesta este omul. Blaine, dă-mi voie să te prezint domnului Kean, şeful coloniei noastre. Pot să-l duc înăuntru, domnule?

– Poţi, spuse bătrînul. Şi vă voi însoţi o vreme.

Începură să meargă de-a lungul pasajului, domnul Kean sprijinindu-se cu greutate de braţul Negrului.

– În mod obişnuit, vorbi domnul Kean, numai zombii sînt admişi în colonia noastră. Toţi ceilalţi nu au acces. Dar sînt ani de cînd n-am mai vorbit cu cineva normal şi cred că experienţa mi-ar fi de folos. De aceea, la cererea sinceră a lui Smith, am făcut o excepţie în cazul tău.

– Vă sînt recunoscător, replică Blaine, sperînd că are motiv să fie.

– Nu mă înţelege greşit. Nu sînt împotrivă ca să te ajutăm. Dar în primul rînd şi înainte de toate sînt răspunzător de siguranţa a unsprezece mii de zombi care trăiesc sub New York. Din cauza lor cei normali trebuie ţinuţi la distanţă. Exclusivitatea este singura noastră speranţă într-o lume ignorantă.

Domnul Kean făcu o pauză.

– Dar poate că ne poţi ajuta, Blaine.

– Cum?

– Ascultînd, înţelegînd şi învăţînd pe alţii ceea ce ai aflat. Educaţia este singura noastră speranţă. Spune-mi, ce ştii despre problemele unui zombi?

– Foarte puţine.

– Te voi instrui eu. Zombeismul, domnule Blaine, este o boală care a avut mult timp o puternică aură superstiţioasă în jurul ei, comparabilă cu aura generată de boli ca epilepsia, lepra sau dansul Sf. Vitus. Tendinţa de spiritualizare este una obişnuită. Ştii, schizofrenia se credea mai demult că înseamnă posedarea de către diavoli, iar idioţii hidrocefali erau consideraţi ca fiind răniţi de straniu. Fantasme similare atacau zombeismul.

Merseră în linişte cîteva clipe. Domnul Kean spuse:

– Superstiţia despre zombi este esenţial haitiană; boala zombi, deşi rară, este răspîndită în întreaga lume. Dar superstiţia şi boala au devenit confuze în mintea publicului. Superstiţia despre zombi este un element al cultului haitian Vodun: o fiinţă umană a cărui suflet a fost furat prin magie. Corpul zombi-ului poate fi utilizat aşa cum doreşte vrăjitorul, poate fi chiar măcelărit şi vîndut pentru carne la piaţă. Dacă zombi-ul mînca sare sau privea marea, îşi dădea seama că este mort şi se întorcea în mormîntul său. Pentru

toate astea nu exista în fapt nici o bază. Superstiţia a apărut datorită bolii descrise în mod similar. Pe vremuri era extrem de rară. Dar astăzi, odată cu avansarea tehnicii pentru schimbarea de suflete şi reîncarnării, zombeismul a devenit mai obişnuit. **Boala** zombi apare cînd un suflet ocupă un trup care a rămas prea mult fără chiriaş. Trupul şi sufletul nu sînt una, cum sînt ale dumitale, domnule Blaine. Ele există, în schimb, ca entităţi cvasi-independente, angajate într-o cooperare dificilă. Ia-l pe prietenul nostru Smith ca exemplu tipic. Poate controla acţiunile corpului său în mare, dar coordonarea fină este imposibilă pentru el. Vocea lui este incapabilă de o modulaţie discretă şi urechile sale nu recepţionează nuanţele subtile din intonaţie. Faţa îi este lipsită de expresie, pentru că nu are sau are foarte puţin control asupra musculaturii. Îşi conduce trupul, dar de fapt nu este parte integrantă a lui.

– Şi nu se poate face nimic? întrebă Blaine.

– În momentul de faţă, nimic.

– Îmi pare foarte rău, spuse stînjenit Blaine.

– Nu este o pledoarie pentru a avea compătimirea dumitale, îi zise Kean. Este doar o cerere pentru cea mai elementară înţelegere. Pur şi simplu vreau ca tu şi oricine să ştie că zombeismul nu este o pedeapsă divină a păcatelor, ci o **boală**, ca oreionul sau cancerul şi nimic mai mult.

Domnul Kean se sprijini de zidul pasajului ca să-şi tragă răsuflarea.

– În mod sigur, înfăţişarea zombi-ului este neplăcută. Merge tîrîndu-şi picioarele, rănile nu i se mai vindecă niciodată, corpul i se deteriorează rapid. Mormăie ca un idiot, se clatină ca un beţiv, se holbează ca un pervers. Dar acesta nu este un motiv de a-l face deţinător al întregii vinovăţii şi ruşini de pe Pămînt, lepra secolului douăzeci şi doi. Se spune că zombi atacă oamenii, totuşi corpul său este fragil în extremis şi un zombi obişnuit nu ar rezista nici atacului unui copil. Se crede că boala este transmisibilă, dar este clar că nu este aşa. Se spune că zombii sînt perverşi sexuali; adevărul este că zombii nu încearcă nici un sentiment sexual orice ar fi. Dar oamenii refuză să afle, şi zombii sînt paria, buni doar pentru ştreangul călăului sau rugul linşatorului.

– Dar ce spun autorităţile? întrebă Blaine.

Domnul Kean zîmbi amarnic:

– Obişnuiesc să ne închidă, cu titlu de bunăvoinţă în clinici de boli mintale. Ştii, nu vor să ne rănească. Totuşi zombii sînt

arareori nebuni şi autorităţile o ştiu! Aşa că acum, cu acordul lor tacit, ocupăm aceste tunele de metrou şi canale colectoare abandonate.

– N-aţi putut găsi un loc mai bun? întrebă Blaine.

– Sincer, metroul ne convine. Lumina soarelui este dăunătoare pentru pielea care nu se regenerează.

Începură din nou să meargă. Blaine întrebă:

– Ce pot face?

– Poţi spune cuiva ce-ai aflat aici. Să scrii despre asta, poate. Să duci vestea...

– Voi face tot ce pot.

– Mulţumesc, spuse solemn domnul Kean. Educaţia este singura noastră speranţă. Educaţia şi viitorul. În mod sigur oamenii vor fi mai luminaţi în viitor.

Viitorul? Blaine se simţi dintr-o dată ameţit. Pentru că **acesta** era viitorul spre care călătorise din idealistul, plin de speranţe, secol douăzeci. **Acum** era viitorul! Dar iluminarea promisă tot nu apăruse şi oamenii erau la fel ca întotdeauna. Pentru o clipă secolele lui Blaine îl apăsară cu greutate. Se simţi dezorientat şi bătrîn, mai bătrîn decît Kean, mai bătrîn ca rasa umană... o fiinţă într-un corp împrumutat stînd într-un loc pe care-l cunoştea.

– Şi acum, zise domnul Kean, am ajuns la destinaţie.

Blaine clipi rapid, şi viaţa îi reveni în atenţie. Pasajul obscur luase sfîrşit. În faţa lui se afla o scară metalică ruginită fixată de zidul tunelului, ducînd în sus spre întuneric.

– Noroc, spuse domnul Kean.

Plecă, sprijinindu-se cu greutate de braţul Negrului. Blaine privi bătrînul îndepărtîndu-se, apoi se întoarse către Smith:

– Unde mergem?

– Sus pe scară.

– Dar unde duce?

Smith deja începuse să urce. Se opri şi privi în jos, cu buzele sale plumburii retrase într-un zîmbet.

– Mergem să vizităm un prieten de-al tău, Blaine. Mergem în mormîntul lui, pînă la coşciug şi-l vom ruga să nu te mai bîntuie. Îl vom forţa, poate.

Smith zîmbi doar şi continuă să urce. Blaine se căţăra pe scară după el.

Deasupra pasajului era o coloană de aerisire care ducea la alt pasaj. Ajunseseră în sfîrşit la o uşă şi intrară.

Se aflau într-o încăpere mare, strălucitor iluminată. Pe tavanul boltit era o frescă reprezentînd un bărbat frumos cu ochi limpezi păşind într-un cer albastru transparent în compania îngerilor. Blaine ştiu pe loc cine pozase pentru tablou.

– Reilly!

Smith aprobă cu capul.

– Sîntem în interiorul Cavoului de Familie al lui Reilly.

– De unde ştii că Reilly mă bîntuie?

– Ar fi trebuit să te gîndeşti la asta singur. Numai doi oameni care au avut legături cu tine au murit recent. Fantoma în mod sigur nu era Ray Melhill. Rămînea Reilly.

– Dar de ce?

– Nu ştiu. Poate că îţi va spune însuşi Reilly.

Blaine privi pereţii. Erau placaţi cu cruci, zicale, gravuri, obiecte, cum ar fi maşini de noroc indiene, africane, arabe, chineze şi polineziene. Pe piedestale în jurul camerei erau statui de divinităţi antice. Printre ele Blaine îi recunoscu pe Zeus, Apollo, Dagon, Odin şi Astarte. În faţa fiecărui piedestal se afla un altar şi pe fiecare altar era o nestemată.

– Pentru ce este asta? întrebă Blaine.

– Pentru împăcare.

– Dar viaţa după moarte este un fapt ştiinţific.

– Domnul Kean mi-a spus că ştiinţa are puţin efect asupra superstiţiei. Reilly era extrem de sigur că va supravieţui după moarte, dar nu vedea nici un motiv ca să rişte. De asemenea domnul Kean spune că celor foarte bogaţi, ca şi celor foarte religioşi, nu le-ar face plăcere o viaţă de apoi în care nu e nimeni. Ei cred că prin ritualuri şi semne corespunzătoare, pot ajunge într-o parte mai privilegiată a vieţii de apoi.

– Există o zonă mai privilegiată?

– Nu ştie nimeni. Este doar o presupunere.

Smith îl conduse de-a lungul încăperii la o uşă ornamentată cu hieroglife egiptene şi ideograme chinezeşti.

– Corpul lui Reilly este aici înăuntru, spuse Smith.

– Intrăm şi noi?

– Da, trebuie.

Smith împinse uşa ca să se deschidă. Blaine văzu o cameră enormă cu stîlpi de marmură. Chiar în mijlocul ei se afla un coşciug de bronz şi aur încrustat cu nestemate. Înconjurînd coşciugul exista o mare şi uluitoare cantitate de bunuri: tablouri şi sculpturi, instrumente muzicale, gravuri, obiecte cum ar fi maşini de spălat, aragaze, frigidere, chiar şi un elicopter întreg. Erau haine şi cărţi, şi era întins un generos banchet.

– Pentru ce sînt chestiile astea?

– Esenţa acestor bunuri este menită să însoţească proprietarul în viaţa de apoi. Este o credinţă veche.

Prima reacţie a lui Blaine a fost de compătimire. Viaţa de apoi ştiinţifică nu eliberase omul de frica morţii, aşa cum trebuia s-o facă. Dimpotrivă, îi intensificase incertitudinile şi stimulase acţiunile competitive. Datorită siguranţei în viaţa de apoi, omul vroia să o îmbunătăţească, să aibă parte de un trai mai bun decît altcineva. Egalitatea era bună şi frumoasă, dar iniţiativa individuală venea prima. O uniformizare perfectă şi imperturbabilă nu mai era o idee acceptabilă în viaţa de apoi, cum nu era nici pe Pămînt. Dorinţa de a depăşi îl determină pe un om ca Reilly să-şi construiască un mormînt ca al faraonilor egipteni, să mediteze toată viaţa asupra morţii, să trăiască încercînd tot timpul să găsească metode de păstrare a proprietăţii şi statutului său în incertitudinile sumbre care se întrevăd.

O ruşine. Şi totuşi Blaine se gîndi că această compasiune a lui se baza pe o lipsă de credinţă în eficienţa măsurilor lui Reilly. Să presupunem că ai putea să-ţi îmbunătăţeşti situaţia în viaţa de apoi. În acest caz, ce cale este mai bună de a-ţi petrece timpul pe Pămînt, decît de a lucra pentru o eternitate mai frumoasă?

Propunerea părea rezonabilă, dar Blaine refuza să creadă în ea. **Acela** nu poate fi singurul motiv al existenţei pe Pămînt! Bună sau rea, dreaptă sau necinstită, viaţa trebuie trăită de dragul ei.

Smith intră încet în camera mortuară şi Blaine îşi reţinu speculaţiile. Zombi-ul stătea contemplînd o masă mică plină cu ornamente. Imperturbabil, răsturnă cu un şut masa. Apoi, încet, unul cîte unul, trînti delicatele ornamente pe podeaua de marmură.

– Ce faci? întrebă Blaine.

– Vrei să te lase în pace strigoiul?

– Bineînţeles.

– Atunci trebuie să aibă un **motiv** ca să te lase în pace, zise Smith, răsturnînd o sculptură de abanos minuţios lucrată.

Lui Blaine i se păru destul de rezonabil. Chiar şi o fantomă trebuie să ştie că într-un tîrziu va părăsi Pragul şi va intra în viaţa de apoi. Cînd o va face, va dori ca bunurile sale să îl aştepte intacte. De aceea lupţi contra focului cu foc, împotriva persecuţiei cu o persecuţie.

Totuşi, se simţi ca un vandal cînd alese un tablou în ulei şi se pregătea să-şi îndese pumnul în el.

– Nu o face, spuse o voce deasupra capului său.

Blaine şi Smith se uitară în sus. Acolo părea să fie o slabă ceaţă argintie. Din ceaţă o voce slabă zise:

– Te rog, lasă jos tabloul.

Blaine îl ţinea încă, cu pumnul spre el.

– Eşti Reilly?

– Da.

– De ce mă bîntui?

– Pentru că tu eşti responsabil! Totul e din vina ta! M-ai omorît cu mintea ta diabolic criminală. Da, **tu**, creatură hidoasă din trecut, monstru afurisit!

– Nu am făcut-o eu! ţipă Blaine.

– Ba da! Eşti inuman! Eşti nenatural! Toţi te evită în afară de prietenul tău care a murit! De ce n-ai murit **tu**, criminalule!

Pumnul lui Blaine se mişcă spre tablou. Vocea subţire strigă:

– Nu !

– O să mă laşi în pace?

– Pune jos tabloul, imploră Reilly.

Blaine îl lăsă jos cu atenţie.

– Te voi lăsa în pace. De ce să nu te las? Sînt lucruri pe care nu le poţi vedea, Blaine, dar eu le văd. Viaţa ta pe Pămînt va fi scurtă, foarte scurtă, dureros de scurtă. Cei în care ai încredere te vor trăda, cei pe care-i urăşti te vor cuceri. Vei muri, Blaine, nu peste ani, ci devreme, mai devreme decît crezi. Vei fi trădat şi vei muri de mîna ta.

– Eşti nebun, urlă Blaine.

– Oare? chicoti Reilly. Oare? **Oare ?**

Ceaţa argintie dispăruse. Reilly dispăruse.

Smith îl conduse înapoi prin pasajele înguste şi întortocheate la nivelul străzii. Afară aerul era răcoros şi zorii atingeau clădirile înalte cu roşu şi gri.

Blaine începu să-i mulţumească, dar Smith dădu din cap:

– N-ai motiv să-mi mulţumeşti! La urma urmei, am nevoie de tine, Blaine. Unde aş fi dacă strigoiul te-ar fi omorît? Ai grijă de tine, fii cu băgare de seamă. Nimic nu e posibil pentru mine fără tine.

Zombi-ul se holbă nerăbdător spre el o clipă, apoi plecă repede. Blaine îl privi îndepărtîndu-se, întrebîndu-se dacă n-ar fi mai bine să aibă doisprezece duşmani decît un prieten ca Smith.

21

Jumătate de oră mai tîrziu, se afla în apartamentul lui Marie Thorne. Marie, nemachiată, îmbrăcată cu un halat de casă, clipi somnoroasă şi îl conduse în bucătărie, unde reglă cadranul pentru cafea, pîine prăjită şi ouă jumări.

– Aş prefera să-ţi faci apariţia ta dramatică la o oră mai rezonabilă. Este şase şi jumătate dimineaţa.

– Mă voi strădui pe viitor, spuse Blaine cu veselie.

– Ai spus că mă suni. Ce ţi s-a întîmplat?

– Te-ai îngrijorat?

– Nici vorbă! Ce s-a întîmplat?

Între înghiţiturile de pîine prăjită, Blaine îi povesti despre vînătoare, bîntuire şi exorcizare. Îl ascultă pînă la capăt, apoi zise:

– Aşa că eşti evident foarte mîndru de tine şi cred că poţi fi. Dar încă nu ştii ce vrea Smith de la tine, sau chiar cine este.

– N-am nici cea mai vagă idee. Şi nici Smith. Sincer, nici nu îmi pasă.

– Ce se va întîmpla cînd va afla?

– Îmi voi face probleme despre asta cînd se va întîmpla.

Marie ridică ambele sprîncene, dar nu comentă.

– Tom, care-ţi sînt planurile acum?

– Vreau să găsesc o slujbă.

– Ca vînător?

– Nu. Logic sau nu, voi încerca la agenţiile de proiectare de iahturi. Apoi voi veni aici să te deranjez la ore mai rezonabile. Cum îţi sună?

– Nepractic. Vrei un sfat bun?

– Nu.

– Ţi-l dau totuşi. Tom, părăseşte New York-ul. Du-te cît de departe poţi. Du-te în Fiji sau în Samoa.

– De ce să mă duc?

Marie începu să păşească agitată în sus şi în jos prin bucătărie:

– Tu pur şi simplu nu înţelegi lumea asta.

– Cred că o înţeleg.

– Nu! Tom, ai avut o serie de experienţe tipice, asta-i tot. Dar asta nu înseamnă că ne-ai asimilat cultura. Ai fost smuls, bîntuit, te-ai dus la o vînătoare. Dar nu este mai mult decît un tur ghidat. Reilly avea dreptate, eşti la fel de pierdut şi neajutorat cum ar fi un om al cavernelor în anul tău 1958.

– Asta-i ridicol şi mă opun comparaţiei.

– Bine, hai să zicem un chinez din secolul paisprezece. Presupune că acest chinez ipotetic întîlneşte un gangster, se duce cu autobuzul şi vizitează Corney Island. Vrei să spui că ar înţelege America secolului douăzeci?

– Bineînţeles că nu. Dar care-i problema?

– Problema este că nu te afli în siguranţă aici, nici nu-ţi poţi da seama ce, unde şi cît de mari sînt pericolele. Afurisitul ăla de Smith este pe urmele tale. După aceea, moştenitorii lui Reilly, care nu vor fi încîntaţi că i-ai profanat mormîntul, ar găsi de cuviinţă să facă ceva în privinţa asta. Şi directorii lui Rex sînt încă în polemică în privinţa a ceea ce ar dori ei să facă cu tine. Ai modificat lucrurile, le-ai schimbat, le-ai distrus. Nu poţi să o **simţi**?

– Nu pot să rezolv cu Smith. La naiba cu moştenitorii lui Reilly. În ceea ce priveşte directorii, ce pot să-mi facă?

Veni la el şi-i puse mîinile în jurul gîtului:

– Tom, spuse cu sinceritate, orice om născut aici care ar fi în locul tău ar fugi mîncînd pămîntul!

Blaine o ţinu lipită de el o clipă şi îi mîngîie părul negru lucios. Ţinea la el, vroia ca el să fie în siguranţă. Dar nu avea chef de avertismente. Supravieţuise pericolelor vînătoarei, trecuse de uşa metalică în lumea interlopă şi reveni învingător la lumină. Acum, stînd în bucătăria însorită a lui Marie, se simţea în culmea fericirii şi împăcat cu toată lumea. Pericolul părea o chestiune academică,

nedemnă de a fi luată în considerare în acel moment, şi ideea de a fugi din New York era absurdă.

– Spune-mi, zise uşor Blaine, printre lucrurile pe care le-am distrus... te afli şi tu?

– Probabil că-mi voi pierde slujba, dacă la asta te referi.

– Nu la asta mă refer.

– Atunci ar trebui să ştii răspunsul... Tom, vrei te rog să pleci din New York?

– Nu. Şi te rog nu mai fii aşa înfricoşată.

– Of, Doamne, oftă ea. Vorbim aceeaşi limbă, dar nu mă înţelegi. Nu vrei să pricepi. Lasă-mă să-ţi dau un exemplu.

Se gîndi o clipă.

– Să presupunem că un om este proprietarul unei bărci cu pînze...

– Pilotezi bărci?

– Da, îmi place navigaţia. Tom, ascultă-mă! Să presupunem că un om era proprietarul unei bărci cu pînze în care intenţiona să călătorească...

– În oceanul vieţii, completă Blaine.

– N-ai haz, zise cu o figură drăguţă şi serioasă. Omul ăsta nu ştie nimic despre bărci. O vede plutind, frumos vopsită, totul la locul său. Nu-şi poate imagina nici un pericol. Apoi **tu** inspectezi barca. Vezi că ramele sînt crăpate, teredoşii au intrat în etamboul cîrmei, există un putregai uscat în catarg, pînzele sînt mucegăite, bolţurile chilei sînt ruginite şi îmbinările sînt gata să se desfacă.

– Unde ai învăţat atîtea despre bărci?

– Navighez de cînd eram copil. Vrei să fii atent, te rog? Îi spui omului că barca nu e aptă de navigaţie, că la prima vijelie se poate scufunda.

– Ar trebui să mergem să navigăm odată.

– Dar acest om, continuă Marie stăruitoare, nu ştie nimic despre bărci. Treaba **pare** în ordine. Şi pe naiba, nu-i poţi spune exact ce se va întîmpla sau cînd. Poate că barca va rezista o lună, un an sau poate doar o săptămînă. Poate că bolţile chilei vor ceda primele sau poate va fi catargul. Efectiv nu ştii. Şi asta e situaţia aici. Nu-ţi pot spune ce se va întîmpla sau cînd. Ştiu doar că nu eşti apt de navigaţie. **Trebuie** să pleci de aici!

Se uită spre el cu speranţă. Blaine aprobă cu capul şi spuse:

– Ai fi un echipaj a-ntîia.

– Deci nu pleci?

– Nu. Am stat treaz toată noaptea. Singurul loc unde mă voi duce acum este patul. Nu vrei să mă însoţeşti?

– Du-te naibii!

– Dragă, te rog. Unde-ţi este compasiunea pentru un călător fără adăpost din trecut?

– Mă duc afară. Serveşte-te de dormitor. Şi ai face bine să te gîndeşti la ceea ce ţi-am spus.

– Sigur. Dar de ce trebuie să-mi fie teamă, cînd te am pe tine care ai grijă de mine?

– Şi Smith are grijă de tine, îi reaminti.

Îl sărută grăbită şi ieşi din cameră.

Blaine îşi termină micul dejun şi se duse la culcare. Se trezi după-amiază devreme. Marie încă nu se întorsese, aşa că înainte de plecare îi scrise un bilet vesel cu adresa hotelului său.

În următoarele zile vizită majoritatea agenţiilor de proiectare de iahturi în New York, fără succes însă. Vechea sa firmă, Mattison & Peters, era demult apusă. Celelalte firme nu erau interesate. Într-un tîrziu, la Jaakobsen Yachts Ltd., proiectantul şef îl chestionă îndeaproape despre fostul Chesapeake Bay şi şantierele Bahamas. Blaine demonstră o cunoaştere amănunţită a tipurilor, cît şi a proiecătrii ieşită din uz.

– Mai primim ceva comenzi pentru carcase antice, zise proiectantul şef. Uite care-i treaba. Te angajăm pe post de comisionar. Poţi face corpuri de nave clasice pe baza unor comisioane şi să-ţi perfecţionezi stilul de proiectare, care sincer vorbind este demodat. Cînd eşti gata, te vom avansa. Ce zici?

Era un post inferior, dar era o slujbă, o slujbă legală, cu şanse bune de avansare. Vreau să spun că în sfîrşit avea un loc adevărat în lumea din 2110.

– Accept, zise Blaine, cu mulţumiri

* * *

În seara aceea, pentru a sărbători, se duse într-un Magazin Senzorial pentru a cumpăra un player şi cîteva înregistrări. Era îndreptăţit, se gîndi, la un mic lux elementar.

Senzorialele erau o parte inevitabilă a anului 2110, la fel de omniprezente şi populare cum fusese televiziunea pe vremea lui Blaine. Versiuni mai mari şi mai sofisticate a senzorialelor erau utilizate pentru producţii teatrale, iar variantele erau folosite pentru reclamă şi publicitate. Erau atunci cea mai pură şi

puternică formă a visului gata preparat, croit să se potrivească oricui.

Dar aveau şi opozanţi foarte gălăgioşi, care deplîngeau orientarea prevestitoare către o pasiune totală a spectatorului. Aceste critici erau perturbate de extrema uşurinţă cu care o persoană putea asimila un senzor, şi multe gospodine mergeau absorbite în viaţa lor, care era o epocă modernă acoperită mistic de o viziune strălucitoare continuă.

Fie la citirea unei cărţi, fie la privitul la televizor, critici au reliefat că spectatorul trebuia să se exteriorizeze, să participe. Dar senzorialii doar zburau peste tine vioi, strălucitori, subtili şi lăsau în urmă o impresie păgubitoare, schizofrenică, cum că visele erau mai bune şi mai de dorit decît viaţa. O astfel de impresie nu putea fi permisă, chiar dacă ar fi adevărată. Senzorialii erau periculoşi! Pentru a fi siguri, se făcea o anume muncă artistică, valabilă în forma senzorială (nu se putea să nu se ţină cont de Verreho, Johnston sau Telkin, iar Mikkelsen era promiţător). Dar nu era **multă** muncă de calitate. Şi cîntarea împotriva efectelor psihice vătămătoare, scăderea preferinţelor oamenilor, tendinţa către pasivitate totală...

În altă generaţie, criticii tunau, oamenii erau incapabili de a citi, gîndi sau acţiona!

Era un argument forte. Dar Blaine, cu cei 152 de ani de perspectivă, îşi aminti cam aceleaşi tipuri de argumente care erau trîmbiţate la radio, în filme şi reviste comice, la televiziune şi în cărţi broşate. Chiar şi veneratul roman a fost o dată pedepsit aspru pentru devierea sa de la standardele poeziei pure. Orice inovaţie părea cultural distructivă şi deveni, în cele din urma, un produs principal cultural, întruchiparea zilelor bune de odinioară, spiritul Evului de Aur, pentru a fi ameninţată şi în final distrusă de următoarea inovaţie.

Senzorialii, buni sau răi, erau prezenţi. Blaine intră în magazin ca să le împărtăşească.

După ce s-a uitat la mai multe modele, cumpără un player Bendix cu preţ mediu. Apoi, cu ajutorul vînzătorului alese trei înregistrări populare şi le duse într-o cabină ca să le redea. Fixîndu-şi electrozii de frunte, porni prima înregistrare.

Era o transpunere populară istorică, foarte romantică, a **Cîntecului lui Roland**, realizată într-o tehnică indentificabilă, de

intensitate joasă, care permitea efecte mari de bătălii şi mişcări de mase. Visul începu.

...şi Blaine se afla în trecătoarea Roncesvalles în acea doborîtoare şi fatală dimineaţă de august în 778, fiind alături de ariergarda lui Roland, urmărind cu privirea corpul principal de armată al lui Carol cel Mare, care înainta încet către Frankland. Veteranii obosiţi se prăbuşeau în şeile înalte. Pieile scîrţîiau, pintenii zornăiau în scările de bronz. În acest aer plutea un iz dulceag de ananas, o urmă de fum de la Pampelona ruinată, o aromă de oţel uns şi de iarbă uscată de vară...

Blaine se decise s-o cumpere. Următoarea era o vînătoare de mare intensitate pe Venus, în care spectatorul se identifica total cu omul nevinovat care era urmărit. Ultima era o înregistrare de intensitatea variabilă, cu **Război şi Pace**, cu secţiuni de identificare ocazională.

În timp ce plăteau achiziţiile, vînzătorul îi spuse:

– Am nişte înregistrări trăsnet. Identificare totală cu transpunere. Nu doriţi? Am o piesă de groază: un om care moare în nisipuri mişcătoare. Ucigaşii săi i-au înregistrat moartea pentru comerţul de specialitate.

– Poate altă dată, zise Blaine, îndreptîndu-se spre uşă.

– Şi de asemenea, am o înregistrare specială, realizată legitim, dar oprită publicului. Cîteva copii se mai vînd la negru. Un om renăscut din trecut. Absolut original.

– Adevărat?

– Da, este perfect unică. Emoţiile ies clare ca sunetul unui clopoţel, ascuţite ca un cuţit. Obiect de colecţie. Prevăd că va deveni vestită.

– Aş vrea s-o aud şi pe-asta, zise Blaine înverşunat.

Duse înregistrarea neetichetată înapoi la cabină. După zece minute reveni, oarecum cutremurat, şi o achiziţionă la un preţ exorbitant. Era ca şi cum ar fi cumpărat o bucăţică din el însuşi.

Vînzătorul şi tehnicienii lui Rex aveau dreptate. Era într-adevăr obiect de colecţie şi probabil va deveni vestită.

Din păcate, toate numele fuseseră şterse cu grijă pentru a împiedica poliţia să-i descopere sursa. Era vestit - dar într-o manieră total anonimă.

Blaine se ducea la slujbă în fiecare zi, mătura podeaua, golea coşurile de hîrtii, trimitea plicuri la poştă şi făcea cîteva corpuri de nave antice pe bază de comision. Serile studia probleme complexe ale proiectării de iahturi din secolul douăzeci şi doi. După cîtva timp, i se încredinţară cîteva mici sarcini, cum ar fi completarea de autorizaţii de publicare. Dovedi a avea talent la acestea şi fu în curînd avansat în postul de proiectant aspirant de iahturi. Începu să se ocupe mai mult de legătura dintre Jaakobsen Yachts Ltd. şi diferitele şantiere care construiau după proiectele lor.

Continuă să înveţe, dar erau puţine cereri de carcase de nave clasice. Fraţii Jaakobsen dirijau proiectarea majorităţii navelor din lemn, în timp ce bătrînul Ed Richter, cunoscut ca Minunea din Salem, proiecta navele speciale de curse şi multi-corp. Blaine prelua publicitatea şi reclamele, nemaiavînd timp de altceva.

Era o muncă necesară, de răspundere. Dar nu era proiectare de iahturi. Fără îndoială viaţa sa în 2110 se încadra în aceleaşi tipare similare cu cele din 1958.

Blaine cîntări aceasta cu atenţie. Pe de o parte era fericit aşa. Părea că reglementează odată pentru totdeauna conflictul dintre mintea sa şi trupul împrumutat. Evident, mintea era şeful.

Pe de altă parte, situaţia nu prea pleda în favoarea acelei minţi. Iată un om care a călătorit 152 de ani în viitor, a trecut prin minuni şi spaime şi care lucra din nou, cu o ciudată şi teribilă fatalitate, ca proiectant aspirant de iahturi care făcea orice altceva, dar nu proiectare de iahturi. Exista oare vreo izbucnire inevitabilă în caracterul lui, vreun viciu ascuns care-l condamna la inferioritate, indiferent de mediu?

Supărat, se imagina aruncat înapoi cu un milion şi ceva de ani în era omului cavernelor. Fără îndoială, după o perioadă de adaptare iniţială, ar fi devenit un proiectant aspirant de pirogi. Numai că nu cu **adevărat** proiectant. Munca lui ar fi fost să numere salbele de scoici, să verifice calitatea trunchiurilor de copaci şi să contracteze ramele care preîntîmpinau răsturnarea bărcilor, în timp ce alt tip (probabil vreun geniu Neanderthal) ar fi tras sforile.

Acest lucru era descurajant. Dar, din fericire, nu era singurul mod de a privi lucrurile. Reîntoarcerea lui inevitabilă putea fi de asemenea luată de exemplu ca solidaritate interioară, ca statornicie omenească. Era un om care ştia ce este. Indiferent de cum s-ar fi schimbat mediul, el rămînea credincios funcţiei sale.

Privit în acest mod, putea fi foarte mîndru că era mereu şi pentru totdeauna un proiectant aspirant de iahturi.

Continuă să muncească, fluctuînd între aceste două puncte de vedere primare ale sale. O dată sau de două ori o văzu pe Marie, dar era de obicei ocupată cu înaltele consilii ale Corporaţiei Rex. Se mută din hotel într-un apartamen mic, mobilat cu gust.

Şi îşi reaminti, dacă nu cîştigase nimic altceva, cel puţin rezolvase problema trup-suflet.

Dar nu putea dispune aşa uşor de corpul său. Blaine nu ţinuse seama de o problemă foarte probabilă să existe odată cu posedarea unui trup puternic, frumos şi cu totul deosebit ca al său.

Într-o zi, conflictul izbucni din nou, mai intens decît oricînd.

Plecase de la serviciu ca de obicei şi îşi aştepta autobuzul. Observă o femeie care îl fixa cu privirea. Avea cam douăzeci şi cinci de ani şi era o roşcată atrăgătoare, plină de viaţă. Era îmbrăcată obişnuit. Trăsăturile ei erau îndrăzneţe, totuşi aveau o anumită melancolie.

Blaine îşi dădu seama că o mai văzuse, dar nu o băgase cu adevărat în seamă. Acum că se gîndea mai bine, călătorise o dată cu helibuzul cu el. Odată intrase într-un magazin aproape călcîndu-l pe picioare. Şi de cîteva ori trecuse pe lîngă clădirea lui cînd pleca de la serviciu.

Probabil că-l urmărea de cîteva săptămîni. Dar de ce?

Aştepta, fixînd-o şi el cu privirea. Femeia ezită o clipă, apoi spuse:

– Pot să vă vorbesc un moment?

Vocea îi era încărcată de emoţie, plăcută, dar foarte nervoasă.

– Vă rog, domnule Blaine, este foarte important.

Deci îi cunoştea numele.

– Sigur, răspunse Blaine. Ce este?

– Nu aici. Putem să... îh... să mergem undeva?

Blaine zîmbi şi dădu din cap. Părea destul de inofensivă, dar şi Orc păruse la fel.

A te încrede în străini în această lume era o cale bună de a-ţi pierde mintea, trupul sau amîndouă.

– Nu vă cunosc. Şi nici nu ştiu de unde mi-aţi aflat numele. Orice aţi dori, ar fi mai bine să-mi spuneţi aici.

– De fapt n-ar trebui să vă plictisesc, zise femeia cu o voce descurajată. Dar nu m-am putut abţine, trebuie să vă vorbesc. Mă simt aşa de singură uneori, ştiţi cum este!

– Singură ? Sigur, dar de ce vreţi să vorbiţi cu mine?

Se uită tristă spre el.
– Aşa este, nu ştiţi.
– Nu, nu ştiu, spuse Blaine cu răbdare. De ce?
– Nu putem să mergem undeva? Nu-mi place să o spun aşa în public.
– Va trebui, replică Blaine, începînd să se gîndească, că într-adevăr era o treabă foarte complicată.
– Of, bine, zise femeia stînjenită evident. Vă urmăresc de multă vreme, domnule Blaine. V-am aflat numele şi unde locuiţi. Trebuia să vă vorbesc. Este vorba despre corpul dumneavoastră.
– Poftim?
– Trupul dumneavoastră, spuse fără să se uite la el. Vedeţi, a fost al soţului meu înainte să-l vîndă Corporaţiei Rex.
Gura lui Blaine se deschise, dar nu găsi cuvintele potrivite.

23

Blaine ştiuse tot timpul că trupul său îşi trăise propria viaţă în lume înainte să-i fie dat lui. Acţionase, decisese, iubise, urîse, îşi lăsase amprenta personală în societate şi îşi urzise propria ţesătură complexă şi trainică de relaţii. Chiar şi considerase că a fost căsătorit, majoritatea corpurilor erau. Dorise să creadă că tot ce-l privea pe proprietarul anterior dispăruse în mod convenabil.
Propria sa întîlnire cu trupul smuls al lui Ray Melhill trebuia să-i fi arătat ce atitudine naivă avusese. Acum, vrînd nevrînd, trebuia să se gîndească la asta.
Se duseră în apartamentul lui Blaine. Femeia, Alice Kranch, stătea deprimată pe o parte a canapelei şi acceptă o ţigară.
– Modul în care era Frank... acesta era numele soţului meu, Frank Kranch, este că nu era niciodată mulţumit cu treburile, ştii? Avea o slujbă bună ca vînător, dar nu era niciodată mulţumit.
– Vînător?
– Da, era lăncier în vînătoarea chinezească.
– Hmm, făcu Blaine, întrebîndu-se ce-l făcuse să se ducă la acea vînătoare. Propriile sale nevoi sau reflexele adormite ale lui Kranch? Era supărător că problema asta trup-suflet să apară din nou, pe cînd părea să se fi rezolvat aşa de bine.

– Dar nu era satisfăcut niciodată. Şi asta îl făcea să sufere, cu toţi bogătaşii ăia extravaganţi care doreau să se omoare şi să ajungă în viaţa de apoi. Ura ideea de a muri ca un cîine, aşa cum a făcut-o Frank.

– Nu-i reproşez, spuse Blaine.

Ea dădu din umeri.

– Ce poţi să faci? Frank n-a avut ocazia să cîştige destui bani de asigurare pentru viaţa de apoi. Îl deranja. Şi apoi căpătase rana aceea mare pe umăr care aproape îl terminase. Presupun că mai ai cicatricea?

Blaine aprobă din cap.

– Ei bine, n-a mai fost acelaşi după asta. Vînătorii nu prea se gîndesc de obicei la moarte, dar Frank începuse. Începuse să se gîndească la ea tot timpul. Şi apoi o întîlnise pe tipa aia slabă de la Rex.

– Marie Thorne?

– Aia e. Era o tipă slabă, dură ca ghearele şi rece ca un peşte. N-am putut să înţeleg ce a găsit Frank la ea. A, mai flirta, majoritatea vînătorilor o fac. Asta din cauza pericolului. Dar existau flirturi şi flirturi. El şi cu dama asta extravagantă erau prieteni la cataramă. Nu puteam să-mi imaginez ce-a văzut Frank la ea. Vreau să zic că era aşa **slabă** şi cu o faţă aşa de impasibilă. Era drăguţă, la o adică, dar părea că-şi poartă hainele şi în pat, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Blaine încuviinţă din cap, puţin îndurerat.

– Spune mai departe.

– Ei bine, despre gusturi nu se discută, dar credeam că le cunosc pe ale lui Frank. Şi cred că aşa era, pentru că s-a dovedit că nu se ducea cu ea. Erau strict afaceri. A venit într-o zi şi mi-a spus: „Iubito, te părăsesc. O să fac călătoria aia grozavă în viaţa de apoi. Se află acolo şi o parte pentru tine."

Alice oftă şi îşi şterse ochii.

– Idiotul ăla îşi vînduse trupul! Rex îi dăduse asigurarea pentru viaţa de apoi şi o rentă pentru mine şi era al naibii de mîndru de el! Ei bine, i-am vorbit amărîtă, încercînd să-l fac să-şi schimbe părerea. Nici o şansă, el visa marea cu sarea. La acest mod de gîndire, îşi jucase numărul, şi vînătoarea următoare avea să-l dea gata. Aşa că s-a dus. Mi-a vorbit o dată în Prag.

– Mai este acolo? întrebă Blaine, cu o senzaţie de furnicare pe spatele gîtului.

– Nu l-am mai auzit de un an, aşa că presupun că s-a dus în viaţa de apoi. Nenorocitul!

Plînse cîteva clipe, apoi se şterse la ochi cu o batistă micuţă şi se uită cu jale spre Blaine:

– N-aveam de gînd să te deranjez. La urma urmei, Frank şi-a vîndut corpul şi este al tău acum. Nu am nici o pretenţie asupra lui sau a ta. Dar sînt cîteodată aşa de tristă, aşa de singură.

– Îmi imaginez, murmură Blaine, gîndind că, hotărît lucru, nu era genul lui. Vorbind obiectiv, era destul de drăguţă. Drăgălaşă, dar trecută. Trăsăturile ei erau bine conturate, îndrăzneţe şi intens colorate. Părul ei, deşi clar că nu era roşcat natural, îi venea pînă pe umeri şi era lins. Era genul de femeie pe care şi-o imagina cu mîinile în şold certîndu-se cu un poliţist, trăgînd un năvod, dansînd flamenco sau păscînd capre pe o cărare de munte cu o fustă lungă foşnind în jurul şoldurilor ample şi cu o bluză ţărănească umflată.

Dar nu avea gust.

Totuşi, îşi aminti. Frank Kranch o găsise foarte pe gustul **lui**. Şi el purta corpul lui Kranch.

– Majoritatea prietenilor noştri, spunea Alice, erau vînători în partida chinezească. A, au mai venit pe aici după plecarea lui Frank. Dar ştii, vînătorii se gîndesc doar la un singur lucru.

– Chiar aşa este?

– Aşa că m-am mutat din Pekin, la New York, unde m-am născut. Şi într-o zi l-am văzut pe Frank... vreau să spun pe tine. Aş fi putut leşina pe loc. M-aş fi aşteptat la asta, dar tot îţi produce un şoc vederea corpului şoţului tău plimbîndu-se pe străzi.

– Cred şi eu.

– Aşa că te-am urmărit. N-aş fi avut de gînd să te deranjez, dar eram neliniştită tot timpul. Şi mă întrebam ce fel de om era... vreau să zic... Frank era aşa... ei bine, eu şi cu el ne înţelegeam foarte bine, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Bineînţeles, replică Blaine.

– Pun pariu că zici că sînt groaznică.

– Deloc!

Îl privi drept în faţă cu o expresie tristă şi cochetă. Blaine simţi pulsînd vechea cicatrice a lui Kranch.

Dar, ia aminte, îşi spuse, Kranch e mort. Totul este acum **Blaine**, voinţa lui Blaine, ţinta lui Blaine, gustul lui Blaine...

Nu-i aşa?

Această problemă trebuia reglementată, se gîndi în timp ce o strîngea pe dornica Alice şi o sărută cu o pasiune ce nu-l caracteriza...

Dimineaţa, Alice pregăti micul dejun. Blaine stătea, uitîndu-se pierdut pe fereastră, gîndindu-se la lucruri sumbre.

Noaptea trecută îi dovedise definitiv că încă era suveran al trupului lui Kranch, Blaine era Kranch. Noaptea trecută fusese total diferit de cum se ştia. Fusese aprig, violent, grosolan, înfuriat, triumfător. Avusese toate calităţile pe care le deplîngea mereu, acţionase cu o degajare care se învecina cu nebunia.

Acesta nu era Blaine. Era **Kranch**, Trupul Triumfător.

Blaine preţuia întotdeauna delicateţea, subtilitatea, pătrunderea nuanţelor. Prea mult, poate. Totuşi acestea fuseseră virtuţile lui, expresia personalităţii sale individuale. Cu ele, era Thomas Blaine. Fără ele, era mai puţin decît nimic... o umbră aruncată de eternul triumfător Kranch.

Posomorît, contemplă viitorul. Ar fi renunţat la luptă şi ar fi devenit ceea ce îi cerea trupul său: un luptător, un bătăuş, un vagabond viguros. Poate cu timpul se va obişnui cu ele, chiar îi vor face plăcere...

– E gata masa, anunţă Alice.

Mîncară în linişte şi Alice îşi masă cu jale o vînătaie de pe antebraţ. Într-un tîrziu, Blaine nu mai putu să suporte.

– Uite ce e, îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Pentru tot.

Ea zîmbi în van.

– E-n regulă. A fost vina mea, sincer.

– Mă îndoiesc. Dă-mi untul, te rog.

Îi dădu untul. Mîncară fără să scoată o vorbă cîteva minute. Apoi Alice spuse:

– Am fost foarte, foarte proastă.

– De ce?

– Cred că alergam după un vis. Credeam că-l voi regăsi pe Frank în totalitate. Nu sînt chiar aşa, domnule Blaine. Dar am crezut că ar fi ca şi cu Frank.

– Şi nu a fost?

Dădu din cap.

– Nu, bineînţeles că nu.

Blaine puse pe masă cu atenţie cana cu cafea. Zise:

– Cred că Kranch era mai grosolan. Cred că dădea de pereţi cu tine. Cred că...

– O, nu! ţipă ea. Niciodată. Domnule Blaine, Frank era un vînător şi avea o viaţă grea. Dar cu mine a fost tot timpul un gentleman. Frank ştia să se comporte.

– Ştia?

– Bineînţeles că ştia! Frank era întotdeauna blînd cu mine, domnule Blaine. Era... delicat, dacă mă înţelegi. Drăguţ. Blînd. Niciodată, dar **niciodată** nu a fost grosolan. Ca s-o spun pe cea dreaptă, era chiar opusul dumitale, domnule Blaine.

– Ah, făcu Blaine.

– Nu că ar fi ceva în neregulă cu dumneata, spuse cu o bunăvoinţă grăbită. **Eşti** puţin grosolan, dar cred că toţi sînt.

– Cred că da. Da, cred că sigur e aşa.

Terminară micul dejun într-o linişte stînjenitoare. Alice, eliberată de visul său obsedant, plecă imediat după aceea, fără nici o propunere de a se mai întîlni. Blaine stătea în scaunul său mare, uitîndu-se gînditor pe fereastră.

Deci nu era ca şi Kranch!

Adevărul era, îşi spuse, că acţionase cum îşi **imagina** că ar fi acţionat Kranch în condiţii asemănătoare. A fost pură autosugestie. Se convinsese cu isterie că un bărbat puternic, activ, curajos, care îşi petrecea timpul în aer liber, ar trata inevitabil o femeie ca pe un urs de lupte. Îşi creease un tipar. S-ar fi simţit şi mai prost dacă n-ar fi fost uşurat, regăsindu-şi Eul ameninţat.

Se încruntă cînd îşi reaminti de descrierea lui Marie făcută de Alice. Slabă, dură ca ghearele, rece ca peştele. **Alt** tipar.

Dar în aceste condiţii, nu prea putea s-o învinovăţească pe Alice.

24

Cîteva zile mai tîrziu, primi vestea că îl aştepta o comunicare la Panoul de Comandă pentru Spirite. Se duse acolo după lucru şi fu trimis în cabina pe care o utilizase anterior.

Vocea amplificată a lui Melhill zise:

– Bună, Tom.

– Bună, Ray. Mă întrebam unde te afli.

– Încă sînt în Prag, îi spuse Melhill, dar nu o să mai stau mult. Trebuie să mă duc să văd cum e viaţa de apoi. Mă atrage. Dar vroiam să-ţi vorbesc din nou, Tom. Cred că trebuie să fii atent la Marie Thorne.

– Păi, Ray...

– Vorbesc serios. Îşi petrece tot timpul la Rex. Nu ştiu ce se întîmplă acolo, au sălile de conferinţe ecranate contra invaziei psihice. Dar ceva se pune la cale cu tine şi ea este în mijlocul evenimentelor.

– O să fiu cu băgare de seamă, zise Blaine.

– Tom, te rog ascultă-mi sfatul. Pleacă din New York. Pleacă repede cît mai ai un trup şi un suflet cu care să fugi.

– Rămîn, spuse Blaine.

– Încăpăţînat prost, zise Melhill plin de compasiune. Ce folos că ai un spirit protector dacă nu-i urmezi niciodată sfatul?

– Îţi sînt recunoscător pentru ajutor. Sincer, îl apreciez. Dar spune-mi cu adevărat, cu cît ar fi mai bine dacă aş fugi?

– Ai putea rămîne în viaţă puţin mai mult.

– Numai puţin? Este chiar aşa de grav?

– Destul de grav. Tom, adu-ţi aminte să nu te încrezi în nimeni. Trebuie să plec acum.

– O să mai vorbim, Ray?

– Poate că da, poate că nu. Noroc, băiete.

Convorbirea se terminase. Blaine se întoarse în apartamentul său.

Următoarea zi era sîmbătă. Blaine lenevi în pat pînă tîrziu, îşi pregăti micul dejun şi o sună pe Marie. Nu era acasă. Hotărî să-şi petreacă ziua relaxîndu-se şi vizionînd înregistrările senzoriale.

În acea după-amiază avu doi vizitatori.

Primul era o bătrînă blîndă şi adusă de spate, îmbrăcată într-o uniformă închisă la culoare, austeră. Pe chipul său erau cuvintele „Biserica Veche”.

– Domnule, spuse cu o voce uşor gîfîitoare. Vă solicit o contribuţie pentru Biserica Veche, o organizaţie care caută să promoveze credinţa în aceste vremuri dezmăţate şi fără Dumnezeu.

– Îmi pare rău, zise Blaine vrînd să închidă uşa.

Dar bătrînei probabil că i se închiseseră multe uşi. Se înghesuise între uşă şi rama acesteia şi continuă să vorbească.

– Aceasta, tinere domn, este epoca Fiarei Babiloniene şi vremea distrugerii sufletului. Aceasta este epoca lui Satan şi vremea triumfului său aparent. Dar nu fiţi înşelat! Dumnezeu Atotputernicul a permis aceasta ca să aibă loc o judecată şi o încercare de separare a grîului de pleavă. Feriţi-vă de tentaţie! Păziţi-vi de cărarea răului care se află splendidă şi strălucitoare în faţa dumneavoastră!

Blaine îi dădu un dolar doar ca să-i închidă gura. Bătrîna îi mulţumi, dar continuă să vorbească.

– Feriţi-vă, tinere domn, de acea ultimă ispită a lui Satan - falsul rai pe care oamenii îl numesc viaţa de apoi! Căci ce capcană mai bună putea Satan Amăgitorul să ticluiască pentru lumea omenească decît pe aceasta, măreaţa sa iluzie! Iluzia că iadul este rai! Şi oamenii sînt înşelaţi de minciuna vicleană, şi de bună voie o acceptă!

– Mulţumesc, spuse Blaine, încercînd să închidă uşa.

– Amintiţi-vă de cuvintele mele! strigă bătrîna, fixîndu-l cu nişte ochi albaştri cu ochelari. Viaţa de apoi este funestă! Păziţi-vă de profeţii vieţii de apoi de iad!

– Mulţumesc, urlă Blaine şi reuşi să închidă uşa.

Se relaxă din nou în fotoliu şi deschise playerul. Cam o oră fu absorbit de Zbor pe Venus. Apoi auzi o bătaie în uşă.

Blaine deschise şi văzu un tînăr scund, bine îmbrăcat, cu o faţă dolofană şi o privire sinceră.

– Domnul Thomas Blaine? întrebă tînărul.

– Eu sînt.

– Domnule Blaine, mă numesc Charles Farrell şi sînt de la Hereafter Corporation. Pot să vă vorbesc? Dacă nu vă convine acum, poate putem să aranjăm o întîlnire pentru altă dată…

– Intraţi, spuse Blaine, deschizînd larg uşa pentru profetul vieţii de apoi în iad.

* * *

Farrell era un profet liniştit, metodic, cu vorba blîndă. Prima sa mişcare a fost să-i dea lui Blaine o scrisoare redactată pe hîrtie cu antet Hereafter Inc. în care se afirma că Charles Farrell este un reprezentant pe deplin autorizat al Corporaţiei Hereafter. O descriere meticuloasă a lui Farrell era inclusă în scrisoare, ca şi semnătura lui, trei fotografii ştampilate şi un set de amprente digitale.

– Iată dovezile mele de identitate, spuse Farrell, deschizîndu-şi portofelul şi arătînd permisul de conducere heli, legitimaţia de

bibliotecă, certificatul de înregistrare ca votant şi permisul de verificare guvernamentală. Pe o hîrtie separată, impregnată, Farrell îşi imprimă amprentele digitale ale mîinii drepte şi i le dădu lui Blaine pentru a le compara cu cele de pe scrisoare.

– Sînt necesare toate acestea? întrebă Blaine.

– Absolut. Am avut nişte întîmplări nefericite în trecut. Operatori lipsiţi de scrupule au încercat frecvent să treacă drept reprezentanţi ai lui Hereafter printre creduli şi săraci. Oferă mîntuirea la un preţ redus, iau ce pot obţine şi părăsesc oraşul. Prea mulţi oameni au fost escrocaţi de tot avutul şi n-au primit nimic în schimb. Pentru că operatorii ilegali, chiar dacă reprezintă vreo companie mică de mîntuire pasageră, nu au deloc echipamentul costisitor şi tehnicienii experimentaţi care sînt necesari pentru astfel de treburi.

– N-am ştiut. Nu vreţi să luaţi loc?

Farrell se aşeză pe un scaun.

– Birourile Better Business-ului încearcă să facă ceva în acest sens. Dar insolvabilii se mişcă prea repede ca să fie prinşi uşor. Numai Hereafter Inc, şi încă alte două companii cu tehnici aprobate de guvern sînt capabile să ofere ce au promis - o viaţa după moarte.

– Dar ce este cu diversele discipline mintale?

– Le-am exclus dinadins, zise Farrell. Sînt o categorie total diferită. Dacă ai răbdarea şi voinţa necesară pentru vreo douăzeci de ani de studiu aprofundat, capeţi mai multă putere. Dacă nu, ai nevoie de ajutorul şi implementarea ştiinţei. Şi aici intervenim noi.

– Aş vrea să aflu despre asta.

Domnul Farrell se aşeză mai confortabil în scaun:

– Dacă sînteţi ca majoritatea oamenilor, probabil că vreţi să ştiţi ce este viaţa? Ce este moartea? Ce este mintea? Unde se află punctul de interacţiune dintre minte şi trup? Este mintea şi suflet? Este sufletul şi minte? Sînt independente sau interdependente? Sau dacă există suflet?

Farell zîmbi.

– Sînt acestea o parte din întrebările la cărei doriţi să răspund?

Blaine aprobă cu capul. Farrell zise:

– Ei bine, nu pot. Pur şi simplu nu ştiu, n-avem nici cea mai vagă idee. În ceea ce ne priveşte, acestea sînt întrebări religioase-filozofice cărora Hereafter Inc. nu are nici o intenţie, măcar de a încerca să le dea răspuns. Sîntem interesaţi în rezultate, nu speculaţii. Orientarea noastră este medicală, iar

interpretarea este pragmatică. Nu ne interesează cum sau de ce obţinem rezultate sau cît de ciudate par. **Oare funcţionează ele?** Aceasta este singura întrebare pe care o punem şi aceasta este poziţia noastră de bază.

– Cred că aţi clarificat problema, spuse Blaine.

– Este important pentru mine să o fac la început. Aşa că lăsaţi-mă să mai clarific ceva. Să nu faceţi greşeala să credeţi că noi oferim raiul.

– Nu?

Deloc! Raiul este un concept religios şi nu avem nimic în comun cu religia. Viaţa noastră de apoi este o supravieţuire a minţii după moartea trupului. Asta-i tot. Nu avem pretenţia că viaţa după moarte este raiul mai mult decît aveau pretenţia savanţii demult, că oasele primului om al cavernelor erau rămăşiţele lui Adam şi Eva.

– A venit mai devreme o bătrînă. Mi-a spus că viaţa de apoi înseamnă iadul.

– Este o fanatică, spuse Farrell zîmbind. Mă urmăreşte peste tot. Şi după cîte ştiu, are perfectă dreptate.

– Ce **ştiţi** despre viaţa de apoi?

– Nu prea multe. Tot ce ştiu cu siguranţă este că după moartea trupului, mintea se mută într-o regiune pe care noi o numim Prag, care există între Pămînt şi viaţa de apoi. Este, credem noi, un soi de stadiu preparator pentru însăşi viaţa de apoi. Odată ce sufletul se afla acolo, se poate deplasa cînd doreşte în viaţa de apoi.

– Dar cum este viaţa de apoi?

– Nu ştiu. Sîntem aproape siguri că nu este fizică. În afara acestui lucru, totul este ipoteză. Unii cred că mintea este esenţa trupului şi de aceea esenţele bunurilor terestre ale omului pot fi aduse cu el în viaţa de apoi. Poate fi aşa. Alţii nu sînt de acord. Unii cred că viaţa de apoi este un loc în care sufletele îşi aşteaptă rîndul pentru renaştere pe alte planete, făcînd parte dintr-un ciclu vast de reîncarnare. Poate că şi asta e adevărat. Alţii cred că viaţa de apoi este doar primul studiu al existenţei post-terestre şi că mai există alte şanse, din ce în ce mai greu de atins, culminînd într-un fel de nirvana. Poate fi. Se spune că viaţa de apoi este o regiune vastă, ceţoasă, unde călătoreşti singur, tot timpul în căutare, niciodată în aflare. Am citit teorii care dovedesc că oamenii trebuie grupaţi în viaţa de apoi în familiile lor, alţii spun că sînt grupaţi acolo după rase, religie, culoarea pielii sau poziţie socială. Unii oameni, după cum aţi observat, spun că intri chiar în iad. Sînt

apărători ai teoriei iluziei, care susţine că mintea dispare complet cînd părăseşte Pragul. Şi există oameni în companie care ne acuză de toate consecinţele. O lucrare recentă, foarte documentată, afirmă că poţi să găseşti tot ce doreşti în viaţa de apoi - rai, paradis, Valhalla, pajiştile înverzite, la alegere. Se pretinde că în viaţa de apoi conduc vechii zei - din Haiti, Scandinavia, Congo, depinde ce teorie urmezi. Normal, o contrateorie arată că nu există deloc zeităţi. Am văzut o carte englezească care dovedea că spiritele engleze conduc viaţa de apoi, una rusească care pretindea că cele ruseşti o fac şi o serie de cărţi americane care susţineau că cele americane dirijează. Anul trecut a apărut o carte care afirma că guvernarea vieţii de apoi este anarhică. Un filozof de marcă insista că o lege a naturii este concurenţa şi că la fel trebuie să fie şi în viaţa de apoi. Şi aşa mai departe. Puteţi alege oricare dintre aceste teorii, domnule Blaine, sau să credeţi unele proprii.

– Ce părere aveţi?

– Eu ? Sînt receptiv la ideile noi. Cînd va sosi vremea mă voi duce acolo şi voi afla.

– Asta îmi ajunge. Din păcate, nu am nici o şansă. Nu am banii pe care îi cereţi.

– Ştiu. V-am verificat situaţia financiară înainte să vin.

– Atunci de ce...

– În fiecare an sînt acordate o serie de subvenţii nerambursabile de către filantropi, de anumite corporaţii şi trusturi, o parte pe bază aleatoare. Sînt bucuros să vă anunţ, domnule Blaine, că aţi fost ales pentru una din aceste subvenţii.

– Eu?

– Permiteţi-mi să vă felicit. Sînteţi un om foarte norocos.

– Dar cine mi-a dat subvenţia?

– Main-Farbenger Textile Corporation.

– N-am auzit niciodată de ei.

– Ei bine, ei au auzit de dumneavoastră. Donaţia este ca recunoaştere a călătoriei dumneavoastră din anul 1958 în zilele noastre. O acceptaţi?

Blaine se holbă intens la reprezentantul vieţii de apoi. Farrell părea destul de sincer, oricum povestea lui se putea verifica la sediul lui Hereafter. Blaine avea îndoielile sale în privinţa darului nemaipomenit care i se băga pe gît atît de neaşteptat. Dar gîndul unei vieţi asigurate după moarte cîntărea mai greu decît orice

suspiciune, îndepărtase orice temeri posibile. Prudenţa era foarte bună, dar nu atunci cînd porţile vieţii de apoi ţi se deschid în faţă.

– Ce trebuie să fac?

– Să mă însoţiţi la sediul lui Hereafter. Putem să rezolvăm cele necesare în cîteva ore.

Supravieţuire! Viaţă după moarte!

– În regulă. Accept donaţia. Să mergem!

Părăsiră imediat apartamentul lui Blaine.

25

Un helitaxi îi duse direct la sediul lui Hereafter. Farrell îi arătă drumul spre Birourile Administrative şi îi înmînă funcţionarei o copie fotostatică a donaţiei lui Blaine. Acesta îşi dădu amprentele şi arătă permisul său de vînătoare pentru o mai bună identificare. Femeia confruntă atentă toate datele cu lista sa generală de acceptări. În final fu satisfăcută de valabilitatea acesteia şi semnă hîrtiile de intrare.

Atunci Farrell îl duse pe Blaine la Camera de Testare, îi ură succes şi îl lăsă.

În camera de Testare, o grupă de tehnicieni tineri îl preluară pe Blaine şi îl supuseră la o serie de examene. Grupuri de calculatoare ticăiau, răpăiau şi scuipau metri de hîrtie şi bomdardau cu cartele perforate. Maşini ameninţătoare bolboroseau şi scînteiau spre el, îl orbeau cu ochii roşii gigantici, clipeau şi se colorau ca şi chihlimbarul. Tocuri automate imprimau bucăţi de hîrtie grafică. Şi pe deasupra, tehnicienii trăncăneau încontinuu.

– Reacţie beta interesată. Crezi că putem îmbunătăţi curba asta?

– Sigur, sigur, doar să-i micşorezi coeficientul de energie.

– N-aş vrea să fac asta. Îi slăbeşte ţesutul conjunctiv.

– Nu trebuie să-l slăbeşti atit de mult. Tot ar resimţi trauma.

– Poate... Ce-i cu factorul Henliger? Nu-l prind deloc.

– Asta pentru că se afla într-un corp-gazdă; O să apară.

– Ăla n-a rezistat slăbit. Tipul a explodat ca a rachetă.

– Era cam instabil, ca să începem cu asta.

Blaine întrebă:

– Hei! Este vreo şansă să nu funcţioneze asta?
Tehnicienii se întoarseră ca şi cînd l-ar fi văzut pentru prima oară.
– Fiecare caz este diferit amice, îi spuse un tehnician.
– Fiecare trebuie lucrat pe baze individuale.
– Sînt numai probleme, probleme tot timpul.
Blaine spuse:
– Credeam că tratamentul este pus la punct. Am auzit că este infailibil.
– Sigur, asta le spun clienţilor, spuse dispreţuitor unul dintre tehnicieni.
– Asta-i publicitate.
– Lucrurile se împotmolesc aici în fiecare zi. Încă mai avem mult.
Blaine zise:
– Dar puteţi spune dacă tratamentul ţine?
– Bineînţeles. Dacă ţine, eşti încă în viaţă.
– Dacă nu, nu mai ieşi de aici niciodată.
– De obicei ţine, spuse consolator alt tehnician. Pentru oricine, dar nu pentru un K3.
– Doar factorul ăla K3 afurisit ne termină. Hai Jamiesen, este tipul K3 sau nu?
– Nu sînt sigur, zise Jamiesen, aplecat pe un instrument clipitor. Maşina de testare s-a blocat din nou.
Blaine întrebă:
– Ce este un K3?
– Aş vrea să ştim şi noi, spuse supărat Jamiesen. Tot ce ştim sigur este că tipii care au factorul K3 nu pot supravieţui după moarte.
– Nu în orice condiţii.
– Bătrînul Fitzroy cred că este un factor de limitare pe care natura l-a încorporat pentru ca speciile să n-o ia razna.
– Dar cei cu K3 nu transmit factorul copiilor lor?
– Există o şansă ca el să stea în stare latentă şi să sară cîteva generaţii.
– Eu sînt un K3? Blaine întrebă încercînd să-şi menţină vocea constantă.
– Probabil că nu, răspunse Jamiesen cu uşurinţă. Este foarte rar. Lasă-mă să verific.
Blaine aşteptă, în timp ce tehnicierii reluară datele lui şi Jamiesen încercă să determine cu maşina sa defectă dacă Blaine are sau nu factorul K3.

După un timp, Jamiesen îşi ridică privirea:
– Ei bine, cred că nu e K3. Deşi, cine ştie? Oricum, hai să mergem mai departe.
– Ce urmează? încearcă Blaine o întrebare.
O seringă hipodermică îi pătrunse adînc în braţ.
– Nu-ţi fă griji, îi spuse un tehnician, totul o să fie în ordine.
– Sînteţi **siguri** că nu sînt K3? chestionă Blaine.
Tehnicianul aprobă neatent din cap. Blaine dori să pună alte întrebări, dar îl copleşi un val de ameţeală. Tehnicienii îl ridicară, punîndu-l pe o masă albă de operaţie.

***

Cînd îşi recăpătă cunoştinţa era aşezat pe o canapea confortabilă ascultînd o muzică liniştitoare. O soră îi întinse un pahar de sherry, iar domnul Farrell era alături cu o faţă radioasă.
– Te simţi bine? îl întrebă Farrell. Ar trebui. Totul a mers perfect.
– Da?
– Nici o posibilitate de greşeală. Domnule Blaine, viaţa de apoi este a dumneavoastră.
Blaine îşi termină vinul şi se ridică, puţin clătinîndu-se.
– Viaţa după moarte este a mea? Oricînd aş muri? Din orice cauză aş muri?
– Da, aşa este. Indiferent cum sau cînd aţi muri, sufletul dumneavoastră va supravieţui după moarte. Cum vă simţiţi?
– Nu ştiu, răspunse Blaine.
Numai jumătate de oră mai tîrziu, cînd se întorcea în apartamentul său, începu să reacţioneze.
Viaţa de apoi era a lui!
Fu copleşit dintr-o dată de o sălbatică exaltare. Nu mai conta nimic, efectiv nimic. Era nemuritor! Putea fi omorît pe loc şi totuşi să trăiască în continuare!
Era într-o stare euforică. Se imagină cu veselie aruncîndu-se sub roţile unui camion. Ce conta? Nimic nu l-ar mai putea răni cu adevărat! Ar putea să umble furios, să taie cu voioşie cu cuţitul în stînga şi în dreapta prin mulţime. De ce nu? Singurul lucru pe care ar putea flathats-ii să-l omoare era doar trupul său!
Sentimentul era de nedescris. Acum, pentru prima oară, Blaine află cum au trăit oamenii pînă la descoperirea ştiinţifică a vieţii de apoi. Îşi aminti de apăsătoarea, abrutizanta, constanta şi inconştienta frică de moarte, care cîntărea subtil fiecare acţiune şi era răspîndită în fiecare mişcare. Vechiul duşman, moartea, era

umbra care se tîra pe coridoarele minţii unui om ca un vierme oribil, fantoma care bîntuia zile şi nopţi, cel ce se ploconea pe după colţuri, umbra din spatele uşilor, oaspetele nevăzut de la fiecare banchet, figura neidentificată din fiecare pasaj, mereu prezentă, mereu în aşteptare...

Gata cu asta.

Acum, mintea sa fusese eliberată de o greutate apăsătoare. Frica de moarte dispăruse dezintoxicant şi se simţi uşor ca aerul. Moartea, vechiul inamic, fusese învinsă!

Se întoarse în apartamentul său într-o stare euforică. Telefonul suna cînd tocmai deschidea uşa.

– Blaine la telefon!

– Tom!

Era Marie Thorne.

– Unde ai fost? Am încercat să dau de tine toată după-amiaza.

– Am fost plecat, dragă. Dar unde ai fost tu?

– La Rex. Am vrut să încerc să aflu ce pun, la cale. Ascultă-mă cu atenţie. Am nişte veşti, importante pentru tine.

– Şi eu am veşti pentru tine, scumpo.

– Ascultă-mă! O să vină un om astăzi la tine. Este comis voiajor de la Hereafter Inc. şi o să-ţi ofere o asigurare gratuită pentru viaţa de apoi. Nu o accepta.

– De ce nu? E o escrocherie?

– Nu, e perfect valabilă, ca şi oferta de altfel. Dar nu trebuie să o accepţi.

– Deja am făcut-o.

– Ce ai spus?

– A fost pe-aici acum cîteva ore. Am acceptat-o.

– Te-au tratat deja?

– Da. Era vreo şarlatanie?

– Nu, bineînţeles că nu. Of, Tom, cînd o să înveţi să nu primeşti daruri de la străini? Era timp de asigurare pentru viaţa de apoi mai tîrziu... Of, Tom!

– Ce este rău în asta? Era o donaţie de la Main-Farbenger Textile Corporation.

– Sînt stăpînite în întregime de către Corporaţia Rex.

– Aha... Şi ce dacă?

– Tom, directorii lui Rex ţi-au făcut donaţia. Au folosit ca paravan Main-Farbenger, dar de fapt **Rex** ţi-a dat-o! Nu poţi să înţelegi ce înseamnă asta?

– Nu. Vrei să încetezi cu plînsul şi să-mi explici?

– Tom, este vorba de capitolul Crime Permise din Actul de Sinucidere. Îl vor invoca.

– Despre ce vorbeşti?

– Vorbesc despre capitolul din Actul Sinuciderii care legalizează preluarea corpului-gazdă. Rex ţi-a garantat supravieţuirea sufletului după moarte, tu ai acceptat-o. Acum ei îţi pot lua în mod legal trupul pentru orice scop care-l doresc. Eşti proprietatea lor. Pot să-ţi **omoare** corpul, Tom!

– Să mă omoare?

– Da. Şi bineînţeles că o vor face. Guvernul vrea să-i dea în judecată pentru că te-au adus ilegal din trecut. Dacă nu eşti aici nu există caz. Acum ascultă. **Trebuie** să părăseşti New York-ul şi apoi ţara. Poate că atunci te vor lăsa în pace. Te voi ajuta. Cred că trebuie să...

Telefonul amuţi.

Blaine apăsă în furcă de cîteva ori, dar nu primi nici un ton. Aparent, firul fusese tăiat.

Exaltarea pe care o simţise cu cîteva clipe în urmă se risipise. Sensul intoxicant al eliberării de moarte dispăruse. Cum putuse contempla goana de nebun furios? Vroia să **trăiască** în carne şi oase pe Pămîntul pe care-l cunoştea şi iubea. Existenţa spirituală era frumoasă, dar încă nu o dorea. Nu încă mult timp de-acum încolo. Vroia să trăiască printre obiecte palpabile, să respire aer, să mănînce pîine şi să bea apă, să simtă carnea înconjurîndu-l, să atingă alte trupuri.

Cînd vor încerca să-l omoare? Oricînd s-a putea întîmpla. Apartamentul său era ca o cursă. Rapid, Blaine îşi strînse toţi banii într-un buzunar şi se grăbi spre uşă. O deschise şi se uită pe hol în stînga şi în dreapta. Era gol.

Fugi afară, la capătul coridorului şi se opri.

Un om tocmai dăduse colţul. Omul stătea îi mijlocul holului. Avea un proiector imens pe care îl îndreptă spre stomacul lui Blaine.

Omul era Sammy Jones.

– Of, of, Tom, suspină Jones. Crede-mă îmi pare al naibii de rău că eşti tu. Dar afacerile sînt afaceri.

Blaine stătea îngheţat, în timp ce proiectorul se ridică la nivelul pieptului.

– De ce tu? reuşi să întrebe Blaine.

– Cine altcineva? Nu-s eu cel mai bun vînător din Emisfera Vestică şi probabil şi din Europa? Rex ne-a angajat pe toţi din zona

New York-ului. Dar cu arme cu raze şi proiectare, de această dată. Îmi pare rău că eşti tu, Tomi
– Dar şi eu sînt vînător.
– N-ai fi primul care ar fi împuşcat. Sînt regulile jocului, băiete. Nu te-nfiora. O s-o fac repede şi curat.
– Nu vreau să mor! icni Blaine.
– De ce nu! Ai asigurarea pentru viaţa de apoi?
– Am fost înşelat. Vreau să trăiesc! Sammy, n-o face!
Faţa lui Sammy Jones se împietri. Ochi cu atenţie, apoi lăsă jos arma.
– Devin prea inimos pentru jocul ăsta. Bine, Tom, du-te. Cred că orice vînat trebuie să aibă un mic avans. E mai sportiv. Dar nu te las decît puţin.
– Mersi, Sammy, spuse Blaine şi fugi afară, pe hol.
– Dar Tom... ai grijă pe unde mergi, dacă vrei cu adevărat să trăieşti. Îţi zic eu, sînt mai mulţi vînători acum în New York decît cetăţeni. Şi orice mijloc de transport este păzit.
– Mersi, strigă Blaine, în timp ce fugea pe scări în jos.
Se afla în stradă, dar nu ştia încotro s-o apuce. Totuşi nu avea timp pentru indecizii. Era după-amiază tîrziu, cîteva ore înainte ca întunericul să-l ajute. Alese o direcţie şi începu să meargă.
Aproapte instinctiv paşii îl conduseră spre periferia oraşului.

26

Trecu pe lîngă Rickety Tenements şi blocuri vechi de locuinţe, pe lîngă bodegi ieftine şi night-cluburi, cu mîinile înfipte în buzunare, încercînd să se gîndească. Trebuia să ticluiască un plan. Vînătorii îl puteau dibui în următoarea oră, dacă nu şi-ar putea alcătui un plan, să găsească o modalitate de a părăsi New York-ul.
Jones îi spusese că serviciile de transport erau urmărite. Atunci, ce speranţă avea? Era neînarmat, lipsit de apărare...
Ei bine poate că asta ar putea-o schimba. Cu o armă în mînă, lucrurile ar fi mai altfel. Cum arătase Hull, un vînător poate să împuşte legal un Vînat, dar dacă un Vînat împuşcă un vînător, acesta ar fi posibil să fie arestat şi penalizat sever.
Dacă ar împuşca un vînător, poliţia ar trebui să-l aresteze! Ar fi implicaţii mari, dar i-ar salva viaţa de la un pericol imediat.

Merse pînă ajunse la o casă de amanet. În fereastră se afla o mulţime strălucitoare de proiectare şi arme cu raze, puşti de vînătoare, cuţite. Blaine intră.

– Aş dori o armă, îi spuse mustăciosului din spatele tejghelei.

– O armă. Aşa. Şi ce fel de armă?

– Aveţi lansatoare de raze?

Omul aprobă cu capul şi se duse la un sertar. Scoase o armă mai mică cu un finisaj arămiu.

– Deci aceasta este o achiziţie specială. Este un lansator de fascicul Sailes-Byrn original, folosit pentru vînat mare venusian. Puteţi doborî orice merge, se tîrăşte sau zboară la 500 de iarzi depărtare. Pe partea laterală se află selectorul de deschidere. Puteţi trage larg pentru mică distanţă sau micşora la un punct pentru trageri la depărtare.

– Bine, bine, zise Blaine, scoţînd bancnote din buzunar.

– Butonul acesta, spuse cămătarul, controlează lungirea rafalei. Reglat în poziţia de acum aveţi o lovitură standard mică. Un delic măreşte timpul la un sfert de secundă. Dacă se pune pe automat, va rade tot, ca o coasă. Are o alimentare de peste patru ore şi mai sînt alte trei în pachetul original. Ce este în plus e că puteţi utiliza această armă în atelierul dumneavoastră. Cu o montură specială şi cu un ecran care să micşoreze tensiunea puteţi tăia în felii plasticul mai bine decît cu un fierăstrău. Un alt ecran o preschimbă într-un aparat de sudură. Ecranele pot fi acţiziţionate...

– O cumpăr, îl întrerupse Blaine.

Proprietarul casei de amanet încuviinţă cu capul.

– Puteţi să-mi arătaţi permisul dumneavoastră?

Blaine scoase permisul de vînătoare şi i-l arătă. Cămătarul aprobă din cap şi cu o încetineală înnebunitoare completă o chitanţă.

– Să o împachetez?

– Nu vă obosiţi. O iau aşa cum este.

– Face şaptezeci şi cinci de dolari.

În timp ce Blaine împinse banii pe tejghea, cămătarul consultă o listă de pe peretele din spatele lui.

– Stai! zise deodată.

– Im?

– Nu pot să vă vînd arma.

– De ce nu? Mi-aţi văzut permisul de vînătoare.

– Dar nu mi-aţi spus că sînteţi Vînat înregistrat. Ştiţi că un Vînat nu poate deţine arme. Numele dumneavoastră a fost transmis acum jumătate de oră. Nu puteţi cumpăra legal o armă nicăieri în New York, domnule Blaine.

Cămătarul împinse înapoi bancnotele pe tejghea. Blaine vru să apuce arma. Proprietarul casei de amanet o prinse primul şi o îndreptă spre el.

– Ar trebui să-i scap de deranj. Doar ai afurisita de viaţă de apoi. Ce mai vrei?

Blaine stătu nemişcat. Cămătarul lăsă jos arma.

– Dar nu e treaba mea. Vînătorii îţi vor veni de hac în curînd. Duse mîna sub tejghea şi apăsă un buton. Blaine se întoarse şi fugi din magazin. Se lăsă întunericul. Dar poziţia sa era dezvăluită. Vînătorii vor strînge acum încercuirea.

Crezu că aude pe cineva strigîndu-l pe nume. Îmbrînci mulţimea fără să se uite înapoi, încercînd să se gîndească la ce ar putea face. Nu putea muri aşa, nu? Doar nu călătorise în timp 152 de ani ca să fie împuşcat în faţa a milioane de oameni! Nu era corect!

Observă un om urmărindu-l îndeaproape şi rînjind. Era Theseus, cu arma scoasă, aşteptînd un moment prielnic ca să-l împuşte.

Blaine mări viteza, fentă mulţimea şi intră repede pe o stradă lăturalnică. Sprintă de-a lungul ei şi deodată se opri.

La capătul îndepărtat al străzii, profilîndu-se în lumină, stătea un om. Omul avea o mînă în şold şi cealaltă ridicată în poziţie de tragere. Blaine ezită şi privi înapoi spre Theseus.

Micul vînător trase, arzîndu-i mîneca. Blaine alergă spre o uşă deschisă care dintr-o dată îl fu închisă în nas. O a doua împuşcătură îi carboniza haina.

Cu o claritate de vis, urmări vînătorii cum avansau, Theseus fiind chiar în urma sa, celălalt vînător la distanţă, blocîndu-i ieşirea. Blaine alergă cu picioanele ca de plumb spre omul mai îndepărtat, peste capace de canal şi grătare de metrou, pe lîngă magazine cu obloanele trase şi clădiri încuiate.

– La o parte, Theseus! strigă vînătorul. Îl am!

– Ia-l Hendrick! ţipă Theseus ieşit din raza de ochire şi lipindu-se de un zid.

Pistolarul, la 50 de picioare depărtare, ochi şi trase. Blaine căzu lat şi raza nu-l nimeri. Se rostogoli încercînd să ajungă la adăpostul neadecvat al unei intrări. Raza îl urmări, crestînd betonul şi transformînd în abur balta cu apă din canalul colector.

Apoi un grilaj de metrou se deschise sub el.

În timp ce cădea, îşi dădea seama că grătarul trebuie să fi fost slăbit de raza lansată. Noroc chior! Dar trebuia să aterizeze în picioare. Trebuia să rămînă conştient, să se tragă din lumină şi să-şi folosească norocul. Dacă ar deveni inconştient, trupul său ar rămîne o ţintă uşoară pentru vînătorii care ar fi stat pe margine, în plină vedere, la lumină.

Încercă să se învîrtească în aer, dar prea tîrziu. Ateriză greu pe umeri şi capul i se lovi de un stîlp metalic. Dar nevoia de a rămîne conştient era atît de mare, încît se ridică în picioare.

Trebuia să se tragă din drum, departe în pasajul de metrou, destul de departe pentru a fi găsit.

Dar chiar şi primul pas era prea mult. Făcîndu-i-se rău, picioarele îi fugiră de sub el. Căzu în faţă, se rostogoli şi se holbă la deschizătura de deasupra lui.

Apoi leşină.

PARTEA A PATRA

27

Cînd îşi reveni în simţiri, Blaine hotărî că nu îi plăcea viaţa de apoi. Era întunecoasă, aspră şi mirosea a ulei şi nămol. De asemenea, capul îl durea şi spatele îl simţea ca şi cînd ar fi fost rupt în trei părţi.

Putea să-l doară ceva pe un spirit? Blaine se mişcă şi descoperi că încă mai avea trupul. De fapt simţise tot corpul. În aparenţă nu intrase în viaţa de apoi.

– Odihneşte-te o clipă numai, zise o voce.

– Cine este? întrebă Blaine în întunericul imperturbabil.

– Smith.

– A, tu!

Blaine se ridică şi îşi susţinu capul care tremura, cu mîna.

– Cum ai reuşit, Smith?

– Aproape că nu era să reuşesc, îi spuse zombi-ul. Imediat ce ai fost declarat Vînat, am venit după tine. Cîţiva din prietenii mei de aici s-au oferit să mă ajute, dar te mişcai prea repede. Te-am strigat cînd ai ieşit de la casa de amanet.

– Mi s-a părut că aud o voce.

– Dacă te-ai fi întors, te-am fi luat atunci de acolo. Dar n-ai făcut-o, aşa că te-am urmărit. De cîteva ori am deschis grătare de metrou şi capace de canal, dar era greu să măsori cum trebuie. De fiecare dată o făceam prea tîrziu.

– Dar nu şi ultima oară, spuse Blaine.

– Atunci a trebuit să deschid un grătar chiar sub tine. Îmi pare rău că te-ai lovit la cap.

– Unde mă aflu?

– Te-am scos din linia principală. Eşti într-un pasaj lateral. Vînătorii nu te pot găsi aici.

Blaine nu putu găsi din nou cuvinte potrivite ca să-i mulţumească lui Smith. Şi încă o dată Smith nu dori mulţumiri.

– Nu o fac pentru tine, Blaine. O fac pentru mine. Am nevoie de tine.

– Ai aflat de ce?

– Încă nu.

Ochii lui Blaine, adaptîndu-se la întuneric, puteau să distingă profilul capului şi al umerilor zombi-ului.

– Şi acum?

– Acum eşti în siguranţă. Putem să te ducem prin subteran pînă la New Jersey. De acolo, rămîi singur. Dar nu cred că ai mai avea necazuri atunci.

– Ce mai aşteptăm acum?

– Pe domnul Kean. Am nevoie de permisiunea lui ca să te duc prin pasaje.

Aşteptară. În cîteva minute, Blaine fu în stare să realizeze forma slabă a domnului Kean, care se sprijinea de braţul mare al Negrului, apropiindu-se de el.

– Îmi pare rău pentru necazurile tale, spuse Kean, aşezîndu-se lîngă Blaine. Este mare păcat.

– Domnule Kean, zise Smith, dacă mi-aţi permite să-l aduc prin vechiul Tunel Olandez în New Jersey…

– Îmi pare cu adevărat rău, dar nu-ţi pot da voie.

Blaine se uită împrejur şi văzu că era înconjurat de doisprezece zombi zdrenţăroşi.

– Am vorbit cu vînătorii şi i-am asigurat că te vei întoarce la suprafaţă în jumătate de oră. Trebuie să pleci acum, Blaine.

– Dar de ce?

– Pur şi simplu nu putem să ne permitem să te ajutăm. Am riscat neobişnuit de mult prima oară, dîndu-ţi voie să profanezi mormîntul lui Reilly. Dar am făcut-o pentru Smith, pentru că destinul său pare legat într-un fel de al tău. Şi Smith este unul dintre oamenii mei. Dar asta este prea mult. Ştii că putem să trăim în subteran doar toleraţi.

– Ştiu, replică Blaine.

– Smith trebuia să se gîndească la consecinţe. Cînd ţi-a deschis grătarul, vînătorii au năvălit înăuntru. Nu te-au găsit, dar ştiau că erai pe undeva pe aici. Aşa că au căutat, Blaine, ce-au mai căutat. Erau doisprezece, explorînd pasajele noastre, îmbrîncindu-ne oamenii, ameninţînd, ţipînd, vorbind prin staţiile lor. Unii dintre vînătorii tineri au devenit nervoşi şi au început să ţipe la zombi.

– Îmi pare teribil de rău pentru asta, zise Blaine.

– Nu e vina ta. Dar Smith ar fi trebuit să ştie mai bine. Lumea interlopă nu e un regat subteran. Noi existăm pentru că sîntem toleraţi, lucru care ar putea fi desfiinţat oricînd. Aşa că am vorbit cu vînătorii şi reporterii.

– Ce le-aţi spus? întrebă Blaine.

– Le-am spus că un grătar instabil a cedat sub tine. Am spus că ai căzut întîmplător şi că te-ai tîrît ca să te ascunzi. I-am asigurat că nici un zombi nu a fost implicat în aceasta, că te-am găsit şi că te vom aduce la suprafaţă într-o jumătate de oră. Au acceptat promisiunea şi au plecat. Aş fi vrut să fi putut face altfel.

– Nu te învinovăţesc, replică Blaine, ridicîndu-se încet în picioare.

– Nu am specificat pe unde vei ieşi. Cel puţin vei avea mai multe şanse ca înainte. Aş vrea să pot face mai mult, dar nu pot permite ca lumea subterană să devină o scenă de vînătoare. Trebuie să rămînem neutri, să nu supărăm pe nimeni, să nu speriem pe nimeni. Numai în felul acesta vom supravieţui pînă cînd, se va ajunge la o epocă de înţelegere.

– Pe unde voi ieşi?

– Am ales o ieşire de metrou nefolosită pe Strada 79 West. Ai o şansă mai mare de acolo. Şi am mai făcut un lucru pe care probabil nu trebuia să-l fac.

– Care-i acela?

– Am luat legătura cu un prieten de-al tău care te va aştepta la ieşire. Dar te rog nu spune nimănui despre asta. Hai să ne grăbim!

Domnul Kean conduse procesiunea prin labirintul şerpuitor al metroului, Blaine închizînd plutonul cu o durere de cap care-l părăsea încet. În curînd se opriră lîngă o scară de beton.

– Aici este ieşirea. Noroc, Blaine.

– Mulţumesc. Şi, Smith... mersi.

– Am încercat tot ce am putut pentru tine, spuse Smith. Dacă vei muri, probabil că voi muri şi eu. Dacă vei trăi, voi continua să încerc să-mi amintesc.

– Şi dacă-ţi aminteşti?

– Atunci voi veni să te vizitez.

Blaine încuviinţă din cap şi urcă scara.

* * *

Afară era aproape noapte şi Strada 79 părea pustie. Blaine stătu lîngă ieşire, uitîndu-se de jur împrejur şi întrebîndu-se ce să facă.

– Blaine!

Cineva îl strigă. Dar nu era Marie, cum se aşteptase. Era o voce bărbătească, cineva pe care-l cunoştea... poate Sammy Jones, sau Theseus.

Se întoarse repede către ieşirea metroului. Aceasta era închisă şi blocată.

28

– Tom, Tom, eu sînt!

– Ray?

– Bineînţeles. Vorbeşte mai încet. Sînt vînători pe-aici pe aproape. Aşteaptă.

Blaine aşteptă, ghemuit lîngă ieşirea de metrou blocată, uitîndu-se atent împrejur. Nu putu să vadă nici o urmă de Melhill. Nu era nici o ceaţă ectoplasmatică, nimic decît o voce şoptită.

– O.K., spuse Melhill. Ia-o spre vest. Repede.

Blaine mergea, simţind prezenţa invizibilă a lui Melhill plutind lîngă el.

– Bătrînul Kean a luat legătura cu prietena ta şi ea m-a găsit prin Panoul de Comandă pentru Spirite. Stai! Opreşte-te aici.

Blaine se feri, lipindu-se de colţul unei clădiri. Un heli patrula încet la nivelul înălţinii unei case.

– Vînătorii. Este o zi de manevre consacrată ţie, băiete. A fost pusă o recompensă pe capul tău. Chiar numai pentru informaţii care conduc la tine, Tom. I-am spus lui Marie că voi căuta să te ajut. Nu ştiu cît voi putea-o face. Mă trage. După asta mă duc în viaţa de apoi.

– Ray, nu ştiu cum...

– Termină. Uite ce e Tom, nu pot vorbi mult. Marie a făcut un tîrg cu nişte prieteni de-ai ei. Au un plan, dacă te pot aduce la ei. Stai!

Blaine se opri şi se adăposti sub o cutie poştală. Trecură secunde lungi. Apoi, pe lîngă el trecură grăbiţi vînători, cu armele pregătite. După ce dădură colţul, Blaine porni din nou.

– Ai nişte ochi! îi spuse lui Melhill.

– Priveliştea este destul de bună de aici. Treci repede strada.

Blaine alergă vis-à-vis. În următoarele cincisprezece minute, la indicaţiile lui Melhill, se învîrti pe stradă în sus şi-n jos, avansînd şi retrăgîndu-se de pe cîmpul de luptă al oraşului.

– Aici e, spuse într-un tîrziu Melhill. Uşa aia de acolo, la numărul 341. Ai ajuns! Pa, mai vorbim, Tom. Vezi că...

În acel moment doi oameni se iviră de după colţ, se opriră şi se holbară lung la Blaine. Unul zise:

– Hei, ăsta-i tipul!

– Ce tip?

– Tipul pe care au pus recompensa. Hei, tu!

Alergară spre el. Blaine, învîrtind pumnii, îl lovi pe primul pînă în lăsă inconştient. Se roti, căutîndu-l pe cel de-al doilea, dar Melhill avea situaţia sub control.

Al doilea bărbat îşi ţinea mîinile deasupra capului, încercînd să se apere. Un capac de ladă de gunoi vîjîi ameninţător prin aer pe lîngă urechile sale. Blaine păşi spre el şi termină treaba.

– Al naibii de bine, zise Melhill cu o voce slăbită. Tot timpul am vrut să încerc să bîntui. Dar te trage... Noroc, Tom!

– Ray !

Blaine aşteptă, dar nu căpătă nici un răspuns. Sentimentul prezenţei lui Melhill dispăruse.

Blaine nu mai stătu pe gînduri. Se duse la numărul 341, deschise uşa şi intră.

Se afla pe un coridor îngust. La capătul lui era o uşă. Blaine ciocăni.

– Intră.

Deschise uşa şi păşi într-o cameră mică, murdară, cu perdele grele.

Blaine crezu că devenise imun la alte surprize. Dar tresări oricum, văzîndu-l pe Carl Orc, hoţul de trupuri, cum rînjea spre el. Alături de el, rînjind de asemenea, se afla Joe, micul negustor al Transplantului.

29

Blaine făcu o mişcare automată spre uşă, dar Orc îi făcu semn să intre. Hoţul de corpuri era neschimbat, la fel de înalt şi slab, cu faţa bronzată, prelungă şi tristă, iar ochii apropiaţi, direcţi şi sinceri. Hainele atîrnau şleampăt pe el, ca şi cînd ar fi fost mai obişnuit cu blugi decît cu costume.

– Te aşteptam, zise Orc. Ţi-l aminteşti pe Joe.

Blaine încuviinţă din cap, amintindu-şi foarte bine de micuţul cu priviri furişe care îi distrase atenţia, astfel încît să poată să-i drogheze băutura.

– Îmi pare bine că te văd, spuse Joe.

– Pun pariu, rosti Blaine fără să se mişte de la uşă.

– Intră şi stai jos, îi spuse Orc. N-o să te mîncăm, Tom. Pe bune că nu. Ce-a fost a fost.

– Ai încercat să mă omori.

– Alea erau afaceri, zise Orc în stilul său direct. Sîntem de aceeaşi parte acum.

– Cum pot să fiu sigur de asta?

– Nici un om, afirmă Orc, nu mi-a pus la îndoială onestitatea. Nu cînd într-adevăr sînt sincer, aşa cum sînt acum. Domnişoara Thorne ne-a angajat să te scoatem în siguranţă din ţară şi intenţionăm să o facem. Stai jos şi hai să discutăm. Ţi-e foame?

Blaine se aşeză în silă. Erau nişte sandwichuri pe masă şi o sticlă cu vin roşu. Îşi dădu seama că nu mîncase toată ziua. Începu să înfulece sandwichurile, în timp ce Orc aprinse o ţigară subţire maro, iar Joe părea că moţuie.

– Ştii, zise Orc, expirînd fum albastru. Aproape că era să nici nu accept slujba asta. Nu pentru că n-aş fi plătit bine, cred că dom-

nişoara Thorne a fost mai mult decît generoasă. Dar, Tom, asta-i una din cele mai mari vînători de oameni pe care le-a văzut frumosul nostru oraş. Ai mai văzut aşa ceva, Joe?

– Niciodată, răspunse Joe, negînd repede cu capul. Oraşul e împînzit ca hîrtia de muşte

– Rex te vrea neapărat, spuse Orc. Şi-au pus în gînd să te înhaţe oriunde te-ar vedea. Te face nervos şi să sfărîmi o organizaţie de mărimea asta. Dar e o provocare, o adevărată mare provocare.

– Lui Carl îi place o provocare mare, replică Joe.

– Sînt de acord cu asta. În special dacă există un profit mare de pe urma ei.

– Dar unde mă pot duce? Unde nu mă va găsi Rex?

– Practic nicăieri, răspunse cu tristeţe Orc.

– Să plec de pe Pămînt? Pe Marte? Pe Venus?

– Chiar mai rău. Planetele au doar cîteva oraşe mari şi mai mici. Toţi oamenii se cunosc între ei. Vestea se va afla peste tot cam într-o săptămînă. De asemenea, nu te potriveşti. În afara chinezilor de pe Marte, planetele încă sînt populate cu oameni de ştiinţă şi familiile lor şi cîţiva care se ocupă de programe de învăţămînt pentru tineri. Nu ţi-ar plăcea.

– Atunci unde?

– Asta am întrebat-o pe domnişoara Thorne, replică Orc. Am discutat mai multe posibilităţi. Prima ar fi să-ţi faci o operaţie de zombizare. Ţi-aş putea-o face eu. Rex nu te-ar căuta niciodată în subteran.

– Mai bine aş muri.

– Şi eu la fel, încuviinţă Orc. Aşa că am eliminat-o. Ne-am gîndit să-ţi găsim o mică fermă în Abisul Atlanticului. Un teritoriu cam singuratic. Dar trebuie să ai o mentalitate deosebită să trăieşti sub apă şi să-ţi placă, şi nu ne-am închipuit că ai avea-o. Probabil că ai claca. Aşa că după o atentă apreciere, am hotărît că cel mai bun loc pentru tine ar fi în Marquesas.

– Unde?

– În Marquesas. Sînt un grup de mici insule polineziene, răspîndite în mijlocul Oceanului Pacific. Nu sînt departe de Tahiti.

– Mările Sudice, spuse Blaine.

– Corect. Ne-am gîndit că te-ai simţi mai acasă acolo decît în orice loc de pe Pămînt. Mi s-a spus că este ca în secolul douăzeci. Şi ceea ce e important, este că Rex s-ar putea să te lase în pace.

– De ce ar face-o?

– Din motive clare, Tom. De ce vor să te omoare în primul rînd? Pentru că te-au smuls ilegal din trecut şi sînt îngrijoraţi de poziţia guvernului referitor la asta. Dar faptul că te duci în Marquesas, te scoate de sub jurisdicţia guvernului Statelor Unite. Fără tine nu există caz. Şi faptul că te duci atît de departe demonstrează lui Rex buna ta credinţă. În mod sigur de Unchiul Sam. De asemenea, Marquesas este un mic stat independent de cînd s-au retras francezii, aşa că Rex are nevoie de autorizaţie specială ca să te vîneze acolo. În general ar trebui să fie prea mare deranjul pentru toţi cei implicaţi. Guvernul american va renunţa şi cred că Rex te va lăsa în pace.

– Eşti sigur?

– Bineînţeles că nu. Este doar o ipoteză. Dar este rezonabilă.

– N-am putea face înainte o înţelegere cu Rex?

Orc negă cu capul.

– Ca să negociezi, trebuie să ai cu ce. Cît timp eşti în New York este mai simplu şi mai uşor pentru ei ca să te omoare.

– Cred că ai dreptate. Cum o să mă scoţi?

Orc şi Joe se uitară stînjeniţi unul la altul. Orc zise:

– Ei bine, asta a fost marea noastră problemă. Nu se întrevede nici o posibilitate de a te scoate viu.

– Cu elicopterul sau cu avionul?

– Trebuie să se oprească la vămile aeriene şi vînătorii aşteaptă la oricare dintre ele. Vehiculele de suprafaţă sînt scoase din discuţie.

– Deghizare?

– Poate că ar fi ţinut în prima oră de vînătoare. Acum este imposibil, chiar dacă îţi facem o operaţie estetică completă. Pînă acum vînătorii s-au echipat cu scannere de identificare. Ar putea să vadă prin tine într-o clipă.

– Deci nu e cale de a scăpa?

Orc şi Joe iarăşi schimbară priviri stînjenite.

– Există, spuse Orc. Doar o singură cale. Dar probabil că nu o să-ţi placă.

– Vreau să rămîn în viaţă. Care este?

Orc făcu o pauză şi aprinse altă ţigară.

– Intenţionăm să te congelăm rapid la aproape zero absolut, ca pentru călătorii spaţiale. Apoi îţi vom trimite hoitul într-o ladă cu vite congelate. Corpul tău va fi în mijlocul încărcăturii, aşa că este de prevăzut că nu te vor detecta.

– Sună riscant.

– Nu prea riscant.

Blaine se încruntă, simţind că ceva nu era în regulă.

– Voi fi inconştient în timpul ăsta, nu?

După o pauză lungă, Orc rosti:

– Nu.

– Nu voi fi?

– Nu se poate face în modul ăsta. Adevărul este că trebuie să te separi de trup. Asta-i partea care cred că nu ţi-ar place.

– Despre ce naiba vorbeşti, întrebă Blaine? ridicîndu-se în picioare.

– Stai uşor, spuse Orc. Stai jos, fumează o ţigară şi mai bea nişte vin. Uite cum este, Tom, nu putem să trimitem un trup îngheţat care are un suflet în el. Vînătorii se aşteaptă la aşa ceva. Îţi imaginezi ce se poate întîmpla dacă verifică repede cu scannerul transportul ala de carne de vită şi detectează în el o minte în stare latentă? Începe bîlciul! **Adieu la musique!** Nu vreau să fiu împotriva ta, Tom. Pur şi simplu nu se poate face astfel.

– Atunci ce se întîmplă cu mintea mea? întrebă Blaine în timp ce se aşeză din nou.

– Aici, zise Orc, intervine Joe. Spune-i Joe.

Joe dădu din cap, încuviinţînd.

– Transplantul este răspunsul, prietene.

– Transplant?

– Ţi-am mai spus despre asta în seara aceea funestă cînd ne-am întîlnit prima oară. Îţi aminteşti? Transplant, marea distracţie, jocul care poate fi jucat de oricine, şocul pentru minţile istovite, tonicul pentru trupurile obosite. Avem o reţea internaţională de Transplantatori, domnule Blaine. Oameni cărora le place sa se schimbe între ei, bărbaţi şi femei care s-au plictisit să poarte acelaşi corp. Te vom introduce în organizaţie.

– Îmi vei expedia **mintea** prin toată ţara?

– Exact! Din corp în corp. Crede-mă, e la fel de instructiv, pe cît de amuzant.

Blaine se ridică în picioare aşa de repede încît îşi răsturnă scaunul.

– Pe dracu! V-am spus atunci şi vă spun şi acum: nu am chef să vă fac jocul. Îmi voi încerca norocul în stradă.

Porni spre uşă. Joe spuse:

– Ştiu că e puţin cam înspăimîntător, dar...

– Nu!

Orc strigă:

– La naiba, Blaine, vrei măcar să laşi omul să vorbească?

– Bine, spuse Blaine. Vorbeşte.

Joe îşi turnă jumătate de pahar cu vin şi îl goli.

– Domnule Blaine, va fi greu să-ţi explic asta dumitale, un om din trecut. Dar încearcă să înţelegi ce vreau să spun.

Blaine încuviinţă cu prudenţă.

– Deci, Transplantul este folosit în zilele noastre ca joc sexual şi aşa îl şi vînd. De ce? Pentru că lumea nu îi cunoaşte utilizările mai bune şi pentru că un guvern reacţionar insistă să-l scoată în afara legii. Dar Transplantul este mai mult decît un joc. Este în întregime un nou mod de viaţă! Şi dacă dumitale sau guvernului vă convine sau nu, ei bine Transplantul reprezintă lumea viitorului.

Ochii micului îndrăzneţ se înflăcărară. Blaine se aşeză din nou pe scaun.

– Există două elemente de bază în afacerile omului. Unul dintre ele este eterna luptă pentru libertate a omului. Libertatea cultelor, libertatea presei şi a adunărilor, libertate de alegere a guvernului... libertate! Şi celălalt element de bază în afaceri este efortul guvernului de a nu da libertate poporului.

Blaine consideră aceasta ca pe o viziune simplificată a afacerilor. Dar continuă să asculte.

– Guvernul, zise Joe, nu dă libertate din mai multe motive: pentru securitate, pentru profitul propriu, pentru putere sau pentru că simte că populaţia nu este pregătită pentru aceasta. Dar indiferent de motiv, acţiunile de bază rămîn că: omul se luptă pentru libertate şi guvernul se luptă să nu confere libertatea. Transplantul este pur şi simplu una în plus din lunga serie de libertăţi la care a aspirat omul şi pe care guvernul consideră că nu este bună pentru el.

– Libertate sexuală? întrebă batjocoritor Blaine.

– Nu! ţipă Joe. Nu că ar fi ceva rău cu libertatea sexuală. Dar Transplantul nu este în primul rînd asta. Sigur, o servim pentru scopuri publicitare. Pentru că oamenii nu doresc idei abstracte, domnule Blaine, şi nu acceptă teorie abstractă. Ei vor să ştie la ce le va folosi o libertate. Noi le arătăm o mică parte din ea şi ei învaţă singuri mult mai multe.

– Ce face Transplantul? întrebă Blaine.

– Transplantul, spuse Joe cu fervoare, dă omului capacitatea de a-şi depăşi limitele impuse de ereditare şi de mediu!

– Hî ?

Da! Transplantul îţi permite să faci schimb de cunoştinţe, trupuri, talente şi capacităţi cu oricine doreşte să facă schimb cu tine. Şi sînt mulţi care vor. Majoritatea oamenilor nu vor să aibă un singur tip de deprinderi toată viaţa, indiferent cît de satisfăcătoare ar fi ele. Omul este o fiinţă mult prea agitată. Muzicienii vor să devină ingineri, agenţii de publicitate vor să fie vînzători, iar marinarii, scriitori. Dar de obicei nu este timp să asimilezi şi să exploatezi mai mult de un gen de deprinderi într-o viaţă. Şi chiar dacă ar fi timp, factorul orb al talentului este un obstacol insurmontabil. Cu Transplantul poţi dobîndi talentele înnăscute, deprinderile, cunoştinţele pe care le doreşti. Gîndeşte-te la asta, domnule Blaine. De ce trebuie un om să fie obligat să-şi trăiască viaţa într-un corp la care nu a avut nici o contribuţie în a-l selecta? Este ca şi cum i-ai spune că trebuie să trăiască cu bolile moştenite şi să nu încerce să le trateze. Omul trebuie să aibă libertatea de a-şi alege corpul şi talentele care i se potrivesc cel mai bine la nevoile personalităţii sale.

– Dacă planul tău ar ţine, spuse Blaine, pur şi simplu ar exista o mulţime de nevrotici care-şi schimbă trupurile în fiecare zi.

– Acelaşi argument general a pledat împotriva aprobării oricărei libertăţi, zise Joe cu ochii strălucind. Pe parcursul istoriei s-a discutat că omul nu are înţelepciunea de a-şi alege propria religie, sau că femeia nu are inteligenţa de a-şi utiliza dreptul la vot, sau că oamenilor nu ar trebui să li se permită să-şi aleagă reprezentanţii proprii, din cauza alegerii stupide pe care ar face-o. Şi desigur, existau mulţi nevrotici care ar strica pînă şi raiul. Dar există un număr mult mai mare de oameni care ar şti să-şi folosească libertatea.

Joe îşi coborî vocea în şoaptă convingătoare.

– Trebuie să realizezi, domnule Blaine, că un om nu este corpul său, pentru că el îl primeşte întîmplător. El nu reprezintă deprinderile sale, pentru că ele se nasc de cele mai multe ori din necesitate. El nu reprezintă talentele sale care sînt produse de ereditate şi de factori timpurii de mediu. El nu reprezintă boala la care este predispus şi nu reprezintă mediul care-l modelează. Omul **conţine** toate aceste lucruri, dar este mai mult decît suma lor. El are puterea de a schimba mediul, de a-şi trata bolile, de a-şi dezvolta deprinderile şi în final să-şi aleagă trupul şi talentele! **Această** este următoarea libertate, domnule Blaine. Este istoric inevitabil chiar dacă mie, ţie sau guvernului îi convine sau nu. Pentru că omul trebuie să aibă orice libertate posibilă!

Joe îşi termină discursul aprig şi oarecum incoerent cu faţa roşie şi cu respiraţia tăiată. Blaine se uita la micuţul om cu un nou respect. Îşi dădu seama că avea în faţă un revoluţionar autentic al anului 2110.

Orc zise:

– Are dreptate, Tom, Transplantul este legal în Suedia şi Ceylon şi nu pare să fie lezat prea mult caracterul moral.

– Cu timpul, spuse Joe, turnîndu-şi vin în pahar, toată lumea va adopta Transplantul. Este inevitabil.

– Poate, replică Orc. Sau poate vor inventa libertăţi noi care să-i ia locul. Oricum, Tom, poţi vedea că Transplantul are nişte justificări morale. Şi este singura cale de a-ţi salva corpul ăsta al tău. Ce spui?

– Şi tu eşti revoluţionar?

Orc zîmbi.

– Aş putea fi. Cred că sînt ca şi curierii de blocadă din timpul Războiului Civil American, sau ca tipii care vindeau arme revoluţionarilor din America Centrală. Ei lucrau pentru profit, dar nu erau împotriva schimbărilor sociale.

– Măi, măi, făcu sarcastic Blaine. Şi eu care pînă acum am crezut că eşti un criminal de rînd.

– Las-o baltă, replică agreabil Orc. Vrei să încerci?

– Bineînţeles. Sînt copleşit. Niciodată n-am crezut că mă voi afla în avangarda unei revoluţii sociale.

Orc zîmbi şi spuse:

– Bine. Sper să-ţi meargă treaba, Tom. Ridică-ţi mîneca. Ar fi cazul să începem.

Blaine îşi rulă mîneca stîngă, în timp ce Orc luă o seringă hipodermică dintr-un sertar.

– Asta-i doar ca să te adoarmă, explică Orc. Maşinăria Yoga se află în camera alăturată. Ea face operaţia propriu-zisă. Cînd va fi realizată, vei fi oaspete în mintea altcuiva şi corpul tău va călători prin ţară congelat. Vor fi readuse în stare iniţială de îndată ce va fi posibil.

– Cîte minţi voi ocupa? Şi cît timp?

– Nu ştiu cîte va trebui să folosim. Cît priveşte timpul din fiecare, cîteva secunde, minute, poate şi jumătate de oră. Te vom transporta cît de repede putem! Nu este un Transplant integral, ştii. Nu vei lua în posesie trupul. Vei ocupa doar o mică bucăţică din conştiinţa acestuia, ca observator. Aşa că stai liniştit şi poartă-te normal. Ai priceput?

Blaine încuviinţă.

– Dar cum funcţionează Maşinăria asta Yoga?

– Lucrează ca şi Yoga. Maşinăria face efectiv doar ce ai putea face şi singur dacă ai fi antrenat la perfecţie în exerciţiile Yoga. Îţi relaxează fiecare muşchi şi fiecare nerv din corpul tău, îţi concentrează şi calmează mintea, ajută să îţi efectuezi tu concentrarea. Cînd ai atins potenţialul eşti gata să faci o proiecţie astrală. Maşinăria face şi acest lucru pentru tine. Te ajută să te eliberezi de stăpînirea trupului, ceea ce un adept Yoga poate face fără asistenţă mecanică. Te proiectează în persoana pe care am ales-o, care cedează spaţiu. Atracţia are grijă de rest. Te strecori înăuntru ca un peşte care, fiind aruncat pe ţărm, se întoarce în apă.

– Sună riscant. Dacă nu pot să intru?

– Dom'le, nu **poţi** decît să intri! Uite, ai auzit de posedări demonice, nu? Tipi care se află sub controlul unor aşa-zişi demoni? Ideea circulă prin aproape tot folclorul lumii. Unii dintre posedaţi erau schizofrenici, bineînţeles, iar alţii erau escroci patentaţi. Dar erau multe cazuri de invazie spirituală reală, minţi preluate de altele care au învăţat şmecheria ieşirii din trupul propriu şi pătrunderea în altul. Invadatorii se mutau acolo fără ajutor mecanic şi împotriva unei lupte de ieşire din partea victimelor. În cazul tău, ai Maşinăria Yoga şi oamenii care sînt dornici să te primească. Aşa că de ce să-ţi faci griji?

– Bine. Cum sînt insulele Marquesas?

– Minunate, răspunse Orc, înfigînd acul în braţul lui Blaine. O să-ţi placă acolo.

Blaine alunecă uşor în inconştienţă, gîndindu-se la palmieri, la planşe de surf albe plutind spre nişte recife de corali şi la fecioare cu ochi negri care adulau un zeu de piatră.

30

Nu exista nici un sentiment de trezire şi nici un sentiment de tranziţie. Brusc, era conştient ca un diapozitiv alb. Dintr-o dată acţiona şi se mişca precum o marionetă aruncată violent în viaţă.

Nu era Thomas Blaine în întregime. Era şi Edgar Dyersen. Sau era Blaine în Dyersen, parte integrată în corpul lui Dyersen, un segment al minţii lui Dyersen, scrutînd lumea prin ochii reumatici ai lui Dyersen, gîndind ca Dyersen, trăind toate fragmentele semiconştiente ale amintirilor, speranţelor, temerilor şi dorinţelor lui Dyersen. Şi totuşi era Blaine.

Dyersen sosi din cîmpul arat şi se sprijini de gardul său de lemn. Era fermier, un fermier de modă veche din South Jersey, avînd un minimum de maşini în care oricum nu avea încredere. Avea aproape şaptezeci de ani şi era al naibii de sănătos.

Încă mai avea o oarecare înţepeneală în încheieturi, pe care inteligentul doctoraş din sat aproape că o rezolvase, iar spatele îl mai supăra din cînd în cînd înainte să plouă. Dar se considera sănătos, mai sănătos decît mulţi alţii şi încă în putere în viitorii douăzeci de ani.

Dyersen-Blaine se îndreptă spre coliba sa. Cămaşa gri de lucru îi era îmbibată de o sudoare acră, iar transpiraţia îi pătase blugii fără formă.

În depărtare auzi un cîine lătrînd şi văzu o umbră vagă galben maronie, care se precipita spre el. (Ochelari? îşi zise. Mă descurc destul de bine şi fără).

– Hei, Champ! Hei, băiete!

Cîinele alerga în cerc în jurul lui, apoi merse alături de el. Avea ceva gri în gură, un şobolan sau poate o bucată de carne. Dyersen-Blaine nu putu să-şi dea seama exact.

Se aplecă să-l mîngîie pe Champ pe cap...

Din nou nu percepea nici o tranziţie sau trecere a timpului. Un nou diapozitiv a fost pur şi simplu proiectat pe ecran şi o nouă marionetă aruncată în viaţă.

Acum era Thompson-Blaine, de nouăsprezece ani, stînd întins pe spate, pe jumătate aţipit, pe scîndurile dure ale unui schif, cu pînza principală şi axul cîrmei în mîna bronzată. La tribord se afla malul estic, iar portul de aici aducea puţin cu Portul Baltimore. Schiful se mişca cu uşurinţă în briza lentă de vară, iar apa bolborosea veselă sub botul navei.

Thompson-Blaine îşi rearanjă corpul său lung şi subţire pe scînduri, negăsindu-şi locul, pînă reuşi să-şi sprijine picioarele de catarg. Fusese acasă doar o săptămînă, după o absenţă de doi ani la un program de lucru şi studiu pe Marte. A fost desigur foarte

interesant, în special arheologia şi speologia. Agricultura pe nisip devenise plictisitoare cîteodată, dar îi făcuse plăcere să conducă combine de recoltat.

Acum era acasă pentru un curs intensiv de doi ani la colegiu. După aceea trebuia să se întoarcă pe Marte ca director de fermă. Aşa era specificat în bursă. Dar nu puteau să-l oblige să se ducă înapoi dacă n-ar fi vrut.

Poate că se va duce. Dar poate că nu.

Fetele de pe Marte erau foarte conştiincioase în muncă. Rezistente, capabile şi mereu autoritare. Cînd se va întoarce... dacă se va întoarce... şi-ar aduce o nevastă cu el, nu ar căuta una acolo. Bine, a existat Marcia şi într-adevăr era ceva. Dar tot chibuţul ei s-a mutat în Trecătoarea Podului Sud şi nu-i răspunsese la ultimele trei scrisori. Poate că nu era cine ştie ce, oricum.

– Bună, Sandy!

Thompson-Blaine se uită în sus şi îl văzu pe Eddie Duelitte navigînd cu Thistle şi făcîndu-i semn cu mîna. Thompson-Blaine îi răspunse. Eddie n-avea decît şaptesprezece ani, nu fusese niciodată plecat de pe Pămînt şi vroia să devină căpitan de navă spaţială de linie. Hm! Mare scofală!

Soarele cobora spre orizont şi lui Thompson-Blaine îi păru bine să-l vadă cum asfinţeşte. Avea întîlnire în acea seară cu Jennifer Hunt. Se duceau să danseze la Starsling în Baltimore şi tatăl îi dăduse voie să ia heli-ul. Mamă, cum mai crescuse Jennifer în doi ani! Şi avea un stil de a se uita la un tip, sfios şi îndrăzneţ în acelaşi timp. Nu mai vorbim de ce s-ar putea întîmpla după dans pe bancheta din spate a heli-ului. Poate că nimic. Dar poate, poate...

Thompson-Blaine se ridică şi viră cîrma. Schiful se întoarse cu vîntul la babord, schimbînd cursul. Era timpul să se întoarcă în portul de iahturi, apoi acasă la cină, apoi...

* * *

Biciul ca un şarpe negru îl pocni pe spate.

– Hei, tu, pune mîna şi munceşte!

Piggot-Blaine îşi dublă efortul, ridicînd tîrnăcopul greu şi aruncîndu-l din nou în terasamentul prăfuit. Gardianul stătea alături cu puşca sub braţul stîng, cu biciul în mîna dreaptă, atîrnînd în ţărînă. Piggot-Blaine cunoştea fiecare cută şi por de pe faţa slabă şi stupefiată a gardianului, ştia mişcarea micii guri strînse, cunoştea clipitul ochilor exact cum îşi cunoaşte propria faţă.

– Aşteaptă numai hărăpăreţule, spuse în tăcere gardianul. Vine şi vremea ta. Aşteaptă numai niţel să mai aştepţi.

Gardianul se îndepărtă, plimbîndu-se încet în sus şi în jos de-a lungul şirului de prizonieri care trudeau sub soarele alb al fluviului Mississippi. Piggot-Blaine încercă să scuipe, dar nu adunase destulă salivă. Gîndi: tu vorbeşti de minunata ta lume modernă? Zi-mi de vechile şi marile nave spaţiale, de fermele automate, de viaţa de apoi, de huzur! Aşa crezi că este ? Atunci întreabă-i cum construiesc drumurile în ţinutul Quilleg din nordul satului Mississippi. Nu-ţi vor spune, aşa că mai bine te duci singur să vezi şi să afli. Pentru că asta-i faţa adevărată a lumii.

Arny, care lucra în faţa lui murmură:

– Eşti gata, Otis? Te-ai pregătit?

– Gata-s, şopti Piggot-Blaine, strîngîndu-şi şi desfăcîndu-şi degetele mari pe coada de plastic a tîrnăcopului.

– Sînt **mai mult decît** gata, Arny!

– Atunci, într-o clipă. Fii pe fază, Jeff.

Pieptul păros al lui Piggot-Blaine se umflă în aşteptare. Îşi dădu părul şaten şi lins la o parte de pe ochi şi îl urmări pe Jeff, la cinci oameni depărtare în faţă pe lanţ. Piggot-Blaine aşteptă, umerii durîndu-l de la arsurile de soare. Avea cicatrici bătătorite pe glezne de la cătuşe şi zbîrcituri vechi pe spate de la biciuiri. Avea o sete demenţială în măruntaie. Dar nici un căuş de apă nu i-ar fi tăiat setea, nimic nu ar fi putut-o face. Era setea aia chinuitoare care l-a adus aici după ca a dărîmat localul lui Gainsville şi l-a omorît pe indianul ăla împuţit.

Mîna lui Jeff se mişcă. Şirul înlănţuit de prizonieri sări înainte. Piggot-Blaine se năpusti asupra gardianului cu faţa prelungă, lovi cu tîrnăcopul, gardianul scăpînd biciul şi trîntindu-se ca să-şi ridice puşca.

– Hrăpărăţule! urlă Piggot-Blaine şi lăsă tîrnăcopul să cadă exact în fruntea gardianului.

– Luaţi cheile!

Piggot-Blaine înhăţă cheile de la centura gardianului mort. Auzi o puşcă descărcîndu-se şi un ţipăt puternic de agonie. Curios, se uită în sus...

Ramirez-Blaine îşi pilotă heli-ul deasupra cîmpiilor întinse ale Texasului, îndreptîndu-se către El Paso. Era un tînăr serios care dădea muncii sale cea mai mare atenţie, smulgînd ultima treaptă de viteză heli-ului său vechi, astfel încît să ajungă la El Paso

înainte de închiderea magazinului Johnson pentru obiecte de uz casnic.

Manevră cu grijă zgomotosul heli şi numai cîte un gînd rătăcit îi trecea prin mintea concentrată, gînduri scurte despre citiri de altitudine şi de busolă, despre un dans în Guanajuato, săptămîna viitoare, despre preţul pieilor din Ciudad Juárez.

Cîmpia de sub el era împestriţată verde cu galben. Îşi privi scurt ceasul, apoi vitezometrul.

Da, gîndi Ramirez-Blaine, va **ajunge** la El Paso înainte de închiderea magazinului! Chiar putea avea puţin timp pentru...

* * *

Tyler-Blaine se şterge la gură cu mîneca şi unse pe o bucată de pîine tot ce rămăsese din sosul gras de carne. Rîgîi şi se ridică de la masă. Cu o nepăsare premeditată luă o strachină crăpată din cămară şi o umplu cu resturi de porc, ceva legume şi o bucată mare de pîine.

– Ed, îl întrebă soţia, ce faci?

Îi aruncă o privire. Era numai pielea şi osul, cu părul dezordonat şi trecută. Se uită în altă parte, fără să-i răspundă.

– Ed! Răspunde-mi, Ed!

Tyler-Blaine o privi plictisit, simţind că i se stîrneşte ulcerul la auzul acelei voci piţigăiate şi îngrijorate. Cea mai ascuţită voce din toată California, îşi spuse, şi el o luase de nevastă. Vocea ascuţită, nas ascuţit, coate şi genunchi ascuţiţi, fără piept şi plictisitoare de sus pînă jos. Picioare ca să susţină trupul, dar nu ca să-ţi provoace încîntare. O burtă care s-o umpli cu mîncare, nu pe care s-o atingi. Din toate fetele din California, a ales-o fără îndoială pe cea mai searbădă, aşa cum o numea mereu afurisitul unchi Rafe.

– Un'te duci cu strachina aia cu mîncare? întrebă ea.

– Să hrănesc cîinele, zise Tyler-Blaine, îndreptîndu-se spre uşă.

– **N-avem** nici un cîine! Of, Ed, nu te duce, nu în seara asta!

– Ba mă duc, îi spuse bucuros de stînjeneala ei.

– Te rog, nu în seara asta. Lasă-l să se ducă în altă parte. Ed, ascultă-mă! Ce faci dacă află oraşul?

– A asfinţit demult, replică Tyler-Blaine, stînd lîngă uşă cu strachina cu mîncare în mînă.

– Oamenii spionează. Ed, dacă or să afle, ne vor linşa, ştii treaba asta.

– Vei părea teribil de agilă atîrnînd în ştreang, remarcă Tyler-Blaine în timp ce deschidea uşa.

– O faci doar ca să mă necăjeşti, îi ţipă.

Închise uşa după ce ieşi. Afară, amurgul se lăsase demult. Tyler-Blaine se duse în grădină lîngă un coteţ de găini nefolosit, uitîndu-se împrejur. Apoi păşi înainte, ţinînd cu atenţie castronul.

– E-n regulă, spuse uşor. Poţi să ieşi, unchiule Rafe.

Din pădure ieşi un om în patru labe. Faţa lui era albă-plumburie, buzele erau fără culoare, ochii inexpresivi, larg deschişi, trăsăturile grosolane şi necizelate, ca fonta înainte de călire sau ca argila înainte de ardere. O tăietură adîncă de-a lungul gîtului supura, iar piciorul drept, pe care i-l rupseră, atîrna fără vlagă şi neputincios.

– Mulţumesc, băiete, spuse Rafe, unchiul zombi al lui Tyler-Blaine.

Zombi-ul înfulecă rapid conţinutul castronului. Cînd termină, Tyler-Blaine îl întrebă:

– Cum te mai simţi, unchiule Rafe?

– Nu simt nimic. Bătrînul meu corp e terminat. Încă vreo două zile, poate o săptămînă, şi scapi de mine.

– O să am grijă de tine, atîta timp cît vei reuşi să rămîi în viaţă, unchiule Rafe. Aş vrea să te pot aduce în casă.

– Nu, vor afla. Este destul de riscant... Băiete, ce-ţi mai face slăbănoaga aia de nevastă-ta?

– La fel de rea ca întotdeauna, oftă Tyler-Blaine.

Zombi-ul scoase un sunet ca un rîs.

– Te-am avertizat băiete, acum zece ani te-am avertizat să nu te însori cu fetişcana asta. Ţii minte?

– Da, unchiule Rafe. Ai fost singurul care ai avut minte. De te-aş fi ascultat!

– Ar fi fost mai bine, băiete. Ei, mă duc înapoi la adăpostul meu.

– Te simţi sigur pe tine? întrebă cu nerăbdare Tyler-Blaine.

– Asta da.

– Şi vei încerca să **mori** încrezător?

– Da, băiete. Şi o să mă bag în Pragul ăla, n-avea grijă. Şi cînd o voi face, îmi voi ţine promisiunea. În mod sigur mi-o voi ţine.

– Mulţumesc, unchiule Rafe.

– Sînt om de onoare. O voi bîntui, băiete, dacă bunul Dumnezeu îmi va încuviinţa să ajung în Prag. Mai întîi vine doctorul ăla gras care mi-a făcut asta. Apoi o voi bîntui. O s-o bîntuiesc înnebunitor, pînă cînd o să fugă pînă la marginea statului California, departe de tine.

– Mersi, unchiule Rafe.

Zombi-ul scoase un sunet asemănător rîsului şi se tîrî înapoi în pădurea asimetrică. Tyler-Blaine tresări fără voie, apoi luă strachina goală şi se întoarse în casa cu pervazele căzute.

Mariner-Blaine îşi potrivi centura costumului de baie, astfel încît să stea lipită de trupul ei tînăr şi suplu. Îşi puse buteliile de oxigen în spate, îşi luă masca şi se duse către camera de presurizare.

– Janice?

– Da, mamă? spuse întorcîndu-şi faţa calmă şi inexpresivă.

– Unde te duci, dragă?

– Să înot puţin, mamă. M-am gîndit că aş putea să privesc noile grădini de la Nivelul 12.

– Nu cumva te gîndeşti să te întîlneşti cu Tom Leuvin?

Ghicise oare mama ei? Mariner-Blain îşi netezi părul negru şi spuse:

– Bineînţeles că nu.

– Bine, replică mama ei, zîmbind pe jumătate, sigur fără să o creadă. Încearcă să vii devreme acasă, dragă. Ştii că tatăl tău se îngrijorează.

Se opri şi o sărută repede pe mama ei, apoi intră grăbită în camera de presurizare. Mama ştia, era sigură de asta! Şi nu o oprea! Dar, de fapt, de ce ar face-o? La urma urmei avea şaptesprezece ani, destul de mare ca să facă tot ce dorea. Copiii cresc mai repede în zilele astea decît pe vremea mamei, chiar dacă părinţii nu păreau să-şi dea seama. Părinţii nu prea-şi dădeau seama în general. Vroiau doar să stea şi să proiecteze noi suprafeţe pentru fermă. Ideea lor despre distracţii consta în audierea în înregistrări vechi clasice, o melodie bop sau rock'n'roll şi s-o urmărească cu orchestraţie, conversînd despre cît de liberi şi expresionişti au fost înaintaşii lor. Şi cîteodată răsfoiau albume mari de artă cu reproduceri din secolul douăzeci de benzi desenate comice, vorbind despre arta dispărută a satirei. Ideea lor despre o Noapte Straşnică era să meargă la galerie şi să privească cu reverenţă coperţile colecţiei de **Saturday Evening Post** din Perioada Măreaţă. Dar toate chestiile astea cu barbă o plictiseau. Straşnică artă, ei îi plăceau senzorialele.

Mariner-Blaine îşi potrivi masca pe faţă, îşi puse înotătoarele şi deschise valva. În cîteva secunde camera de presurizare era plină cu apă. Nerăbdătoare, aşteptă pînă ce presiunea se egaliză cu cea din apa de afară. Atunci trapa se deschise automat şi ea ţîşni în exterior.

Ferma sub presiune a tatălui se afla la nivelul de o sută de picioare, nu departe de mulţimea subacvatică de mamuţi din Hawaii. Se întoarse spre adîncuri şi coborî în pajiştea verde, cu mişcări rapide şi puternice. Tom o aştepta la peşterile de corali.

Întunericul creştea pe măsură ce Mariner-Blaine cobora. Deschise lampa de pe cap şi muşcă mai cu putere respiratorul. Era oare adevărat, că în curînd fermierii vor putea să-şi crească propriile branhii sub apă? Aşa le spusese profesoara lor de ştiinţe naturale şi poate că se va întîmpla în timpul vieţii sale. Cum va arăta cu branhii? Probabil misterioasă, lucioasă şi ciudată, o zînă a peştilor.

Pe lîngă asta, putea oricînd să le acopere cu propriul păr dacă nu se potriveau.

În strălucirea galbenă a lămpii, văzu în faţă peşterile de corali, un labirint de ramuri roşii şi roz, cu locuri intime, situate în interior, depresurizate, unde puteai fi sigur de singurătate. Şi îl văzu pe Tom.

O invadă nesiguranţa. Doamne, dacă va avea un copil? Tom o asigurase că va fi totul în regulă, dar el n-avea decît nouăsprezece ani. Era bine să o facă? Vorbiseră despre asta destul de mult şi îl şocase cu sinceritatea ei. Dar vorba şi fapta erau două lucruri diferite. Ce ar crede Tom despre ea dacă ar zice nu? Ar face o glumă, pretinzînd că îl tachinează?

Lung şi auriu, Tom înota lîngă ea spre peşteri. Îi semnaliză salutul în limbajul mîinilor. Un peşte trecu pe lîngă ei, apoi un rechin mic.

Ce avea de gînd să facă? Peşterile erau foarte aproape, conturîndu-se întunecat şi sugestiv înaintea lor. Tom îi zîmbi, ea simţindu-şi inima cum se topea…

Elgin-Blaine stătea în picioare, înţelegînd că aţipise. Se afla la bordul unei motonave mici, stînd într-un balansoar pe punte, înfăşurat cu un pled. Micuţa navă se înălţa şi se cobora pe marea potrivnică, deşi deasupra capului soarele strălucea, vîntul ducînd departe fumul de la motorul Diesel într-o coloană întinsă şi întunecată.

– Vă simţiţi mai bine, domnule Elgin?

Elgin-Blaine se uită în sus la un om scund, bărbos, care purta un chipiu de căpitan.

– Bine, destul de bine.

– Aproape am ajuns, anunţă căpitanul.

Elgin-Blaine încuviinţă, dezorientat, încercînd să se adune. Se gîndi intens şi îşi aminti că era mai scund decît media, cu muşchi puternici, pieptul vînjos, uneri laţi, cu picioare puţin cam mici pentru un tors aşa de herculean, cu mîini mari şi bătătoare. Avea o cicatrice veche, crestată pe umăr, amintire de la un accident de vînătoare...

Elgin şi Blaine se contopiră.

Apoi realiză că se afla în sfîrşit din nou în vechiul său corp. Se numea Blaine, Elgin fiind pseudonimul sub care probabil Carl Orc şi Joe îl expediaseră.

Marea bătălie luase sfîrşit! Mintea şi trupul său erau din nou împreună!

– Ni s-a spus că nu vă simţiţi prea bine, domnule, îi spuse căpitanul. Aţi fost în comă aşa de mult...

– Mă simt bine acum, replică Blaine. Sîntem departe de Marquesas?

– Nu departe. Insula Nuku Hiva se află la doar cîteva ore.

Căpitanul se întoarse în timonerie. Blaine se gîndi la mulţimea de personalităţi pe care o întîlnise şi cu care se amestecase.

Îl respecta pe loialul şi independentul Dyersen care se întorcea încet spre colibă, spera ca tînărul Sandy Thompson să se întoarcă pe Marte, îi păru rău de pervertitul şi ucigaşul Piggot, îi făcu plăcere întîlnirea cu seriosul şi dreptul Juan Ramirez, simţi un regret amestecat cu dispreţ faţă de ascunsul şi ineficientul Ed Tyler şi se rugă pentru binele lui Janice Mariner.

Încă se aflau împreună cu el. Buni sau răi, le dori la toţi numai bine. Erau familia lui acum, rude îndepărtate, veri şi unchi pe care nu îi va mai întîlni niciodată, nepoate şi nepoţi la ale căror destine se va gîndi.

Ca toate familiile, erau un lot amestecat, dar erau **ai lui** şi nu va putea să-i uite niciodată.

– Nuku Hiva la orizont! strigă căpitanul.

Blaine văzu la linia orizontului un punct mic negru acoperit cu un nor alb cumulus. Îşi şterse fruntea cu putere, hotărît să nu se mai gîndească la familia sa adoptivă. Erau realităţi actuale cu care să se confrunte. În curînd va ajunge la noua sa casă şi la asta trebuia să se gîndească puţin.

Vaporul cu aburi naviga încet în golful Taiohae. Căpitanul, un mîndru fiu al locurilor, îi explică din proprie iniţiativă lui Blaine principalele fapte şi întîmplări despre noua lui casă.

Insulele Marquesas, îi spuse, erau compuse din două grupuri aproape distincte de insule, toate cu relief accidentat şi muntos. Odată, grupul era numit Insulele Canibale, şi marquesienii erau cunoscuţi pentru abilitatea lor de a termina navele comerciale sau de a masca goeletele cu mierle. Francezii au pus stăpînire pe Insule în 1842 şi le-au acordat autonomia în 1993. Niku Hiva este principala insulă şi considerată capitală. Cel mai înalt vîrf, Temetiu, avea aproape patru mii de picioare. Oraşul-port Taiohae se mîndrea cu o populaţie de aproape cinci mii de suflete. Era un loc liniştit, calm, zicea căpitanul, şi era considerat un fel de sanctuar pentru agitatele şi învolburatele Mări Sudice, pentru că aici era ultimul refugiu neprihănit al Polineziei din secolul douăzeci.

Blaine încuviinţă cu capul, nereţinînd prea multe din descrierea căpitanului, mai impresionat de priveliştea înaltului şi întunecatului munte ce se zărea în faţă, împodobit cu cascade argintii şi de sunetul oceanului care se izbea de coastele granitice ale insulei.

Decise că îi va plăcea aici.

În curînd vasul acostă la chei şi Blaine coborî pentru a privi oraşul Taiohae.

Văzu un supermagazin şi trei cinematografe, şiruri de case stil fermă, mulţi palmieri, cîteva magazine mici albe cu ferestre de sticlă, nenumărate fotolii de cocktail, duzine de automobile, o benzinărie şi un semafor. Trotuarele erau pline de oameni îmbrăcaţi în cămăşi colorate şi pantaloni marinăreşti strîmţi. Toţi purtau ochelari de soare.

Deci acesta era ultimul refugiu neprihănit al Polineziei din secolul douăzeci, gîndi Blaine. Un orăşel din Florida situat în Mările Sudice!

Totuşi, la ce se mai putea aştepta în anul 2110? Vechea Polinezie era apusă, ca şi Bătrîna Anglie sau Franţa Burbonilor. Îşi aminti că şi Florida secolului douăzeci putea fi într-adevăr foarte plăcută.

Se plimbă pe Strada Principală şi văzu un aviz care arăta că Dirigintele Poştei, Alfred Gray, fusese numit reprezentant al lui Hereafter Inc. pentru Insulele Marquesas. Mai departe ajunse la o clădire mică, neagră, cu o firmă pe care scria **Cabine Publice De Sinucidere**.

A, se gîndi Blaine sardonic, civilizaţia modernă a năvălit pînă şi aici! Următorul lucru pe care-l vor face probabil că va fi instalarea unui Panou de Comandă pentru Spirite. Şi atunci unde o să ajungem?

Dar se afla deja la capătul oraşului. În timp ce se întoarce, un om solid, cu faţa roşie, se grăbi să-l prindă din urmă.

– Domnul Elgin? Domnul Thomas Elgin?

– Eu sînt, spuse Blaine, cu o oarecare nelinişte.

– Îmi pare nespus de rău că nu v-am prins la docuri, spuse roşcovanul, ştergîndu-şi fruntea largă şi lucitoare cu o basma cu buline.

– N-am nici o scuză, sigur. Neglijenţă totală din partea mea. Limbajul insulelor. Inevitabil după un timp. A, mă numesc Davis, proprietarul şantierului naval Point. Bine aţi venit la Taiohae, domnule Elgin.

– Mulţumesc, domnule Davis.

– Dimpotrivă. Eu vreau să vă mulţumesc dumneavoastră din nou că mi-aţi răspuns la anunţ. Aveam nevoie de un Constructor Şef de nave de luni de zile. Nici nu vă daţi seama! Şi sincer vorbind, nu mă aşteptam să atrag un om cu calificarea dumneavoastră.

– Hmm, făcu Blaine, plăcut impresionat de pregătirile minuţioase ale lui Carl Orc.

– Nu prea există oameni pe-aici cu o pregătire în metodele de construcţii navale din secolul douăzeci, zise cu tristeţe Davis. Artă pierdută. Aţi aruncat o privire în insulă?

– Foarte puţin.

– Credeţi că veţi rămîne? îl întrebă Davis cu nerăbdare. Nici nu vă imaginaţi cît de greu este să pui mîna pe un şantier naval bun şi să te stabileşti într-un golfuleţ liniştit ca ăsta. Nici nu ajung bine aici, că vor să plece în marile şi zgomotoasele oraşe Papeete sau Apia. Ştiu că acolo salariile sînt mari, sînt mai multe distracţii şi este mai multă societate. Dar Taiohae are un farmec propriu.

– M-am săturat de oraşe, spuse Blaine zîmbind. Nu prea văd să-mi iau zborul, domnule Davis.

– Bun, bun, Nu vă deranjaţi să veniţi la lucru cîteva zile, domnule Elgin. Odihniţi-vă, luaţi-o uşurel, plimbaţi-vă prin insulă.

Este ultimul refugiu din Polinezia primitivă, ştiţi. Poftiţi cheile casei. Strada Temetiu nr. 1, drepţi înainte pe munte. Să vă arăt drumul?

– Îl găsesc eu. Mulţumesc foarte mult, domnule Davis.

– Eu vă mulţumesc, domnule Elgin. Voi trece pe la dumneavoastră mîine, după ce v-aţi aranjat puţin. După aceea aţi putea să întîlniţi cîţiva din orăşeni. De fapt soţia primarului dă joi o petrecere. Sau este vineri? Oricum voi afla şi vă voi spune.

Dădură mîinile şi Blaine plecă spre Strada Temetiu, locuinţa sa.

Era un bungalow mic, proaspăt vopsit, cu o privelişte impresionantă asupra celor trei golfuri sudice din Nuku Hiva. Blaine admiră priveliştea cîteva minute, apoi încercă uşa. Era deschisă şi intră înăuntru.

– Era şi vremea să ajungi aici.

Blaine rămase pironit locului, nevenindu-i să creadă.

– **Marie**!

Părea la fel de subţire, drăguţă şi rece ca întotdeauna. Numai că era nervoasă. Vorbea repede şi evita să-l privească în ochi.

– M-am gîndit că ar fi fost bine să fac ultimele aranjamente la faţa locului. Te aştept aici de două zile. L-ai cunoscut pe domnul Davis, nu? Pare un omuleţ simpatic.

– Marie...

– I-am spus că sînt logodnica ta. Sper că nu te superi, Tom. Trebuia să am o scuză ca să mă aflu aici. I-am spus că am venit mai devreme ca să-ţi fac o surpriză. Domnul Davis a fost încîntat, bineînţeles. Vrea aşa de mult ca Şeful lui de Şantier să se stabilească aici. Te superi, Tom? Oricînd putem zice că am rupt logodna şi...

Blaine o luă în braţe şi spuse:

– Nu vreau să rup logodna. Te iubesc, Marie.

– Of, Tom, Tom. Te iubesc.

Se lipi cu putere de el o clipă, apoi se dădu înapoi.

– Ar fi mai bine să aranjăm o ceremonie nupţială cît mai repede dacă n-ai nimic împotrivă. Sînt **foarte** formalişti şi cu mentalităţi de orăşele, foarte mult ca în secolul douăzeci, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Cred că ştiu ce vrei să spui, zise Blaine.

Se uitară unul la altul şi izbucniră în rîs.

32

Marie insistă asupra faptului de a locui la Motelul Mările Sudice pînă cînd puteau aranja nunta. Blaine sugeră o ceremonie restrînsă în faţa ofiţerului Stării Civile, dar Marie îl uimi, dorind o nuntă cît de mare se putea face în Taiohae. Avu loc duminică, în casa primarului.

Domnul Davis le împrumută un mic cuter de la şantierul naval. Ridicară ancora spre Tahiti la răsăritul soarelui pentru croaziera lunii de miere.

Blaine avea senzaţia unui vis delicios şi pasager. Navigară pe o mare care părea sculptată în jad verde şi văzură luna galbenă şi rotundă, tăiată de sartul cuterului şi încîlcită în parîmă. Soarele apăru dintr-un nor lung negru, ajunse la zenit şi coborî, cutreierind marea într-un castron strălucitor de alamă. Acostară în lagună în Papeete şi văzură munţii din Mooréa strălucind în amurg, mult mai fantastic decît munţii de pe Lună. Şi Blaine îşi aminti de o zi din Chasepeake cînd visase **Ah, Raiatea, munţii din Mooréa**, **vîntul care suflă proaspăt...**

Era despărţit de Tahiti de un continent, un ocean şi multe alte obstacole. Dar asta fusese în alt secol.

Se duseră în Mooréa, călăriră pe povîrnişuri şi culeseră diademele Tahiti din flori albe. Se întoarseră la cuterul ancorat în golful de dedesubt şi porniră spre Insulele Tuamoto.

În final se întoarseră în Taiohae. Marie începu să gospodărească şi Blaine să lucreze la şantier.

Aşteptară cu nerăbdare în primele săptămîni, răsfoind ziarele newyorkeze, întrebîndu-se ce va face Rex. Dar nu exista nici o vorbă sau un semn din partea corporaţiei şi hotărîră că pericolul trecuse. Totuşi au fost uşuraţi cînd au citit că vînătoarea lui Blaine fusese anulată.

Munca lui Blaine la şantier era interesantă şi variată. Cuterele şi keciurile insulei şchiopătau cu arbori îndoiţi sau elice retezate, cu scînduri care au fost sparte de un recif ascuns de corali, cu pînze

smulse de o rafală neaşteptată. Erau ambarcaţiuni subacvatice care trebuiau întreţinute, bărci care aparţineau fermelor subacvatice - bazele de aprovizionare ale lui Taiohae. Trebuiau construite bărcuţe şi ocazional o goeletă.

Blaine rezolva toate detaliile practice cu dibăcie şi promptitudine. Pe măsură ce trecea timpul începu să scrie cîteva articole publicitare despre şantier pentru ziarul **South Seas Courier**. Asta lansă afacerile, ceea ce implică mai multă muncă de birou şi o nevoie mai mare de îmbunătăţire a legăturilor între şantierul Point şi şantierele mai mici.

Blaine rezolvă şi asta şi preluă şi publicitatea.

Munca lui ca Şef de Şantier Naval se asemăna straniu cu fosta sa slujbă de proiectant aspirant de iahturi.

Dar asta nu-l mai deranja acum. I se părea clar că natura îi hărăzise să fie nimic mai mult decît proiectant aspirant de iahturi. Aceasta îi era soarta şi el o acceptase.

Viaţa sa căzu într-o rutină plăcută, care se desfăşura în jurul şantierului şi bungalowului alb, cu filmele de sîmbătă seara şi ziarele microfilmate **Sunday Times**, vizite scurte la fermele subacvatice şi la celelalte insule din grupul Marquesas, petreceri în casa primarului, pocher la Yacht Club, navigări înviorătoare de-a lungul golfului Comptroller, cu partide de înot sub clar de lună în Temuoa Beach. Blaine începu să creadă că viaţa îşi urma cursul final şi definitiv.

Apoi, la aproape patru luni după ce sosise în Taiohae, tiparul se schimbă din nou.

Într-o dimineaţă ca oricare alta, Blaine se sculă, luă micul dejun, îşi sărută soţia şi se duse la şantier.

La chei se afla un keci care luase apă în santină, o barcă din Tuamoto care a fast greşit măsurată pentru că se dorea o mică trecere sub pînze şi a fost aruncată de reflux într-o stîncă de granit spălată de valuri, înainte ca echipajul să poată porni motoarele. Şase corpuri trebuiau reparate şi cîteva scînduri trebuiau înlocuite. Poate că reuşeau s-o termine într-o săptămînă.

Blaine inspectă keciul cînd sosi domnul Davis.

– Auzi, Tom, spuse proprietarul, te căuta unul pe-aici, ceva mai devreme. Te-ai întîlnit cu el?

– Nu. Cine era?

– Un tip de pe continent, zise Davis, încruntîndu-se. A coborît de pe vapor în dimineaţa asta. I-am spus că nu eşti încă aici şi mi-a zis că se duce la tine acasă.
– Cum arată? rosti Blaine, simţind cum muşchii stomacului se întăreau.
Davis se încruntă mai mult.
– Vezi, aici e partea amuzantă. Era cam de înălţimea ta, slab şi foarte bronzat. Avea o barbă mare şi arsuri laterale. Nu prea mai vezi aşa ceva. Şi puţea a loţiune de ras.
– Sună ciudat.
– Foarte ciudat. Pot să jur că barba lui nu e adevărată.
– Nu?
– Părea falsă. Totul părea fals la el. Şi şchiopăta destul de rău.
– Nu a lăsat un nume?
– A spus că-l cheamă Smith. Tom, unde te duci?
– Trebuie să mă duc acasă chiar acum. O să încerc să-ţi explic mai tîrziu.
Plecă grăbit. Smith probabil că aflase unde se găsea şi care era legătura dintre ei. Şi exact cum promisese, zombi-ul venise în vizită.

33

Cînd îi spuse lui Marie, aceasta se duse glonţ la debara şi scoase geamantanele. Le aduse în dormitor şi începu să pună hainele în ele.
– Ce faci?
– Fac bagajele.
– Asta văd şi eu. Dar de ce?
– Pentru că plecăm de aici.
– Ce înseamnă asta? Aici locuim!
– Nu mai locuim aici. Nu cu afurisitul ăla de Smith prin preajmă. Tom, ne aduce necazuri.
– Sînt sigur de asta. Dar nu există nici un motiv de a fugi. Opreşte-te puţin şi ascultă-mă! Ce crezi că-mi poate face?
– Nu vom mai sta ca să aflăm.

Continuă să îndese haine în valiză pînă ce Blaine o apucă de mîini.

– Potoleşte-te. Nu am de gînd să fug de Smith.

– Dar este singurul lucru înţelept pe care-l poţi face. Aduce necazuri, dar nu mai poate trăi mult. Încă cîteva luni, poate săptămîni şi va fi mort. Ar fi trebuit să moară demult, zombi-ul ăla oribil. Tom, hai să mergem!

– Ai înnebunit sau ce? Orice ar vrea, pot face faţă.

– Ai mai spus asta şi înainte.

– Lucrurile erau altfel atunci.

– Şi acum sînt altfel! Tom am putea împrumuta din nou cuterul. Domnul Davis va înţelege şi am putea merge la...

– Nu! Să fiu al naibii dacă fug de el. Poate ai uitat, Marie, dar Smith mi-a salvat viaţa.

– Dar de ce ţi-a salvat-o? hohoti ea. Tom, te avertizez! Nu trebuie să-l vezi, nu. Dacă îşi aduce aminte?

– Stai puţin, spuse încet Blaine. Ştii ceva? Ceva ce eu nu ştiu?

Deveni imediat calmă.

– Sigur că nu.

– Marie, îmi spui adevărul?

– Da, dragă. Dar mi-e frică de Smith. Te rog, Tom, fă-mi pe plac de data asta. Hai să plecăm.

– Nu mai fug nici un pas de nimeni. Locuiesc aici. Şi asta-i tot.

Marie se aşeză, părînd dintr-o dată epuizată.

– Bine, dragă. Fă ce crezi tu că e mai bine.

– Aşa mai merge. O să iasă bine.

– Sigur.

Blaine puse valizele la loc şi agăţă hainele în dulap. Apoi se aşeză să aştepte. Din punct de vedere fizic era calm. Dar în memorie îi reveneau subteranul şi trecerea prin uşa ornamentată cu hieroglife egiptene şi ideograme chinezeşti în Cavoul de Familie unde se afla coşciugul de bronz şi aur. Auzi din nou vocea stridentă a lui Reilly care vorbea dintr-o ceaţă argintie: „Există lucruri pe care nu le poţi vedea, Blaine, dar eu le văd. Viaţa ta pe Pămînt va fi scurtă, foarte scurtă, dureros de scurtă. Cei în care ai încredere te vor trăda, cei pe care-i urăşti te vor cuceri. Vei muri, Blaine, nu peste ani, ci devreme, mai repede decît crezi. Vei fi trădat şi vei muri de mîna ta.”

Bătrînul ăla nebun! Blaine tremură uşor şi se uită spre Marie. Stătea cu ochii închişi, aşteptînd. Aşa că aşteptă şi el.

După puţin timp auzi o bătaie slabă în uşă.

– Intră, spuse Blaine, pentru oricire ar fi fost afară.

34

Blaine îl recunoscu imediat pe Smith, chiar şi cu barbă falsă, arsuri laterale şi machiaj cafeniu de scenă. Zombi-ul intră şchiopătînd, aducînd cu el un iz slab de putrefacţie, mascat imperfect de o loţiune de ras cu miros puternic.

– Scuză-mi deghizarea. Nu este intenţionată să te păcălească pe tine sau pe altcineva. Trebuie să umblu aşa pentru că faţa mea nu mai este prezentabilă.

– Ai bătut un drum lung, îi spuse Blaine.

– Da, destul de lung, aprobă Smith, şi am trecut prin greutăţi cu care nu vreau să te plictisesc povestindu-ţi-le. Dar am ajuns aici, ceea ce este cel mai important lucru.

– De ce ai venit?

– Pentru că ştiu cine sînt.

– Şi crezi că mă interesează şi pe mine?

– Da.

– Nu văd de ce, zise cu îndîrjire Blaine. Dar, hai să auzim.

Marie vorbi:

– Stai puţin, Smith. L-ai urmărit de cînd a sosit în lumea asta. N-a avut nici o clipă linişte. Nu poţi accepta lucrurile aşa cum sînt? Nu poţi să te duci să mori liniştit undeva?

– Nu înainte de a-i spune.

– Hai, dă-i drumul, îi zise Blaine.

– Mă numesc James Olin Robinson.

– N-am auzit niciodată de tine, rosti Blaine după un moment de gîndire.

– Bineînţeles că nu.

– Ne-am mai întîlnit vreodată înainte de data aceea din clădirea Rex?

– Nu formal.

– Dar ne-am întîlnit.

– Foarte scurt.

– E-n regulă, James Olin Robinson, povesteşte-mi. Cînd ne-am întîlnit?

– A fost foarte scurtă întîlnirea. Ne-am zărit o fracţiune de secundă, apoi n-am mai văzut nimic. S-a întîmplat într-o noapte tîrziu, în 1958, pe o şosea goală, tu erai în maşina ta, eu într-a mea.

– Conduceai maşina cu care m-am lovit?

– Da, dacă o poţi numi lovitură.

– Dar asta a fost! A fost numai din întîmplare.

– Dacă ăsta e adevărul, nu mai am ce căuta aici, zise Robinson. Dar Blaine, eu ştiu că nu a fost un accident. A fost o crimă. Întreabă-ţi soţia.

Blaine se uită la nevasta lui care stătea pe un colţ al canapelei. Faţa îi era galbenă ca ceara. Părea lipsită de vitalitate. Privirea ei pierdută părea să se interiorizeze şi să nu-i placă ceea ce vedea acolo. Blaine se întrebă dacă nu vede vreo fantomă a vreunei vechi culpe, demult îngropată, stîrnită odată cu apariţia bărbosului Robinson.

Urmărind-o, începu uşor să pună lucrurile cap la cap.

– Marie, ce-i cu noaptea aceea din 1958? Cum ai ştiut că îmi voi strivi maşina?

– Utilizăm metode statistice de previziune, factori de valenţă...

Vocea i se stinse.

– Sau tu ai **făcut** să-mi zdrobesc maşina? Ai realizat accidentul cînd ai vrut-o, ca să mă smulgi din trecut pentru campania ta publicitară?

Marie nu răspunse. Şi Blaine se gîndi profund la modul în care murise.

Conducea pe o autostradă dreaptă, pustie, cu farurile scrutînd zarea, întunericul îndepărtîndu-se nesfîrşit în faţa lui... Maşina smuci, anormal, violent, către farurile care se apropiau... Trase puternic de volan. Nu vroia să se rotească... Volanul se eliberă, rotindu-se în mîinile sale, iar motorul gemu...

– Doamne, m-ai determinat să fac accidentul! strigă Blaine la nevastă-sa. Tu, cu Sistemele de Putere Rex m-aţi forţat să pierd controlul maşinii! Uită-te la mine şi răspunde-mi! Nu-i aşa că-i adevărat?

– Bine, dar nu am vrut să-l omorîm şi pe el. Robinson se întîmpla să fie în drum. Îmi pare rău de asta.

– Ai ştiut tot timpul cine era.

– Am bănuit.

– Şi nu mi-ai spus niciodată.

Blaine păşi în sus şi-n jos, de la stîngă la dreapta în cameră.

– Marie ! Să te ia naiba, m-ai omorît!

– Nu, Tom. Nu cu adevărat. Te-am luat din 1958 în epoca noastră. Ţi-am dat alt corp. Dar nu te-am omorît cu adevărat.

– Dar m-ai omorît **pe mine**, zise Robinson.

Cu un efort, Marie îşi întoarse privirea dinspre interior şi îl privi.

– Mi-e teamă că sînt responsabilă de moartea dumitale, domnule Robinson, deşi n-am făcut-o intenţionat. Corpul probabil că ţi-a murit în acelaşi timp cu al lui Tom. Sistemele de Putere Rex, care l-au adus în viitor, te-au tras şi pe tine. Apoi ai preluat gazda lui Reilly.

– Un schimb foarte dezavantajos.

– Sînt sigură de asta. Dar ce doreşti? Ce pot face? Viaţa de apoi...

– Nu o vreau. N-am avut încă nici o şansă pe Pămînt.

– Cîţi ani aveai la vremea accidentului? rosti Blaine.

– Nouăsprezece.

Blaine dădu din cap cu tristeţe.

– Nu sînt pregătit pentru viaţa de apoi. Vreau să călătoresc, să fac tot felul de lucruri, să văd lumea, vreau să aflu ce fel de om sînt. Ştii că de fapt n-am cunoscut niciodată o femeie? Aş face schimb cu nemurirea pentru zece ani buni pe Pămînt.

Robinson ezită un moment, apoi spuse:

– Vreau un corp, un trup bun de bărbat în care să pot trăi. Nu mortăciunea asta pe care o port. Blaine, soţia ta mi-a omorît fostul corp.

– Şi-l vrei pe al meu?

– Dacă tu crezi că e cinstit !

– Acum stai puţin! strigă Marie. Culoarea îi reveni în obraji. Cu mărturisirea ei, părea că se eliberase de strînsoarea răului vechi din mintea sa şi că se întoarce să lupte din nou cu viaţa.

– Robinson, nu poţi să-i ceri asta. N-a avut nici o legătură cu moartea ta. A fost vina mea şi-mi pare rău. N-ai vrea un corp de femeie? Nu ţi l-aş da pe al meu, oricum. Ce-a fost a fost! Ieşi afară de aici!

Robinson o ignoră şi se uită la Blaine.

– Tot timpul am ştiut că eşti tu, Blaine. Cînd nu ştiam nimic altceva, ştiam că eşti tu. Te-am păzit Blaine, ţi-am salvat viaţa.

– Da, aşa e, spuse Blaine încet.

– Şi **ce dacă** ! strigă Marie. Ţi-a salvat viaţa. Asta nu înseamnă că o şi stăpîneşte? Nu salvezi vieţile ca să aştepţi răsplata la cerere. Tom, nu-l asculta!

– Nu am nici mijloacele şi nici intenţia de te obliga, Blaine. Tu vei decide ce crezi că e bine şi eu voi suporta consecinţele. Îţi vei aminti **totul**.

Blaine privi zombi-ul aproape cu afecţiune.

– Deci este mai mult. Mult mai mult. Nu-i aşa, Robinson?

Robinson încuviinţă cu capul, ochii fixînd faţa lui Blaine.

– Dar cum ai ştiut? Cum ai putut şti? îl întrebă Blaine.

– Pentru că te înţeleg. Ţi-am dedicat ţie viaţa mea. Ea gravita în jurul tău. Nu m-am gîndit decît la tine. Şi cu cît te cunoşteam mai bine, Blaine, cu atît eram mai sigur de aceasta.

– Probabil, rosti Blaine.

Marie spuse:

– Despre ce naiba vorbeşti? Ce mai mult? Ce poate fi mai mult?

– Trebuie să mă gîndesc la asta. Trebuie să-mi amintesc. Robinson, te rog aşteaptă puţin afară.

– Bineînţeles, spuse zombi-ul şi plecă imediat.

Blaine îi făcu semn lui Marie să tacă. Se aşeză şi îşi îngropă capul în mîini. Acum trebuia să-şi amintească ceva la care n-ar vrea să se gîndească. Trebuia să-i dea de urmă şi să o înţeleagă.

Vorbele pe care Reilly i le strigase în Cavoul de Familie îi erau adînc întipărite în minte: „Tu eşti vinovat. Tu cu mintea ta rea şi criminală! Da, **tu**, tu obiect oribil din trecut, tu monstru afurisit! Toţi te ocolesc în afara prietenului tău mort. De ce n-ai murit tu, criminalule?”

Ştiuse Reilly?

Îşi aminti ce-i spusese Sammy Jones după vînătoare: „Tom, eşti un ucigaş înnăscut. Nu e nimic altceva pentru tine.”

Ghicise Sammy?

Şi acum cel mai important lucru din toate. Cel mai semnificativ moment din viaţa sa - clipa morţii într-o noapte din 1958. Îşi aminti cu intensitate:

Volanul funcţiona din nou, dar Blaine ignora asta, plin de un brusc şi aprig triumf, un comutator de dispoziţii, care întîmpină izbitura cu bunăvoinţă, o rîvni, ca şi durerea, cruzimea şi moartea...

Blaine se cutremură convulsiv în timp ce retrăi momentul pe care dorise să-l uite, momentul care ar fi putut evita o catastrofă, dar în care preferase să omoare.

Îşi ridică încet capul şi se uită la soţia sa. Zise:
– L-am omorît. Asta e ceea ce ştia Robinson. Şi acum o ştiu şi eu.

35

Îi explică lui Marie totul cu atenţie. Refuză la început să-l creadă.
– S-a întîmplat aşa de demult, Tom. Cum poţi fi sigur de ceea ce s-a întîmplat?
– Sînt sigur. Nu cred că cineva poate uita cum a murit. Eu îmi amintesc foarte bine. **Astfel** am murit.
– Totuşi, nu te poţi numi criminal din cauza unei clipe, o fracţiune de secundă...
– Cît îţi trebuie ca să tragi un glonţ sau să înfigi un cuţit? O fracţiune de secundă! Atît îţi trebuie ca să devii criminal.
– Dar Tom, nu aveai motive!
Blaine scutură din cap.
– Este adevărat că nu am omorît pentru cîştig sau răzbunare. Dar nu sînt genul acela de criminal. Acest caz e relativ rar. Sînt genul de ţăran, tipul mediu comun cu puţin din toate în machiaj, inclusiv crima. Am omorît pentru că în acel moment am avut **prilejul**. Ocazia mea specială, singura conexiune de evenimente, dispoziţii, şir de gînduri, umiditate, temperatură şi Dumnezeu ştie ce altceva, care nu ar fi apărut din nou în două vieţi.
– Dar nu poţi fi învinovăţit, spuse Marie. Nu s-ar fi întîmplat niciodată, dacă Sistemele de Putere Rex şi cu mine nu ţi-am fi creat ocazia aceea specială.
– Da, dar am prins ocazia, am apucat-o şi am făcut o crimă cu sînge rece doar din amuzament, pentru că ştiam că nu puteam fi prins niciodată. Crima **mea**.
– Bine... crima noastră.
– Da.
– Perfect, sîntem criminali, spuse Marie cu calm. Accept-o, Tom. Nu deveni sentimental. Am omorît o dată, putem omorî din nou.
– Niciodată, replică Blaine.

– E aproape terminat! Îţi jur, Tom, nu mai trăieşte mai mult de o lună. Este aproape scos din circulaţie. O lovitură şi e isprăvit. Un ghiont.

– Nu sînt genul ăsta de criminal.

– Vrei să mă laşi pe mine s-o fac?

– Nu sînt nici genul acela.

– Prostule! Atunci nu fă nimic! Aşteaptă. O lună, nu mai mult, şi e terminat. Poţi aştepta o lună, Tom...

– Alte crime, zise Blaine dezgustat.

– Tom! Doar n-ai de gînd să-i dai trupul tău! Ce se alege de viaţa noastră comună?

– Crezi că putem continua după asta? Eu n-aş putea. Acum nu te mai certa cu mine. Nu ştiu dacă aş fi făcut-o, dacă n-ar fi viaţa de apoi. Destul de sigur n-aş fi făcut-o. Dar există viaţă de apoi. Vreau să mă duc acolo cu conturile cît mai în ordine posibil, toate poliţele plătite integral, toate restituirile efectuate. Dacă asta ar fi singura mea existenţă, m-aş crampona de ea cu tot ce am. Dar nu este aşa! Poţi să înţelegi?

– Sigur că da, zise nefericită Marie.

– Sincer, am devenit curios să ştiu ce-i cu viaţa asta de apoi. Vreau s-o văd. Şi mai e încă un lucru.

– Care-i acela?

Umerii lui Marie tremurau, aşa că Blaine îşi puse braţul în jurul ei. Se gîndea la conversaţia pe care o avusese cu Hull, Vînatul elegant şi aristocrat.

Hull îi spusese: „Urmăm dictonul lui Nietzsche - să mori la timpul potrivit! Oamenii inteligenţi nu se cramponează de ultimele clipe de viaţă, ca înecaţii de o scîndură. Ei ştiu că viaţa trupului este doar o porţiune infinitezimală din întreaga existenţă a omului. De ce n-ar sări elevii inteligenţi peste un an sau doi la şcoală?"

Blaine îşi aminti cît de ciudată, întunecată, atavică şi nobilă păruse alegerea morţii lui Hull. Pretenţioasă, desigur, dar de fapt însăşi viaţa este o ambiţie în vastul univers al materiei. Hull păruse un vechi nobil japonez îngenunchiind ca să îndeplinească ceremonia harakiri-ului, accentuînd importanţa vieţii în selecţia morţii.

Şi Hull îi mai spusese: „Actul morţii excelează în distincţie şi educaţie. Este dovada de nobleţe a fiecăruia, invitaţia sa de la rege, aventura sa cavalerească. Şi modul în care se achită din iniţiativă singulară şi periculoasă, reprezintă adevărata măsură ca om.”

Marie îi întrerupse firul gîndurilor, întrebînd:
– Care era lucrul acela în plus?
– Ah ! Blaine se gîndi o clipă. Vroiam doar să spun c-am presupus că anumite atitudini din secolul douăzeci şi doi s-au lipit de mine. În special cele aristocratice.
Zîmbi şi o sărută.
– Dar bineînţeles, întotdeauna am avut gusturi bune.

36

Blaine deschise uşa căsuţei.
– Robinson, îl chemă, vino cu mine la Cabinele de Sinucidere. Îţi dau corpul meu.
– Nici nu mă aşteptam la mai puţin din partea ta, Tom, zise zombi-ul.
– Atunci, hai să mergem.
Împreună, coborîră încet dealul. Marie îi privi de la o fereastră cîteva secunde, apoi se duse după ei.
Se opriră la uşa Cabinelor de Sinucidere. Blaine zise:
– Crezi că poţi să-l preiei fără probleme?
– Sînt sigur de asta, Tom. Îţi sînt recunoscător. Îţi voi folosi cum trebuie corpul.
– Nu e al meu de fapt. A aparţinut unui tip pe nume Kranch. Dar a început să-mi placă de el. Te vei acomoda cu obiceiurile lui. Doar să-i reaminteşti din cînd în cînd cine-i şeful. Cîteodată vrea să meargă la vînătoare.
– Cred că o să-mi placă asta.
– Da, cred că da. Ei bine, mult noroc.
– Îţi doresc noroc şi ţie, Tom.
Marie sosi şi îl sărută pe Blaine de despărţire cu buze reci. Blaine o întrebă:
– Ce vei face?
Dădu din umeri.
– Nu ştiu. Mă simt aşa de indiferentă... Tom, trebuie?
– Trebuie.
Se mai uită o dată la palmierii care foşneau în soare, la întinderea albastră a mării şi la măreţul munte întunecat de

deasupra lui, brăzdat de cascade argintii. Apoi se întoarse, intră în Cabina de Sinucidere şi închise uşa după el.

Nu erau ferestre, nici mobilă, în afara unui singur scaun. Instrucţiunile afişate pe un perete erau foarte simple. Trebuia doar să stai jos, şi cînd doreai trebuia să apeşi butonul de deasupra braţului drept. Atunci mureai, rapid şi nedureros, şi corpul era lăsat intact pentru următorul chiriaş.

Blaine se aşeză, se asigură de execuţia butonului, apoi se lăsă pe spate cu ochii închişi.

Se gîndi iarăşi la prima dată cînd murise şi şi-ar fi dorit să fie mai interesant. De fapt, acum trebuia să îndrepte greşeala, să o facă precum Hull, hăituit intens de-a lungul unei prăpăstii de munte în amurg. De ce nu ar fi putut fi astfel? De ce nu putea veni moartea în timp ce se lupta cu un uragan, sau cînd întîmpina atacul unui tigru, sau în timp ce escalada muntele Everest? De ce, din nou, moartea sa era aşa de blîndă, banală, obişnuită?

Dar atunci, de ce nu proiectase niciodată iahturi?

O moarte îndrăzneaţă, înţelese din nou, nu-i stătea în caracter. Neîndoielnic îi era hărăzit să moară în acest mod rapid, banal, nedureros. Şi toată viaţa lui din viitor trecuse formînd şi modelînd această moarte - un semn vag cînd muri Reilly, o certitudine frumoasă în Cavoul de Familie şi un destin impecabil cînd se stabili în Taiohae.

Totuşi, indiferent de cît de obişnuită era, moartea cuiva este evenimentul cel mai interesant din viaţă. Blaine o aştepta cu nerăbdare pe a sa.

Nu avea de ce să se plîngă. Deşi trăise în viitor ceva mai mult de un an, cîştigase premiul ei cel mai mare - viaţa de apoi! Simţi din nou ceea ce trăise după ce părăsise clădirea Hereafter, o uşurare de frică apăsătoare, înnebunitoare, constantă şi inconştientă de moarte care cîntărea subtil fiecare acţiune şi permitea orice mişcare. Nici un om de vîrsta lui nu putea trăi fără umbra care se furişa pe căile minţii sale ca un vierme sinistru, fantoma care bîntuia zile şi nopţi, urmăritorul de după colţ, umbra de după uşă, oaspetele nevăzut de la fiecare banchet, personajul neidentificat din orice peisaj, mereu prezentă, mereu la pîndă...

Gata cu asta!

Acum vechiul duşman fusese învins. Şi oamenii nu mai mureau: **se mutau !**

Dar cîştigase mai mult decît o viaţă de apoi. Reuşise să strîngă şi să comprime o întreagă viaţă de om în acel an.
Fusese născut într-o cameră cu lumini orbitoare, faţa bărboasă a unui doctor deasupra lui şi o soră maternă care să-l hrănească în timp ce asculta alarmat bîlbîiala unor cuvinte ciudate. Se aventurase devreme în lume, grosolan şi needucat, se holbase la minunea orientală a New York-ului care permitea unui străin cu ochi drepţi şi vorbăreţ să se facă de rîs şi aproape să devină cadavru, pînă ce capete mai luminate îl salvau de la nebunii şi îi alinau durerile. Îmbrăcat în corpul său frumos, puternic şi misterios, se avîntase din nou, mai înţelept de această dată, şi se mişcase ca un egal printre oamenii echipaţi cu arme strălucitoare în urmărirea pericolului şi onoarei. Şi trăise acea nebunie chiar dacă, fiind mai bătrîn, alesese o ocupaţie onorabilă. Dar anumite prevestiri sumbre, prezente la naşterea sa, atinseseră în sfîrşit împlinirea, şi trebui să fugă din patrie şi să se ducă în cel mai îndepărtat colţ al Pămîntului. Totuşi, pe parcurs reuşise să înjghebeze o familie, una cu anumite relicve în străfunduri, dar oricum a lui. În plenitudinea bărbăţiei, ajunse într-o ţară pe care o iubea, îşi luase o soţie, şi în luna de miere văzuse munţii din Mooréa strălucind în amurg. Se stabilise ca să-şi petreacă ultimele luni în pace şi muncă utilă şi în recontemplarea minunilor pe care le văzuse. Şi aşa şi le petrecuse, în onoare şi respectat de toţi.
Era suficient. Blaine apăsă butonul.

37

– Unde sînt? Cine sînt? Ce sînt?
Nici un răspuns.
– Îmi amintesc. Sînt Thomas Blaine, şi tocmai am murit. Acum sînt în Prag, un loc foarte real şi complet indescriptibil. Simt Pămîntul. Şi înainte, simt viaţa de apoi.
– Tom...
– Marie!
– Da.
– Dar cum ai putut... Nu m-am gîndit...

– Ei bine, poate în anumite feluri, n-am fost o soţie prea bună, Tom. Dar am fost tot timpul una credincioasă, şi tot ce am făcut a fost pentru tine. Te iubesc, Tom. Bineînţeles că te-aş fi urmat.

– Marie, asta mă face foarte fericit.

– Îmi pare bine.

– Mergem mai departe?

– Unde, Tom?

– În viaţa de apoi.

– Tom, mi-e frică. N-am putea să mai rămînem puţin?

– Va fi bine. Vino cu mine.

– Of, Tom! Dar dacă ne separă? Cum va fi? Nu cred că mi-ar plăcea. Mi-e teamă că va fi teribil de ciudat, fantastic şi oribil.

– Marie, nu te îngrijora. Am fost proiectant aspirant de iahturi de trei ori în două vieţi. Este destinul meu! În mod sigur nu se poate opri aici!

– Bine. Sînt gata acum, Tom. Hai să mergem.

SFÎRŞIT